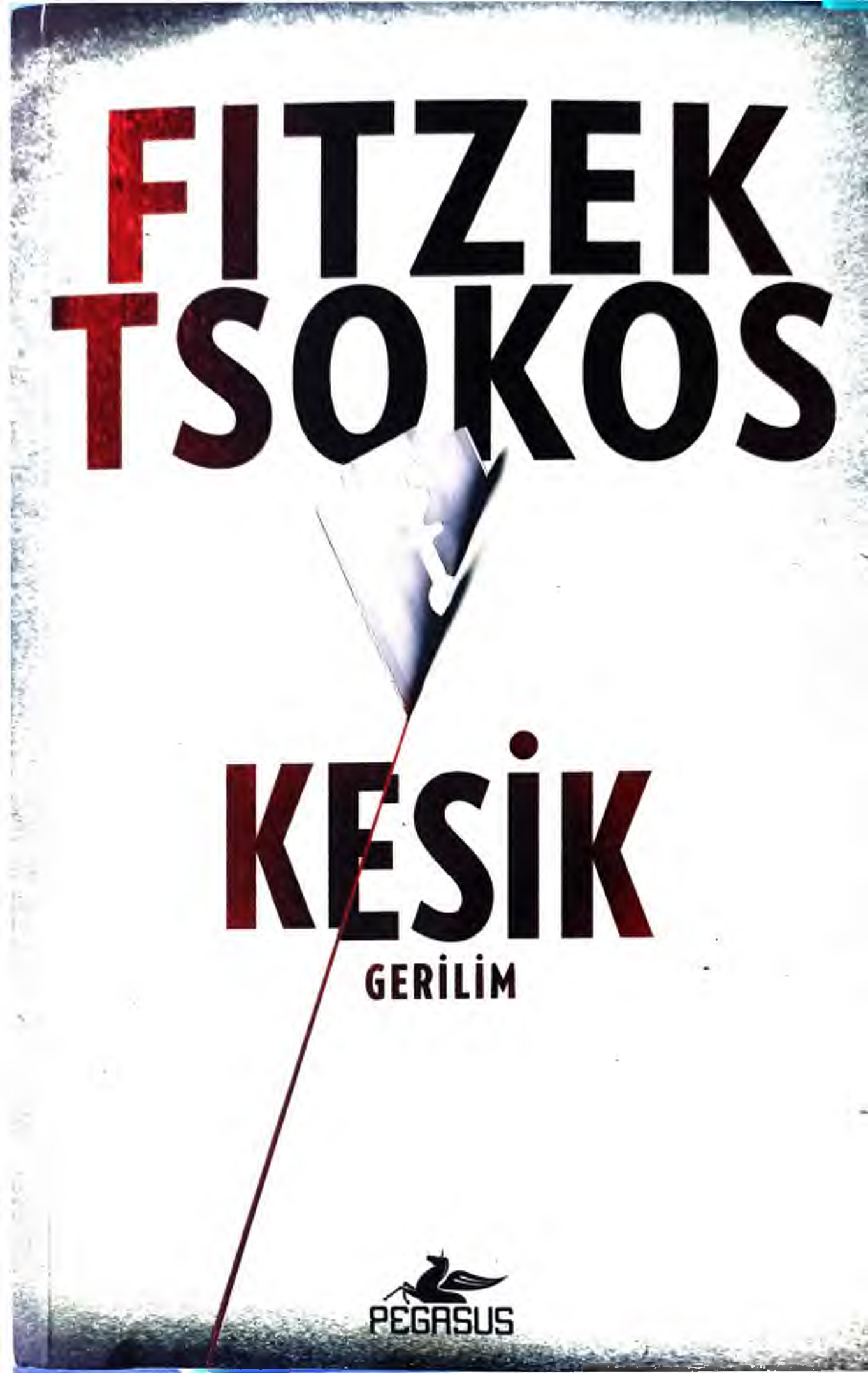
FITZEK TSOKOS

KESİK

GERİLİM

PEGASUS

EN SON NE ZAMAN
BİR CESEDİ
KESİP AÇTINIZ?

HİÇBİR ZAMAN MI?

O ZAMAN VAKTİ
GELMİŞ DEMEKTİR.

Sebastian Fitzek ve Michael Tsokos.
Bir gerilim yazarı ve bir adli tıp uzmanı.
İkisi de işlerinde usta.
Sonuç ise usta işi bir roman.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-625-410-465-7

THG
0985131
YKN

FITZEK TSOKOS

Ayışığı Kitaplığı

KESİK

GERİLİM

Duzenleme
Ny.ozlem

Adli tıp uzmanı Paul Herzfeld canice kafası kesilmiş bir kurbanın kafatasının içinde kızının ismi ve bir telefon numarası bulunan bir kapsül bulur. Kızı Hannah kaçırılmıştır ve o andan itibaren Herzfeld sapkın bir kedi fare avının içine çekilir. Üstelik psikopat katil onun için Helgoland'da başka bir ipucunu içeren bir ceset daha bırakmıştır.

Ancak Herzfeld'in bu cesede ulaşma şansı yoktur çünkü Helgoland adasına gidiş gelişler fırtına nedeniyle durdurulmuş ve adanın büyük çoğunluğu tahliye edilmiştir. Adada kalan az sayıda kişiden biri olan çizgi roman çizeri Linda, kayalıklara vurmuş cesedin üzerinde bir cep telefonu bulur ve Herzfeld'e ulaşır. Herzfeld çaresizce Linda'yı vereceği talimatlarla cesedin otopsisini gerçekleştirmeye ikna etmeye çalışır. Linda ise hayatında bir neştere bile dokunmamıştır, hele bir cesede otopsi yapması en korkunç rüyalarında bile göremeyeceği bir şeydir.

Paul Herzfeld sonunda adadaki kliniğe ulaştığında hayatı tehlikede olan tek kişinin, kızı olmadığını fark edecektir...

Eyalet Mahkemesi'nin, kızını 282 kez istismar ettiğini itiraf eden 61 yaşındaki adam hakkında **2 yıllık denetimli serbestlik** kararı aldığı bildirildi. Kurbanın olanlar hakkında yıllarca konuşmamış olması suçlunun lehine oldu. Ayrıca mahkemeye göre tacizler "13 ila 18 yıl" geçmişe dayanıyordu. 1992'de tacizler başladığında kız yedi yaşındaydı.

Kaynak: *Der Tagesspiegel,* 16 Nisan 2010

Hamburg Eyalet Mahkemesi, bir piyasa dolandırıcısına beş buçuk yıl hapis cezası verdi. İş insanı milyonlarca ucuz hisse senedi (penny stocks) almış, daha sonra sahte bilgiler yayarak hisselerin değerini yükseltmiş, ardından fiyatlar tekrar düşmeden önce hisselerini kısa sürede satmıştı.

Kaynak: *Frankfurter Allgemeine Zeitung,* 17 Nisan 2009

Giriş

"Nerelerdesin?"

Annesinin sesi buz gibi havayla uyumluydu. Fiona'nın cep telefonunun kulaklığı soğuğu bir mıknatıs gibi çekiyordu. Kulakları o kadar uyuşmuştu ki kulaklıkları neredeyse hissetmiyordu.

"Birazdan evde olacağım anne."

Bisikletiyle buz tutmuş bir çukurdan geçerken birazcık yalpaladı. Arkasına dönüp bakmadan okul çantasının sepette hâlâ sapasağlam durup durmadığını kontrol etti.

"*Birazdan* ne zaman küçük hanım?"

"On dakika içinde."

Arka tekerlek boşa döndü, *acaba virajdan önce insem mi*, diye düşündü. Titrek ön lambası, virajlarla dolu yoldaki engellere karşı onu hep son saniyede uyarıyordu. Ama buradaki zemin hiç değilse Königsallee boyunca uzanan bisiklet yolu kadar karla kaplı değildi.

"On dakika mı? Bir saat önce akşam yemeğinde olman gerekiyordu."

"Katrin'le kelime çalıştık," diye yalan söyledi Fiona. Aslında öğleden sonrasını Sandro'yla geçirmişti. Ama annesinin bunu bilmesine gerek yoktu. Zaten annesi, Sandro sırf reşit olduğu ve kaşına bir *piercing* taktığı için Fiona'yı kötü etkilediğini düşünüyordu.

Bir bilse.

"Telefon uyarı veriyor anne. Sadece yüzde iki şarjım kalmış."

Bu kez doğruyu söylüyordu. Annesi iç geçirdi. "Çabuk ol ama sakın kestirmeden gelme, duydun mu?"

"Duydum anne," dedi Fiona sinirle ve ön tekerleği bir ağaç kökünün üstünden atlatmak için gidonu yukarı kaldırdı. *Öf, on üç yaşındayım artık, bebek değilim!* Anne babası neden ona sürekli küçük bir çocuk gibi davranıyordu ki? Sandro geceleri dünyadaki en güvenli yerin orman olduğunu söylemişti.

Mantıklı. Hangi katil şans eseri bir kurban geçecek umuduyla burada götünü dondurur ki?

İstatistiklere göre gün ışığında ya da karanlık mekânlardan ziyade aydınlık mekânlarda çok fazla suç işleniyordu, yine de herkes tehlikenin özellikle zifirî karanlıkta pusuya yattığına inanıyordu. Bu da yabancılara karşı yapılan o sonsuz uyarılar kadar saçmaydı. Cinsel suçluların çoğu akraba ya da tanıdık hatta insanın kendi anne babası oluyordu. Ama doğal olarak hiç kimse "Sakın annenle ve babanla arabaya binme" gibi bir uyarıda bulunmuyordu.

"Çabuk ol Fio." Annesinin son sözleri bu olmuş, sonra batarya son ve uzun bir bip sesiyle konuşmayı sonlandırmıştı.

Fio'ymuş. İsmini böyle aptalca kısaltmayı acaba ne zaman bırakacaktı?

Ah, aptal ailemden nefret ediyorum. Keşke şimdiden evden taşınabilsem.

Pedalı öfkeyle çeviriyordu.

Önündeki yol gitgide daralıyor, dip dibe duran çam ağaçlarının arasında bir soru işareti şeklinde kıvrılıyor, sonra da orman yoluna bağlanıyordu. Fiona ağaçların himayesinden çıkar çıkmaz keskin bir rüzgârla karşılaştı ve gözleri yaşarmaya başladı. O yüzden arabanın arka farlarını önce bulanık gördü.

Steyşın araç yeşil, siyah ya da maviydi. Koyu renk bir şey. Büyük araba, motoru çalışır vaziyette istiflenmiş ağaç gövdele-

rinin yanında duruyordu. Bagaj kapağı açıktı, Fiona zayıf bagaj ışığına rağmen içeride bir şeyin kıpırdandığını görebildi.

Kalbi deli gibi atmaya başladı, ne zaman heyecanlansa böyle olurdu.

Hadi ama, sen ödlek değilsin. Kaç kez tehlikeli durumlarda bulundun. Niye her seferinde korkup duruyorsun ki?

Yeniden hızlandı, yolun en kıyısından gidiyordu. Birkaç metre ilerlemişti ki bir şey oldu. Bir kol bagajdan dışarıya uzandı.

En azından arabanın suni ışığında ilk bakışta öyle göründü. Gerçekten de kirli plakanın üzerinde bir kol sallanıyordu, vücudun geri kalanı hâlâ bagajdaydı.

"Yardım edin!" Fiona bagajdaki adamın boğuk sesini duydu. Yaşlı bir adamdı, en azından Fiona'nın kriterlerine göre, ki ona göre otuzunu geçmiş herkes yaşayan ölü kategorisindeydi. Adam o kadar kısık sesle konuşuyordu ki dizel motorun gürültüsü sesini neredeyse tamamen bastırıyordu.

"İmdat."

Fiona'nın ilk dürtüsü yola devam etmek oldu. Ama adam o sırada başını, *kana bulanmış başını* kaldırdı ve kolunu da ona doğru uzattı. Fiona'nın aklına Sandro'nun odasında bulunan, bir pençesini mezardan dışarı uzatmış zombi posteri geldi.

"Lütfen gitme," dedi yabancı boğuk sesiyle, sesi bu kez biraz daha yüksekti.

Fiona durdu ve bisikletten inip biraz uzaktan tereddütle adama baktı.

Gözleri şişmişti, ağzından kan damlıyordu, sağ bacağı garip bir şekilde bükülmüş gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Fiona. Sesi nabzıyla aynı tempoda titriyordu.

"Saldırıya uğradım."

Fiona yaklaştı. Bagaj alanının ışığında pek bir şey göremiyordu, yalnızca yabancı adamın üstünde eşofman, ayağında koşu ayakkabısı olduğunu gördü.

Sonra bakışları bagajdaki çocuk koltuğuna takıldı, bu önemli bir ayrıntıydı. *Tongaya düşme. Gerçek psikopatlar hep kurban gibi görünürler. Merhametinden faydalanırlar,* diye sıkı sıkı tembihlemişti Sandro. Üstelik hayat hakkında annesinden daha çok şey biliyordu. Belki de bu herif gerçekten kötü biriydi. Yediği dayağı muhakkak hak etmişti.

Öyle bile olsa beni ilgilendirmez. Başkası üstlensin.

Fiona yeniden bisikletine bindi, o zaman adam ağlamaya başladı. "Lütfen gitme. Sana zarar vermeyeceğim."

"Herkes öyle der."

"Ama halime baksana! Yardıma ihtiyacım olduğunu görmüyor musun? Sana yalvarıyorum, ambulansı ara."

"Cep telefonumun şarjı bitti," diye karşılık verdi Fiona. Kulaklığını kulağından çıkardı, heyecandan tamamen unutmuştu.

Adam bitkinlikle başını salladı. "Bende var."

Fiona bir el hareketiyle reddetti. "Size dokunacak değilim."

"Gerek de yok zaten. Telefon önde."

Adam midesine kramp girmiş gibi kıvrandı. Acıdan titriyor gibiydi.

Kahretsin, ne yapacağım şimdi?

Fiona gidonu sıkıca tuttu. Elinde kalın deri eldivenler olmasına rağmen parmakları buz gibiydi.

Yardım edeyim mi? Etmeyeyim mi?

Nefes verdikçe ağzından dumanlar çıkıyordu.

Ağır yaralı adam doğrulmaya çalıştı ama güçsüzce yeniden bagaja yığıldı.

"Lütfen," dedi bir kez daha. Fiona aniden hareketlendi.

Aman neyse ne. Bir şey olmayacak.

Bisikletin ayakları engebeli zeminde sabit durmadı, o da bisikleti yere yatırdı. Fiona arabanın yanından geçerken adamın erişim mesafesinin dışında kalmaya özen gösterdi.

"Nerede?" diye sordu şoför kapısını açınca.

Araçtaki cep telefonu tutucuyu görüyordu ama üstünde cep telefonu yoktu.

"Torpido gözünde," dediğini duydu adamın.

Arabanın etrafında bir tur atsa mı, diye düşündü ama sonra yan koltuğa doğru uzanmaya karar verdi.

Fiona araca doğru iyice eğilip torpido gözünü açtı.

Cep telefonu falan yok.

Elbette yoktu.

Karşısına cep telefonu yerine açılmış bir paket lateks eldiven ve bir koli bandı çıktı. Nabzı iyice hızlandı.

"Buldun mu?" Adamın sesini duydu, ses aniden yakınlaşmıştı. Arkasına dönünce adamın o tarafa döndüğünü, bagajda, arka koltuğun hemen ardında diz çöktüğünü gördü. Aralarındaki mesafe tek bir sıçrayışla kapanabilirdi.

Sonra her şey çok hızlı oldu.

Fiona lateks eldivenleri es geçti, kendi eldivenleri yeterli olurdu. Sonra koltuğun altına uzandı. Silah tam olarak Sandro'nun söylediği yerdeydi. Dolu ve emniyeti açık halde.

Namluyu doğrulttu, sağ gözünü kıstı ve adamın yüzüne ateş etti.

Susturucu sayesinde yalnızca bir şarap şişesinin mantarını çıkarmış gibi bir ses çıktı. Adam bagaja yığıldı. Fiona kararlaştırıldığı gibi silahı yüksekten ormana doğru fırlattı. Sonra bisikletini yerden kaldırdı.

Şarjının bitmesi çok kötü olmuştu, yoksa hemen Sandro'ya bir mesaj atar, her şeyin yolunda gittiğini söylerdi. Sırf şu pisliğe aniden acıdı diye az daha işi tamamlayamayacaktı. Ama söz

ağızdan çıkmıştı bir kere. Ayrıca nihayet evden defolup gitmek istiyorsa paraya ihtiyacı vardı. *Adi herif bunu hak etti*, demişti Sandro yoldayken. Hem bu işin onun adına halletmesi gereken son iş olacağını söylemişti ki mantıklıydı da. *Ne de olsa haftaya on dört oluyorum. O zaman cezai ehliyetim olacak, böyle şeyler yaparsam hapsi boylarım. Bugün yakalansam bile en fazla kamu hizmeti cezası alırım.*

Süper bir adalet sistemiydi, Sandro yasalardan, hukuktan ve böyle zımbırtılardan çok iyi anlıyordu. Hayat hakkında annesinden daha çok şey biliyordu.

Fiona yarın yine Sandro'yla görüştüğünde ona her şeyi olduğu gibi anlatacağını düşünüp gülümsedi. Ezik herifi öncesinde bağlamak için koli bandına hiç ihtiyacı olmamıştı. Ama şimdi acele etmeliydi. Sonuçta akşam yemeği epeydir sofrada onu bekliyordu.

1. Bölüm

On gün sonra. Helgoland.

Kandan hiç hoşlanmıyorum!

Linda yorgunlukla kurbana baktı. Saatlerdir adamla uğraşıyordu. Kıllı karnındaki bıçaktan memnundu, dışarı fışkırmış bağırsaklarından ve katilin görüntüsünün yansıdığı donuk gözlerinden de.

Ama kan hiç gerçekçi görünmüyor. Yine beceremedim.

Resim defterinin sayfasını öfkeyle yırtıp buruşturdu ve yazı masasının yanında yerde duran diğer başarısız denemelerinin arasma fırlattı. Kulaklığı kulağından çıkarınca kasvetli rock müzik yerini denizin uğultusuna bıraktı. Sonra termostan kendine sıcak bir kahve koydu. Uyuşmuş parmaklarını kupanın sıcaklığıyla ısıttıktan sonra düşüncelere dalarak ilk yudumunu aldı.

Lanet olası şiddet sahneleri.

Ölümü resmetmekte hep çok zorlanıyordu ama önemli olan da buydu. Çizgi romanlarını özellikle ergen kızlar okuyordu, apaçık şiddet tasvirlerine nedense aksi gibi kadın milleti ilgi duyuyordu.

Yayınevi müdürünün vurgulamaktan yılmadığı gibi, *ne kadar sert o kadar kadın.*

Kendisiyse doğa tasvirlerini tercih ediyordu. Tabii sevimli Rosemunde Pilcher motiflerini, çiçekli çayırları ya da dalgalanan tahıl tarlalarını değil. Linda'yı büyüleyen gezegenin karşı konulmaz gücüydü. Volkanlar, sarp uçurumlar, kocaman dalgalar, gayzerler, tsunamiler ve kasırgalardı. Bu bakımdan şu an

önünde nefes kesici bir model bulunuyordu. Çatı katındaki küçük atölyeden Helgoland'ın önünde kuduran Kuzey Denizi'nin müthiş manzarasının tadını çıkarıyordu. İki katlı küçük ahşap ev, adanın batı sahilinin üst kısmında dört yanı açık olan birkaç binadan biriydi. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra İngiltere bombalarının adanın ortasında açtığı şu sayısız kraterlerden birinin kıyısında bulunuyordu. Linda bir resmin ilk kontürlerini çizmek için kullandığı mavi kurşun kalemini açarken parmaklıklı pencereden denize baktı.

Niye şu manzarayı yakalamam için bana kimse para ödemez ki, diye sordu kendine, bu, buraya geldiğinden beri bu soruyu ilk soruşu değildi.

Köpüren deniz ve alçak bulutlar sanki her şeyi içine çekiyordu. Ada son birkaç gün içinde denize doğru ilerlemiş gibiydi. Güney limanının yanındaki dalgakıran havzası ağzına kadar dolmuştu, sahili korumak için denize atılmış üç kollu beton blokların yalnızca sahile yakın uçları görünüyordu. Fırtına uyarısına rağmen Linda'nın içinden lastik çizmelerini ve yağmurluğunu üstüne geçirip sahilde yürüyüş yapmak, soğuk yağmur damlalarını yüzünde hissetmek geliyordu. Fakat bunun için çok erkendi. Henüz.

Dışarı çıkmak için büyük fırtınanın dinmesini beklemen gerek, diye kendini uyardı içinden.

Afet yönetiminin, "Anna" gibi zararsız bir ismi olan kasırga adaya ulaşmadan önce insanların Helgoland'dan ayrılmalarını radyoda şiddetle ve tekrar tekrar tavsiye etmediği tek bir gün bile geçmiyordu. Bu arada korkutucu tahminler etkisini göstermişti. Bu sene adanın ana karayla bağlantısının kesilebileceği yönündeki haberlere başlarda pek kimse inanmamıştı. Fakat sonra öncü bir fırtına hastanenin güney kanadının çatısını uçurmuştu. Binanın diğer kısımlarına yağmur girmiyor olsa da tıbbi bakım artık

güvence altında değildi çünkü güç kaynağı zarar görmüştü, az daha yangın çıkacaktı. Sonunda yiyecek tedariki bile garanti edilemez olunca ilk olarak yaşlılar adada kalma kararını gözden geçirmeye başladılar.

Daha sonra sayıca az olan turistler tahliye edildi; çocuklu yerli ailelerin çoğu da onlara katıldı, bugün öğleden sonra son feribot da ayrıldığında Helgoland'ın yedi yüze yakın nüfusu yarı yarıya düşmüştü. Kalanlar kötü hava koşullarına ve ondan da kötü tahminlere direniyor, hasarın meteorologların öngördüğü kadar büyük olmayacağını umuyorlardı. İnatçıların çekirdek kadrosu durum değerlendirmesi yapmak için her gün belediye başkanıyla aynı ismi taşıyan Bandrupp Oteli'nde toplanıyordu.

Adada kalanlar mallarını mülklerini hiç mücadele etmeden bırakıp gitmek istemedikleri, kendilerini zor zamanlarda da direnmekle yükümlü gördükleri için buradaydı, Linda'nın adada kalma sebebiyse bambaşkaydı. Kasırgayı bütün sonuçlarıyla birlikte dört gözle bekleyen tek kişi muhtemelen oydu, bir süre hayatını yalnızca konservelerle ve musluk suyuyla geçirmek zorunda kalsa bile.

Helgoland'ın dış dünyayla bağı tamamen kesildiğinde onun kaçtığı dehşet artık adaya ulaşamazdı. Saklandığı yerden çıkmaktan ancak o zaman korkmayacaktı.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi yüksek sesle ve çizim masasından kalktı. Sabahın erken saatlerinden beri Amazon'a benzeyen kadın kahramanın düşmanından intikamını aldığı hesaplaşma sahneleriyle uğraşmıştı, şimdi, yedi saat sonra ensesi beton gibi sertti.

Aslında son günlerde böyle deli gibi çalışmasını gerektirecek hiçbir sebep yoktu.

Yeni bir sipariş gelmemişti, yayınevi şu ana kadar hep başka yazarların metinlerini resimlendiren Linda'nın ilk kez kendi

hikâyesinin üstünde çalıştığını bilmiyordu. Kahretsin, yayınevi son projesini tamamlamadan ve hiçbir şey söylemeden pat diye ortadan kaybolduğundan beri Linda'nın hâlâ var olup olmadığını bile bilmiyordu. Önemli bir işin teslim tarihini kaçırdığı için muhtemelen bir daha asla sipariş alamayacaktı, aslında bu sayede yalnızca kendi istediklerini çizmek için boşta kalmış olabilirdi. Fakat ne zaman yaratıcılığını özgür bırakmaya çalışsa zihninde çok sevdiği doğa motifleri değil ölmekte olan bir adamın görüntüsü beliriyordu. Bu şiddet tasvirini çizmekte her zamanki gibi zorlansa da nihayet bir geceyi deliksiz uyuyarak geçirmek istiyorsa kesinlikle kâğıda aktarması gerekenin tam da bu sahne olduğunu için için hissediyordu.

Şu işi hallettikten sonra denizi çizeceğim. Önce resmederek şiddeti içimden çıkarmam lazım.

Linda iç geçirip bir kat aşağıdaki banyoya gitti. İş günlerinin sonunda kendini hep maratondan çıkmış gibi hissederdi. Yorgun, posası çıkmış ve kirli. Kıpırdayacak hali olmamasına rağmen acilen duş almaya ihtiyacı vardı. Ev hiç tadilat görmemişti, bu özellikle basit banyoya bakınca anlaşılıyordu: Duvarlardaki fayanslar koyu yeşildi, Linda bu renkte fayansları en son otoban üzerindeki bir dinlenme tesisinin tuvaletinde görmüştü, duş perdesi telefonların çevirmeli olduğu bir zamanın modasıydı. En azından su birkaç saniyede ısınıyordu, bu da Linda'nın Berlin'deki dairesinde alışkın olduğundan çok daha iyiydi. Başka şartlar altında olsaydı yamuk duvarlı, çarpık pencereli, alçak tavanlı bu küçük evde kendini çok huzurlu hissedebilirdi. Linda lükse önem vermiyordu, deniz manzarası da çiçekli duvar kâğıtlarını, toprak rengi koltuk kılıflarını ve şöminenin üstündeki doldurulmuş balığı telafi ediyordu.

Ama maalesef bana uykuyu zehir eden karanlık kâbusları etmiyor.

Bu eve geldiğinde aynalı banyo dolabının üstüne astığı siyah bluzu düzeltti ve ardından soyundu. Son ayların onda derin izler bıraktığının farkındaydı ve bu izleri her gün aynada görmek istemiyordu.

Duşta önce omuzlarına kadar inen kahverengi saçlarını köpürttü, sonra köpüğün kalanını ince bedenine yaydı. Eskiden kiloluydu, bir zamanlar Danny'nin şakayla karışık dediği gibi "besili" olduğu şimdi ancak geniş kalçalarından anlaşılabilirdi. Anılarından ürperdi ve suyun sıcaklığını biraz daha artırdı. Her zaman yaptığı gibi yıkanırken yüzüne değmemeye çalıştı.

Yaralarıma dokunmak zorunda kalmayayım diye.

Ama bugün hızlı tepki veremedi, saç diplerinden bir parça köpük aşağıya, ancak yoğun kâkülleri kazara bozulursa görülen, alnındaki gözenekli yara izine kaydı.

Kahretsin.

İster istemez yüzünü sıcak suyun altına tuttu, bu da parmaklarını yanık izlerinin üstünde gezdirmekten neredeyse daha acı verici oldu.

Linda'nın bir sürü yarası vardı. Çoğu alnındakinden daha büyüktü ve daha yavaş iyileşiyordu, çünkü yaraları hiçbir yara merheminin ve hiçbir cerrahın asla ulaşamayacağı yerlerdeydi: ruhunun kuytu köşelerinde, derinliklerinde.

Ensesini yaklaşık on dakika suyun altında tuttuktan sonra gerginliğinin çözülmeye başladığını hissetti. Belki uyumadan önce vakitlice bir Ibuprofen alırsa korkunç baş ağrısını engelleyebilirdi. Geçen gün ilaç içmeyi unutmuş, gecenin bir yarısı kafatasında bir basınçlı hava çekicinin vuruşlarıyla uyanmıştı. Musluğu kapattı, kireç tutmuş duş başlığının damlamayı kesmesini bekledi ve duş perdesini kenara çekti. Sonra donakaldı.

İlk başta onu durduran yalnızca belirsiz bir histi. Banyoda nasıl bir değişiklik olduğunu henüz kavrayamamıştı. Kapı kapa-

lıydı, bluz aynanın önünde asılıydı, havlu radyatörün üzerindeydi. Fakat bir şey öncekinden farklıydı.

Bir yıl önce olsaydı hiçbir şey fark etmezdi ama o zamandan beri başına gelen onca şeyden sonra görünmez tehlikelere karşı altıncı his gibi bir şey geliştirmişti. Onu hassaslaştıran yalnızca Berlin'deki dairesinde, komodinin üzerinde duran videokasetler değildi. Kasetlerde kendisi görünüyordu. Çeken kişi yatağının yanında durmuş olmalıydı. Üstelik o uyurken!

Linda nefesini tuttu, şüpheli seslere kulak kesildi fakat duyduğu tek şey evi kemiren fırtınanın sesiydi.

Yanlış alarm, diye geçirdi içinden ve nabzını yeniden yavaşlatmak için düzenli nefes alıp verdi. Sonra titreyerek duştan çıkıp havluya uzandı.

O anda elektriğe kapılmış gibi neler olduğunu idrak etti.

Çığlık attı, tüm bedeni titremeye başladı, sanki biri her an arkadan üstüne atlayacakmış gibi hızla arkasına döndü. Fakat ensesindeki tek şey kendi korkusuydu, bu korkudan fırlatıp attığı havlu kadar kolay kurtulamazdı.

Havlu... havluya dokununca müthiş bir tiksintiye kapılmıştı.

Çünkü ıslaktı.

O duştayken biri bu havluyla kurulanmış olmalıydı.

2. Bölüm

"Hayır, hiçbir şeye dokunmadım tabii ki. Havluyu bu sabah radyatörün üstüne koyduğumu net olarak hatırlıyorum."

Linda beynine kan sıçradığını hissetti, bu da hattın diğer ucunda onu yatıştırmaya çalışan abisinden bile daha sinir bozucuydu. Clemens onu göremese de ne zaman sinirlense olduğu gibi kıpkırmızı kesildiğini ses tonundan anlayabiliyordu.

"Sakin ol tatlım," dedi, sesi New York'un yeraltı dünyasıyla ilgili o çok sevdiği filmlerdeki karakterlerden biriymiş gibi geliyordu. "Ben her şeyi ayarladım. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Hah!" Linda kesik kesik nefes alıyordu. "Peki ıslak havluyu nasıl açıklıyorsun? Tanrım, bu işte Danny'nin imzası var."

Danny. Ne diye şu adi herife hâlâ takma adıyla hitap ediyorsam artık!

Artık bu iğrenç herifle aynı yatağa girdiğini düşününce bile fenalık geçiriyordu, hem de defalarca. Üstelik uyarılmadığını da söyleyemezdi. "*Ne kadar iyi görünürse görünsün sonu kötü bitecek*," demişti annesi. Babası da "*Sanki bize gerçek kişiliğini göstermiyormuş gibi hissediyorum*," diyerek on ikiden vurmuştu; gerçi insanları değerlendirmek söz konusu olduğunda hep on ikiden vururdu. Anne babası hayatlarının büyük kısmı yazılı sınavlar ile öğretmenler toplantısı arasında geçmiş insanlar olarak bazen dünyadan bihaber olsalar da lise öğrencilerine otuz yıl ders vererek insan sarraflığını öğrenmişlerdi. Zaten ilişkilerinin kötü biteceğini tahmin edebilmek için müneccim olmaya da gerek

yoktu. Sonuçta Daniel Haag, hikâyelerini resimlediği yazarlar arasında en başarılısıydı, bu bakımdan onun patronu gibi bir şeydi. Patronlarla kurulan ilişkilerin çoğu da kötü biterdi. Fakat *bu kadar kötü* biteceğini kimse düşünmemişti. Anne babası bile.

Her şey çok zararsız başlamıştı. Bu tür durumlarda muhtemelen hep böyle olurdu. Daniel'in çabuk parlayan bir tip olduğu elbette Linda'nın gözünden kaçmamıştı, ne var ki ilişkinin başlarında Daniel bir garsonun önemsiz bir iltifatına sinirlendiğinde ya da mesajına hemen cevap vermediği için çıkıştığında kıskançlıklarını keyifle gülümseyerek karşılamıştı.

Linda açık sözlülüğünün birçok adamı tedirgin ettiğinin farkındaydı. Pis şakalar yapmaktan hoşlanır, yüksek sesle kahkaha atardı, yatakta kontrolü ele alamayacak kadar narin de değildi. Diğer bazen bütün gece kulüpte dans etmelerine rağmen amaçlarına ulaşamayanların sabah Nationalgalerie'ye sürüklenerek sergilenen sanat eserleri hakkında doğaçlama bilgi verirken yabancı insanlar Linda'nın ağzının içine bakmalarını görmeleriyle de sonuçlanabilirdi. Tanıdıklarının birçoğuna bu kadarı fazla gelir, Linda'nın sayısız erkekle yatan çatlağın teki olduğunu düşünürlerdi ki bu düşünce gerçeği yansıtmıyordu. İlişkilerinin bu kadar çabuk bitmesinin sebebi "geleneksel bir modele" yani onun mizah anlayışını paylaşmayan bir erkeğe uzun süre dayanamamasıydı. Bu yüzden ilişkinin ona göre bir geleceği olup olmadığını anlayabilmek için daha ilk geceden uyguladığı basit bir test geliştirmişti: Ele geçirdiği adam uykusunda yana döner dönmez onu sarsarak uyandırır, yalandan bir öfkeyle, "Çabuk söyle, parayı nereye koydun?" diye sorardı.

Şu ana kadar yalnızca iki adam buna gülmüş, ilkiyle ilişkisi beş yıl sürmüştü. İkincisiyle yani Daniel'le ilişkisi hemen hemen bir yıl sürmüştü ama bu süre şimdi Linda'ya sonsuzluk kadar uzun geliyordu çünkü bu aylar hayatının en berbat aylarıydı.

"Tatlım, onunla ilgileneceğimize söz verdik mi vermedik mi?" diye sorduğunu duydu abisinin, o sırada çırılçıplaktı ve el yordamıyla yatak odasına doğru gidiyor, parkede damla ve ayak izleri bırakıyordu. Üşüyordu ama ıslak havluya dokunmak midesini bulandırıyordu.

Evet, verdin, diye düşündü telefonu iyice kulağına bastırırken. *Daniel'in buna bir son vermesini sağlayacağına söz verdin ama belki de bu defaki senin için bir numara büyüktür?*

Linda bu soruyu sormanın bir faydası olmayacağını biliyordu. Abisinin bir zayıflığı varsa o da kendini yenilmez sanmasıydı. Sadece görünüşüyle bile düşmanlarının çoğunu kaçırabilirdi. Boş zamanlarında sokak dövüşü antrenmanı yapan bir doksan boyundaki bir kas yığınına kafa tutacak kadar aptal olan çok azı da megalomanlığının bedelini hastanelik olarak ödemek zorunda kalırdı. Sayısız kavganın ardından artık fiziksel şiddete meyli Clemens'in alnında yazıyordu, hem de kelimenin tam anlamıyla. Neukölln'deki dövme stüdyosunda çalışan bir personelinden alnına bir kurşun yarası dövmesi yapmasını istemişti...

"Danny'ye ne yaptınız?" diye sordu Linda eşyalarıyla dolu valizinin başında dururken. On dört gündür buradaydı ama kıyafetlerini hâlâ dolaba yerleştirmemişti. Bir kot pantolon alıp iç çamaşırı giymeden altına geçirdi. "Bilmeye hakkım var Clemens."

Linda kendini tehlikeye sokmadan abisine adıyla hitap edebilen tek kişiydi. Diğer herkes, anne babası bile ona soyadıyla hitap etmek zorundaydı çünkü Clemens'in fikrine göre *Kaminski* annesinin onun için seçtiği "nonoş isminden" çok daha erkeksiydi. Clemens hayat anlayışıyla anne babasının hayat boyu uğruna savaştıkları bütün ideallere ihanet ettikten sonra hâlâ birbirleriyle konuşuyor olmaları bile mucize sayılırdı.

"Bilmen gereken tek şey Danny'nin sana bir daha asla zarar veremeyecek oluşu."

"Öyle mi? Ölüm ilanımı yazan parmaklarını mı kırdınız?" Linda gözlerini yumup pazar gazetesindeki yarım sayfalık ilanı, siyah çerçeveyi, adının yanındaki zarif haçı hatırladı. Danny ölüm tarihi olarak Linda'nın ilişkiyi bitirdiği günü vermişti.

"Bana kameradan bakan gözlerini mi oydunuz?" *Ben arkadaşlarımla buluşurken, alışverişe giderken, uyurken kameranın ardından bana bakan gözlerini?*

"Yoksa cilt kremime asit karıştıran ellerini mi kestiniz?" *Ben tacizlerini kesmezse onu şikâyette bulunmakla tehdit ettikten sonra kremime asit karıştıran ellerini?*

Farkında olmadan alnındaki yaraya dokundu.

"Hayır," dedi Clemens ifadesiz bir sesle. "Aptal herif elimizden öyle kolay kurtulamadı."

"O aptal değil."

Tam tersine. Danny Haag ne aptaldı ne de öfkesini kontrol edemeyen bir manyak. Yaptığı her şeyi detaylı, zekice bir plana göre yapıyordu, hem de her seferinde ardında hiçbir iz bırakmadan. Ayrıca yeniden saldırmadan önce haftalarca beklemekte de hiç zorlanmıyor gibiydi, bu yüzden de polis Danny'ye karşı bir işlem yapmak için hiçbir sebep görememişti. Yetkililerin fikrine göre bir sapık için alışıldık olmayan ve Linda'nın huzurla geçirdiği uzun aralar tek bir fail olmadığını gösteriyordu. Linda'nın talihsiz olması ve tesadüfen farklı adamlar tarafından taciz edilmesi ("*Belki de çizgi romanlarınızın fanatik okurları tarafından?*") çok daha olasıydı, Danny'yi kışkırtan da tam olarak bu yanlış değerlendirmeydi. Ayrıca o tanınan bir yazardı, varlıklı ve yakışıklıydı, yani şikâyetini kayda geçiren kadın memurun sanki Linda, ihbar etmeye geldiği Danny'nin tacizlerine layık değilmiş gibi söylediği üzere "*istediği herkesi elde edebilecek*" bir adamdı. Ama Clemens söylemişti zaten: Kanunlar birer şakaydı, kanun bekçileri de şakacı. "*Böyle durumlarda konuya sen el atacaksın.*"

O yüzden abisi, onun yokluğunda Danny'yle "ilgilenebilsin" diye onu buraya, Helgoland'a getirmişti.

"Burada güvende olacağımı söylemiştin," diye sitem etti Linda.

"Tatlım güvendesin zaten. Ev Olli'nin, dostumu tanıyorsun. Papa prezervatif dağıtsa, o yine de ağzından laf kaçırmaz."

"Ya biri beni feribotta gördüyse?"

"O zaman bu birinin Danny'ye anlatacak fırsatı olmazdı," dedi Clemens "Daha ne kadar açık olabilirim?"

Linda'nın alt dudağı titriyordu. Yatak odasındaki çarpık pencereden içeri soğuk hava giriyor, her dakika biraz daha üşüyordu. Tek eliyle kazak giyemiyordu. Diğer yandan ne olursa olsun abisiyle bağlantısını bir saniyeliğine bile koparmak istemiyordu. O yüzden yatağa çıktı, battaniyeyi açıp üstünü örttü.

"Bana korkmam gerekmediğini söyle," dedi iyice yatağa gömülerek.

"Sana yemin ederim," diye söz verdi Clemens fakat Linda artık onu duyamıyordu çünkü başını yastığa koymasıyla canhıraş bir çığlık koparması bir oldu.

3. Bölüm

"Ne oluyor orada?" diye bağırdı Clemens.

Linda yatak onu ısırmış gibi dışarı fırladı.

"Konuşsana benimle!"

Abisine yanıt verecek kadar sakinleşebilmesi biraz zaman aldı. Bu kez tiksintisi daha fenaydı. Çünkü bu banyodaki ıslak havludan daha sağlam bir kanıttı.

"Yatak," dedi soluk soluğa.

"Ne olmuş yatağa?"

"Yatmak istedim."

"Ee?"

"Yatak sıcak. Clemens, lanet olsun."

Orada biri yatmış.

Az daha ağlayacaktı, avaz avaz bağırmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı.

"Onun kokusu var."

Tıraş losyonunun kokusu.

"Tamam, tamam, tamam, şimdi beni iyi dinle. Hayal görüyorsun."

"Hayır, görmüyorum. Buradaydı," dedi Linda. Sonra yanıldığını fark etti.

Yatak sıcak. Koku yoğun.

Hâlâ burada!

Bu düşünceyle birlikte geri geri yürüyerek odadan çıktı, hızla arkasına dönüp merdivenlerden koşarak zemin kata indi. Gardıroptan lastik çizmelerini alıp ayağına geçirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Clemens, Linda'nın giyinirken çıkardığı seslere anlam vermeye çalışıyordu.

"Defolup gidiyorum."

"Nereye?"

"Hiçbir fikrim yok. Gitmem gerek."

"Bu fırtınada mı?"

"Umurumda değil."

Linda askıdan yeşil yağmurluğunu aldı, telaşla giyip kapıyı açtı. Helgoland'a geldiğinden beri eşikten geçmeye ilk kez cüret ediyordu, geldiğinde hava açık ve güneşliydi.

Soğuk da değildi.

Yağmurluğun fermuarını tek elle çekmeye çalışırken rüzgâr gözlerini yaşarttı. Boşunaydı.

Bir an için yolunu şaşırmış, telaştan mutfağın yanındaki arka kapıdan çıkmıştı, şimdi kayalık bahçenin üstünden kuduran denizi görüyordu.

"Lütfen mantıklı ol ve biraz bekle," dediğini duydu Clemens'in ama onu kale almadı. Kasabaya giden en kestirme yol, kraterin kıyısından denize, güney limanına doğru kıvrılan keçi yoluydu.

"İnsanların yanına gidince yine arayacağım, o zaman..." dedi Linda.

"Hayır, kapatma. Beni dinle diyorum!"

Linda keçi yoluna ulaşmıştı, köpüren denizin üstündeki bulutlu gökyüzüne baktı. Evdekinden az da olsa daha iyi hissetmiyordu. Tam tersine: Fırtına, içindeki korkuyu yalnızca biraz daha artırıyordu.

Bu kış da Helgoland'a pek kar yağmamıştı ama çimenlerle kaplı toprak buz tutmuştu. Burnunda hâlâ tıraş losyonunun kokusu, soluğu kesilmiş, gözü korkmuş halde yukarıdan kudurmuş bir hayvan gibi kocaman açtığı köpüklü ağzı sahildeki beton blokların üstüne kapanan denizi izliyordu.

O burada. Hissediyorum. O burada.

Eve doğru baktı.

Hiçbir şey yok. Ne pencerede bir adam. Ne perdelerin ardında bir gölge. Yalnızca çatı katındaki atölyede açık bıraktığı ışık görünüyordu.

"Beni buradan alman gerek Clemens," dedi, bunun kulağa ne kadar histerik geldiğinin kendisi de farkındaydı. Yeniden denize döndü.

"Sen kafayı yemişsin Linda. Artık hiç kimse adaya gelemez. Ne ben ne eski sevgilin."

Ona sevgilim deme, diye düşündü Linda ama daha konuşamadan dalgaların dalgakıranın önüne fırlattığı bir şey dikkatini çekti.

Şu ana dek refleksleriyle hareket etmiş, göremediği ama bir o kadar hissettiği bir tehlikeden kaçmıştı. Ama şimdi bir hedefi vardı. Linda elinden geldiğince hızla, sahile varana dek yokuş aşağı koştu.

"Tamam Linda, beni dinle. Ya bir rüzgâr tünelindesin ya da bir hortumun ortasında. İkisi de iyi. Bu fırsatı beynindeki tıkanıklıkları açmak için kullan. Sana demiştim, ara sıra dışarı çıkmazsan sonunda kafayı yersin demiştim."

Sesi gitgide artan rüzgâr yüzünden Linda, abisinin ne dediğini pek anlamıyordu. Sudan on beş metre kadar uzaktaydı, dalgaların ıslak soluğunu yüzüne yiyecek kadar yakındı.

"Seni daha sonra ararım," diye bağırdı gürleyen dalgalara karşı.

"Tamam, ara. Biraz temiz hava al, derin derin nefes al ver."

Linda başını salladı, oysa yavaşça ama sürekli olarak dalgakırana doğru yaklaşırken abisini dinlediği yoktu. Şaşkınlıkla dalgakıranın beton kolları arasında asılı kalmış koyu renk yığına bakıyordu.

"Güven bana: O pislik sana bir daha hiçbir şey yapamayacak. Anlıyor musun?" dediğini duydu Clemens'in.

"Danny öldü," dedi Linda ifadesiz bir sesle.

"Telefonda böyle şeyler söyleme," diye yanıt verdi Clemens, Linda'nın artık kendisiyle konuşmadığını bilmeden.

Linda bir adım attı ve öğürmeye başladı, koşup kaçmak istedi fakat korkunç manzara uzuvlarını felç etmişti.

Asla bu kadar iyi olamayacağım, diye geçirdi içinden. O sırada telefon çoktan elinden düşmüştü.

Daha sonra böyle düşündüğü için kendinden utandı ama o çarpılmış yüze bakarken aklından ilk geçen, ölümü asla şu anda göründüğü kadar kusursuz çizemeyeceği oldu. Sonra ağlamaya başladı. Kısmen şoktan ama dürüst olması gerekirse çoğunlukla hayal kırıklığından ağlıyordu çünkü ilk bakışta fark ettiği üzere suyun kıyısındaki ceset Danny Haag değildi.

4. Bölüm

Bir gün sonra. Berlin.

Temiz bir dayak yerim artık.

Paul Herzfeld adımlarını yavaşlatıp karşıya geçse mi diye düşündü. Restore edilen apartmanla ve kaldırımın güvenlik gerekçesiyle kapatılan kısmıyla arasında daha birkaç metre vardı. İnşaatın yanından geçecek yayaların kullanması için yapılmış üstü kapalı geçidin önünde bir grup adam durmuş onu bekliyordu.

Hepsi birbirinden güçlü dört adamdı. Elinde çekiç olan gülümsüyordu.

Lanet olsun, böyle bir günde niye çalışıyorlar ki?

Herzfeld böyle bir havada işçileri inşaat iskelesine göndereceklerini düşünmemişti. Antarktika'da, şubat ayında Berlin'in aldığı halden çok daha huzurlu yerler vardı. Güneş yoktu, onun yerine inşaat malzemeleri satan mağazalardaki kar küreklerinin tükenmesine neden olacak kadar çok kar vardı. Hem meteoroloji fırtına tahmininde bulunmamış mıydı? Öyleyse bu aptallar neden yine iskeledeydi? Hem de sabahın köründe.

Güneş, Herzfeld'in işe gittiği saatte çoğunlukla olduğu gibi henüz doğmamıştı. Herzfeld, Federal Kriminal Dairesi'nde yönetici adli tabip olarak çalıştığı dört yıl boyunca otopsi salonuna bir kez bile geç kalmamıştı. Üstelik çalışma planına göre ilk toplantı sabah yedi buçukta yapılıyordu ki ona göre bu çok aptalca bir saatti; özellikle de onun gibi başarısızlıkla sonuçlanan evliliğinden sonra Berlin'in gece hayatına daha uzun süre dalmak isteyen bekâr bir adam için.

Bugün olduğu gibi alelacele metroya gitmeden önce sabah kahvesini ayakta içtiği günlerde, *sanki cesetler bekleyemezmiş gibi*, diye düşünmüştü kaç kez. Diğer yandan FKD'deki devasa iş yüküyle ancak sabahları erken kalkan birinin baş edebileceğinin de farkındaydı. Sadece bugün çekmecelerde altı ceset bekliyordu. Dışarıdaki dünyanın şiddete gitgide daha meyilli olduğunu anlamak için gazeteye şöyle bir bakmak yeterliydi. Bunun için özellikle vahşice işlenen cinayetlerde otopsi raporu hazırlamakla görevli "Ekstrem Suçlar" adındaki özel birimin yöneticisi olmaya gerek yoktu.

Bugün kendimi otopsi masasında bulma şansım oldukça yüksek, diye düşündü Herzfeld adamlara doğru yaklaşırken. Baldırlarına kramp girdiğini hissetti, az daha tökezleyecekti. Yumruğunu paltosunun cebinde sinirle sıktı. Parmak kemiklerindeki acı, kendisine bile açıklayamadığı dünkü dikkatsizliğinin anısını güçlendiriyordu. Normalde hâkimiyetini korurdu, kaldı ki mesleğinin şart koştuğu bir gereklilikti bu. En acımasız suçlularla dahi karşılaşsa soğukkanlılığını korumalıydı. Bu daima övündüğü bir özelliğiydi. Düne kadar.

Otopsi masasının başında uzun bir sabah, cesetleri açmasının kaçınılmaz sonucu olan evrak işlerini halletmesi gerektiği yazı masasının başında daha da uzun bir öğleden sonra geçirmiş, eve dönüyordu. Herzfeld'in aklında hâlâ üç aylık bebek vardı (retinasındaki kanama sayesinde bebeğin sallanmaktan öldüğünü ispatlayabilmek için sabah vardiyasında cerrahi bir hassasiyetle bebeğin gözlerini çıkarmışlardı), tam bunu düşünürken o sırada hamile bir melez köpek tasmasını peşinden sürükleyerek bacaklarının arasına girdi. Dişi köpek karşıdaki süpermarketin önünde bulunan bisiklet park demirlerinin oradan gelmişti ve yolunu şaşırmış gibi görünüyordu.

"Hey, ufaklık," diye seslendi Herzfeld köpeği çağırmak için diz çökerek. Hayvanın işlek caddeden bir kez daha geçmesine kesinlikle engel olmak istiyordu. Önce başarır gibi oldu. Köpek yaya geçidinin diğer tarafında durdu. Siyah kürkü çiseleyen yağmurun altında parıldıyordu, hızlı hızlı soluyor, korkuyla gözlerini kırpıyordu fakat Herzfeld köpekle sakince konuşmaya başladığından beri kuyruğu arka ayaklarının arasında donmuş gibi kaskatı durmuyordu. "Gel kızım. Buraya gel."

İlk başta ona güvenecekmiş gibi duruyordu. Ama sonra o geldi. İşçi. Aniden ortaya çıkmıştı, en az Herzfeld kadar uzun boylu ve çevikti ama kocaman alet çantasını taşıyışındaki kolaylık bile güç bakımından Herzfeld'den üstün olduğunu gösteriyordu.

"Siktir git," dedi adam, inşaatta çatı kaplamacı olarak çalışıyordu ve Herzfeld'in sonradan öğrendiğine göre lakabı Rocco'ydu. Önce bu pis emrin kendine yönelik olduğunu sandı fakat sonra akılalmaz bir şey oldu: İşçi çelik burunlu ağır iş ayakkabısıyla hamile köpeğin gergin karnına tüm gücüyle bir tekme savurdu.

Hayvan feryat etti. Dehşet verici yükseklikte, dehşet verici tizlikte bir feryattı, bu acı çığlığı Herzfeld'in kafasındaki, üstünde "kör öfke" yazan şalteri attırdı. Sayın Profesör bir saniye sonra kırk üç yaşındaki çevik ama idmansız bedeninde değildi artık. Bedeninin yanında duruyor, olası sonuçlarını hiç düşünmeden sanki uzaktan kumandayla onu idare ediyordu.

"Hey, seni korkak şerefsiz!" diyen kendi sesini duydu Herzfeld, adam acı içindeki köpeğe tam ikinci kez vuracağı sırada bağırmıştı.

"Ne?" Rocco arkasına döndü, Herzfeld'e sanki karşısında duran bir kova kusmukmuş gibi baktı. "Ne dedin sen, ibne?"

O sırada aralarında yalnızca bir adımlık mesafe vardı. Ağır alet çantası çatı kaplamacının ellerinde boş bir ayakkabı kutusu gibi duruyordu.

"Dört kelimeden hangisini anlamadın? *Korkağı* mı yoksa *şerefsizi* mi?"

"Sen dur, şimdi bağırsaklarını götünden çıkara..." diye başlayacak oldu Rocco fakat etrafta toplanan meraklı kalabalık "bağırsak"tan sonrasını duymadı. Herzfeld şaşkınlık anından faydalanıp ok gibi fırladı, hayvana eziyet eden herifin kare biçimindeki suratına kafa attı.

Alnı çatırdadı, burnundan kan fışkırdı ama Rocco'nun gıkı bile çıkmadı. Her şeyden çok şaşırmış gibi görünüyordu.

Neyse ki ciddi şekilde yaralanmamış olan dişi köpek tehlike bölgesinden sıvışmış, yeniden ortaya çıkan sahibinin yanına kaçmıştı, köpeğin sahibi diğer izleyicilerle birlikte tarafların eşit olmadığı dövüşü izliyordu. Golyat'a karşı Herzfeld. Kasa karşı beyin. Güce karşı öfke.

Sonunda şans, güç yasasına galip geldi.

Herzfeld bir iki darbeyi savuşturdu ama göğüs kafesine ağır bir darbe aldı, şimdiden yalpalamaya başlamıştı ki işçi buz tutmuş zeminde kayıp kafasının arkasını kaldırıma çarptı. Gerçi rakibi bu sayede uzun süre devre dışı kalmadı ama Herzfeld'in kışlık çizmeleri için kolay bir hedef oldu. Köpeğe eziyet eden adamın yüzüne, karnına ve göğsüne defalarca tekme attı. Adam defalarca toparlandı fakat ayağa kalkmayı her başardığında yine düşüyordu, Herzfeld suratına bir yumruk daha patlattı. Çenesine önce alttan sonra üsten geçirdi, adamı ancak kıpırdayamayacak hale gelince bıraktı.

Daha sonra Herzfeld ifadesini alan polisten Rocco'nun doktorun tahminine göre bir ay boyunca katı gıdalarla beslenemeyeceğini ve ağır bir kafatası travması geçirmekten kıl payı yırttığını öğrendi. Herzfeld'in şişmiş eli çok daha çabuk iyileşecekti, tabii hasara uğramış parmaklarıyla acı duymadan otopsi yapabilmesi biraz zaman alacaktı. Elbette çıldırdığı sırada

ne bunu düşünmüştü ne de ceza mahkemesine sevk edilmiş bir bölüm şefi olarak yetkililerin onunla çalışmaktan memnun olmayacaklarını hesaba katmıştı.

Bu sebepten Herzfeld'in bugün öğleden sonra personel dairesinde bir randevusu vardı. Fakat şu anda açığa alınmaktan çok daha büyük bir sıkıntıyla karşı karşıyaydı.

Karşılarında dururken bir gün önce döverek hastanelik ettiği adamın iş arkadaşlarını tanıdı, adamlar geçitte yan yana dizilip yolunu kestiler.

"Ne?" diye sordu. Herzfeld'in ağzından dumanlar çıkıyordu. Aniden yakası daralmıştı sanki, boynunu sıkıyordu. Damarlarında dolanan adrenalini hissedebiliyordu fakat dünkü gücünü bir kez daha ortaya çıkaracak kadar çok değildi. Bugün dört herif şöyle dursun bir tanesiyle bile başa çıkamazdı.

"Rocco'nun çok şiddetli ağrısı var," dedi grubun en kısa boylusu, elinde çekiç tutan oydu. Kafasını kazımış, çopur yüzlü, kaslı bir tipti.

"Ee?"

"Ee'si durumu fena yani."

"Eh, olur öyle şeyler," dedi Herzfeld, aralarından geçip gitmek istedi ama herif sertçe göğsüne vurup "Durun," dedi, "hemen gitmeyin Profesör."

Onay beklercesine, sırıtan iş arkadaşlarına baktı.

Profesör mü? Lanet olsun, kim olduğumu biliyorlar.

"Sadece size bir şey vermek istiyorduk," dedi grubun sözcüsü. Sürünün baş sallamaları, sırıtışları iyice belirginleşti.

Herzfeld omuzlarını kaldırıp karın kaslarını gerdi, kendini ilk darbeye hazırlıyordu. Fakat herif onu şaşkınlığa uğratarak çekici eline verdi. Herzfeld çekicin sapındaki mavi hediye kurdelesini ancak o zaman fark etti.

"Bir dahakine o şerefsizin kafasına indireceksiniz olduğunuzda bunu kullanın tamam mı?"

Hep birlikte kahkaha attılar, her biri iş eldivenini çıkarıp alkışlamaya başladı, o sırada kalbi hâlâ deli gibi atan Herzfeld yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle aralarından geçip gitti.

"Bravo!"

"Aferin."

"Rocco bu kez sert kayaya çarptı," diye bağırdılar arkasından.

Herzfeld o kadar heyecanlanmıştı ki teşekkür etmeyi unutmuştu. Ancak yarım saat sonra, kariyerinin en korkunç davasıyla karşılaşmak üzere otopsi salonuna girdiğinde teşekkür etmediğini hatırladı.

5. Bölüm

Alt çene eklemlerden ayrılmıştı, fail muhtemelen üst çeneyi keserken de kullandığı büyük dişli testereyi kullanmıştı. Herzfeld, failin bunu kadın ölmeden önce mi yoksa sonra mı yaptığını ancak kimliği belirsiz cesedin nefes borusunu ve akciğerini inceledikten sonra söyleyebilirdi.

"Ceset Orta Avrupalı bir kadına ait, organlarının durumuna bakılırsa tahminen elli ila altmış yaşlarında," dedi kayıt cihazına doğru. "Cesedin bulunduğu yerin ortam sıcaklığına yakın olan rektal ısı, ayrıca cesetteki katılaşma ve morarma belirtileri ölümün en fazla kırk sekiz, en az otuz altı saat önce gerçekleştiğini gösteriyor."

Aslında Herzfeld'in konferans salonundaki yorgun öğrencileri uyandıracak kadar kalın ve gür bir sesi vardı ama otopsi salonunda çalışırken kısık sesle konuşmayı alışkanlık edinmişti. Hem ölülere saygısından hem de daha sonra otopsi tutanağı yazacak sekreterin işini kolaylaştırmak için. Çünkü bu alt katta ne kadar yüksek sesle konuşulursa fayans kaplı duvarlarda ses o kadar çok yankılanıyor ve kaydın anlaşılmasını zorlaştırıyordu.

"Görünüşe göre gonial açı dâhil olmak üzere alt çene kemiği kolu, söz konusu yapıların üstündeki epiderm ve deri altı yağ dokusu soyulduktan sonra yerinden çıkarılmış ve..." Herzfeld bir an için duraksadı, çelik masanın üstündeki cesedi incelemek üzere bir kez daha eğildi, sonra savcılık için hazırlanacak raporu dikte etmeye devam etti, "...ses telleri açıkta. Ağız tabanı ve çene üstündeki deri gevşek ve buruşuk. Deri altı yağ dokusunda ya da açıkta duran ağız tabanı kaslarında kanama yok. Gonial

açı bölgesini çevreleyen ve açıkta duran yumuşak dokuda iç kanama da yok."

Acımasızca parçalanmış kadın cesedi, gecelemek için Spreewald'ın şu sıralar kullanılmayan rekreasyon alanına gelen zavallı bir evsiz adam tarafından bir kolinin içinde bulunmuştu. "*Biri kadının kafasındaki havayı boşaltmış,*" demişti evsiz adam polislere. Bu tarif şaşırtıcı derecede doğruydu. Cesedin yüzü Herzfeld'e içi boş bir maskeyi hatırlatıyordu. Yerinden çıkarılan çene kemiği yüzünden havası kaçmış bir balona benziyordu.

"Cesedin içinde bulunduğu koli burada mı?"

"Hâlâ olay yeri inceleme ekibinde."

Herzfeld içerideki yabancı cismi incelemek için ağız boşluğunu açtı. Bu el hareketi bile acıdan ürpermesine neden oldu ama neyse ki çalışmasını korktuğu kadar engellemiyordu. Parmakları hareket halinde olduğu sürece katlanabilirdi.

"Ahh... Tanrım."

Ağız maskesinin altında burnunu buruşturdu. Ceset çekmeceden daha birkaç dakika önce çıkarılmıştı, yine de çürümeye başlayan cesedin tatlı kokusu bütün salonu doldurmuştu.

Operasyon salonu yine yirmi dört dereceydi. Bina yönetimi Spree Nehri'nin hemen kıyısındaki Treptow'da bir gökdelen kompleksi olan Treptowers'ın üst katlarındaki ofislerde çalışmakla bodrumunda çalışmak arasındaki farkı bir türlü anlamıyordu. Sıcaklık düşer düşmez FKD binasındaki bütün radyatörler sonuna kadar açılıyordu, bu da kaçınılmaz olarak otopsi salonundaki klima tesisatını etkiliyor, sonunda klima kapanıyordu.

"İki el de dirsek ve ön kol kemiklerinin alt ucu ile el bileği kemiği arasındaki geçiş bölgesinden düzgünce kesilerek ayrılmış," diye raporuna devam etti Herzfeld.

Dr. Scherz bu dışsal bulgu karşısmda, "Alışılmadılık derecede zekice," diye bir yorumda bulundu, kaba saba bir adam olan

asistan doktor böylece Herzfeld'in en başından beri aklından geçeni dile getirmiş oldu: *Bu kadını her kim öldürmüşse aptal değilmiş, ne yaptığını çok iyi biliyormuş.*

Birçok suçlu polisiye romanlardan ve Hollywood filmlerinden bilgi ediniyor ve kurbanın kimliğini gizlemek için cesedin bütün dişlerinin sökülmesinin yeterli olduğunu düşünüyordu. Bu önlemin dişler sayesinde kimliğin tespit edilmesini zorlaştırdığını ama imkânsız kılmadığını çok azı biliyordu. Öte yandan alt ve üst çeneyle elleri bedenden ayırmak açıkça bir profesyonelin işiydi.

"Unutmadan," dedi Scherz aniden, etli dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Resepsiyondaki yeni personelin sana selamı var, büyük hayranlarından biriymiş."

Herzfeld gözlerini devirdi.

Başında, ünlü bir oyuncuya karıştırılacak kadar benzemek gibi bir bela vardı: Biraz köşeli ama simetrik bir yüz, düşünmekten kırışmış geniş bir alnın altındaki büyük, koyu renk gözler, bir zamanlar kömür karası olan ama şimdi yavaş yavaş ağaran hafif kıvırcık saçlar – benzerlik o kadar belirgindi ki televizyon yıldızının fotoğrafını tesadüfen bir dergide gördüğünde bir an için onun bile nutku tutulmuştu. Zayıf ve çevik yapısı, hafif öne düşük omuzları, kocaman gülümsemesi, hatta Wikipedia'da yazan beden ölçülerine göre bir seksen boyu ve yetmiş dokuz kilo ağırlığı bile birbirini tam olarak tutuyordu. Herzfeld o andan itibaren neden tanımadığı insanların onu ikide bir durdurup imza istediğini anlar oldu. Hatta bir keresinde inatçı bir kadın hayranı, şiir defterine imza atmadan yakasını bırakmamıştı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi "ikizi" bir süredir bir doktor dizisinde oynuyor ve -aksi gibi!- otopsi sırasında yüksek sesle rock müzik dinleyen, edepsiz şakalar yapan ya da doğrudan otopsi salonuna pizza sipariş eden tuhaf patolog Dr. Starck'ı canlandırıyordu. Gerçeklikten son derece uzak ama inanılmaz

başarılıydı, o yüzden Herzfeld gelecekte daha sık imza taklit etmesi gerekeceğini düşünüyordu. Muhtemelen ilk olarak resepsiyondaki yeni personel için.

"BT ne diyor?" diye sordu Dr. Sabine Yao'ya, doktor masanın diğer yanında, tam karşısında duruyordu. Çin kökenli Alman kadın, Dr. Scherz'in dışında bu hafta nöbette olan ekibin üçüncü üyesiydi, Herzfeld'in birlikte çalışmaktan en çok hoşlandığı meslektaşıydı. Her şeyi çok zarifti: düzgün, kavisli kaşları, şeffaf ojeli tırnakları, ince sesi, kulağındaki mütevazı ince küpeleri. Herzfeld, Yao'nun sakin, ihtiyatlı tavrını ve sürekli bir adım ötesini düşünme becerisini çok takdir ediyordu. Şimdi de bilgisayarlı tomografi filmlerini istemeye gerek kalmadan yüklemişti. Herzfeld göğüs kafesini açarken ara vermek zorunda kalmadan bir göz atabilsin diye düz ekranlı monitörü ona doğru çevirdi.

"Yabancı cismi görüyor musun?" diye sordu Yao. Bir altmış boyuyla masaya ulaşabilmesi için küçük bir platformun üstünde durması gerekiyordu. Herzfeld başıyla onayladı.

Kafatasının içindeki nesne demir, çelik, alüminyum ya da radyoopak başka bir maddeden yapılmış olmalıydı, yoksa bilgisayarlı tomografi ekranında bu kadar net görünmezdi. Silindir biçimindeydi ve yer fıstığından büyük değildi. Belki de ölüm sebebine dair ipucu olabilecek bir mermi parçasıydı.

Kafada kurşun. Bu hafta ilk kez olmuyor.

Kalbi çoktan çıkarmış olan Scherz şimdi ustalıkla kesikler atarak akciğeri göğüs kafesinden çıkarıp otopsi masasının ayak ucundaki organ sehpasına koydu.

"Kan aspirasyonu yok. Ne soluk borusunda ne de ciğerde," diye tespit etti Herzfeld bronşları kestikten sonra. Meslektaşına bakıp başını salladı.

"Ceset ölüm sonrası parçalanmış."

Kadın parçalandığında çoktan ölmüştü. Eğer çenesi yaşarken kesilmiş olsaydı kaçınılmaz olarak boğazına ve gırtlağına kan kaçar, kadın nefes aldıkça akciğerlere çekilirdi. Hiç değilse bu eziyetten kurtulmuştu.

Scherz bu bilgiyi kayıtsız bir homurtuyla karşıladı. Her gün ölümle uğraşmak asistan doktorun hissizleşmesine yol açmıştı. İşini yaparken bir nevi transa geçmeyi çoğunlukla Herzfeld de başarabiliyordu, bu hali çok iyi bildiği bir yolda arabayı neredeyse otomatik olarak süren bir şoföre benzetilebilirdi. Otopsisini yaptığı kişinin ruhuna değil bedenine odaklanırdı. Ayrıca duygusal olarak etkilenmemek için otopsinin hem öncesinde hem de sonrasında ölünün yakınlarıyla herhangi bir şekilde iletişim kurmaktan kaçınırdı. Mahkemeye sunulacak kanıtlar toplamak söz konusu olduğunda soğukkanlılığa ihtiyacı vardı. Daha geçen hafta bir cinayet kurbanının ailesi istismar edilmiş on bir yaşındaki kızlarının otopsisini yapacak adli tabiple konuşmak istemişti. Herzfeld her zamanki gibi reddetmişti. Çünkü zihninde bir yerlerde ağlayan bir annenin görüntüsü varken olası katilin tutuklanması için uğraşmanın cazibesine kapılabilir, bu sırada bir hata yapabilir, belki bu hata işin sonunda sanığın beraat etmesine yol açabilirdi. Bu yüzden iş sırasında duygularını mümkün olduğunca bastırmaya çalışıyordu. Yine de masasındaki kimliği belirsiz kadının diri diri parçalanmamış olması onu rahatlatmıştı.

"Mide içeriğine geçelim..." dediği anda otopsi salonunun sürgülü kapısı arkasında gürültüyle açıldı.

"Geç kaldığım için özür dilerim."

Herzfeld ve meslektaşları girişteki sese doğru dönüp telaşlı adımlarla içeriye dalan genç adamı süzdüler. Üstünde diğer herkesinkiyle aynı mavi iş önlüğü vardı, sadece onunki biraz küçük gelmişti.

"Siz?.." diye sordu Herzfeld uzun boylu adama, ona doğru attığı her adımda biraz daha genç görünüyordu. İlk bakışta yirmilerinin ortasında olduğunu düşünmüştü. Şimdi doğrudan karşısında durunca Herzfeld ziyaretçinin yaşıyla ilgili tahminini biraz daha aşağıya çekti. Zayıf ve sarışın genç adam jöleyle geriye yatırılmış saçları, sivri burnunun üstündeki yuvarlak gözlüğü ve kibirli bir tavırla öne doğru uzattığı çenesiyle derslerde hep en ön sırada oturan ve sürekli göz teması kurarak sınavlarda daha iyi notlar alacağını uman, üniversite hayatının ilk yarıyılındaki hırslı bir öğrenciyi hatırlatıyordu.

"Ingolf von Alpen," diye tanıttı kendini ve tüm ciddiyetiyle Herzfeld'e elini uzattı.

Güzel fikir.

Herzfeld parmaklarını cesedin açık karnından rahat bir tavırla çıkarıp elini kana ve çeşitli salgılara bulanmış lateks eldivenini çıkarmadan tokalaşmak üzere ziyaretçiye uzattı.

Şişmiş parmaklarının acısından az daha bağıracaktı ama bu zevke değerdi.

Genç adam, yüz ifadesi bir an için değiştiyse de bozuntuya vermedi, sonra kibarca kurduğu bir cümleyle, Profesör'ün personelin önünde onu küçük düşürerek büyük bir hata yaptığını anlamasını sağladı.

6. Bölüm

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum sayın Profesör. Babamın ricası üzerine beni stajyer olarak kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Von Appen. Kahretsin. Herzfeld kendini tokatlasa yeriydi.

İsmini söylediğinde anlamalıydı. Daha geçen hafta FKD Başkanı onu bizzat tembihlemiş, İçişleri Senatörü'nün oğluna Tanrı aşkına nazik davranmasını istemişti, Herzfeld ise daha stajının ilk saniyesinde onu gülünç duruma düşürmüştü! Genç adama bir mendil uzatması durumu daha da kötüleştirir mi diye düşündü ama Ingolf von Appen elini önlüğüne silmişti bile, beklenti içinde nikel çerçeveli oynak gözlüğünü düzeltti.

"Lütfen beyler, hanımefendi, benim yüzümden rahatsız olmayın," dedi burnundan konuşarak, görünüşe göre böyle kibirli bir ezgiyle konuşabilmek için zenginlerin çocukları daha özel anaokulunda eğitim almaya başlıyorlardı. Basında çıkan haberlere göre Ingolf'un babası alarm sistemi pazarlayan bir şirket sayesinde milyoner olmuş, daha sonra İçişleri Senatörü olarak insanların korkularını (böylece asıl işini) büyütmek için görevini kötüye kullanmıştı. Herzfeld'in sonradan görme politikacılardan daha çok hakir gördüğü bir insan tipi varsa o da onların kendisi hiçbir şey başarmadan sırtını ailesinin parasına ve statüsüne yaslayan çocuklarıydı. Herzfeld on yedi yaşında Doğu Almanya sınırını geçip Batı Berlin'e kaçmıştı, bu kaçışın birincil sebebi devlet güvenlik teşkilatında partisinin ideolojilerine bağlı bir subay olarak Paul Herzfeld'in bu sistemde nefret ettiği her şeyin cisimleşmiş hali olan babasıydı. Bu yüzden demokrasiyle

yönetilen bir ülkede bile asıl meselenin parti üyeliği ya da şahsi ilişkiler olduğunu fark ettiğinde daha da sinirlenmişti. Sıradan bir fani, yani babası içişleri senatörü olmayan biri, FKD'nin özel bir biriminin çalışmalarıyla ilgili bilgi alamazdı.

Neyse, en azından içi kalkmış gibi durmuyor.

"Midede dört yüz mililitrelik ekşi kokulu, grimsi beyazımsı, süte benzeyen, hamurumsu sıvı," dedi Herzfeld diktafona, iki eli de boşta kalsın diye diktafonu Yao tutuyordu.

İçişleri Senatörü'nün oğlu arkadan "Komik," diye bir yorumda bulundu.

"Komik mi?"

"Evet, burada müzik falan çalmıyor."

Herzfeld gözlerini devirdi.

Bugünkü ikinci Dr. Starck hayranı. Daha kötüsü olamaz herhalde.

"Hayır. Müzik yok."

Dizinin dünkü bölümünde senaristlerin aklına patoloğa Depeche Mode dinletmek gibi absürt bir fikir gelmişti. Herzfeld zap yaparken yanlışlıkla bu sahneye denk gelmiş ve sık sık yaptığı gibi sinirle televizyonu kapatmıştı. "Mide içeriğini analiz etmemiz gerek." Yine asıl önemli olana odaklandı. "Aynı şekilde onikiparmak bağırsağının baş kısmındaki kırıntılı parçaları da. Ama önce başını daha detaylı inceleyelim."

"Kadına ne olmuş?" diye sordu Ingolf öne doğru bir adım atıp merakla cesede doğru eğilerek.

Herzfeld felaketin gelişini gördü, stajyeri uyarmak da istedi fakat artık çok geçti. Ingolf von Appen'in burun kemerinde cesurca dengede duran nikel gözlüğü burnundan kaydı ve doğruca ölünün açık göğüs kafesine düştü.

"Ah, çok özür dilerim."

Scherz, Yao ve Herzfeld önce şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra keyifle zavallı sersemin gözlüğünü cesedin içinden almaya çalışmasını izlediler. Sonunda Herzfeld bir cımbızla ona yardım etti ama sonra Ingolf gözlüğünü alelacele takınca kahkahayı patlatmamak için ona arkasını dönmek zorunda kaldı. Ingolf camları yalnızca önlüğünün ucuyla silerek üstünkörü temizlemişti, bu yüzden kana bulanmış gözlük cadılar bayramında takılan şaka malzemelerine benziyordu.

"Gerçekten çok özür dilerim," dedi Ingolf von Alpen pişmanlıkla.

"Sorun değil. İlerleyen zamanlarda biraz daha geride durun yeter."

"Sadece faydam dokunsun istemiştim."

"Fayda öyle mi?"

Az önce eline bir kafatası keskisi almış olan Herzfeld, Ingolf'u süzüp maskesinin altında keyifle gülümsedi. "Güzel, öyleyse bana bir kardiyoversiyon cihazı getirir misiniz lütfen."

"Ne cihazı?"

"Şu an bunu açıklayacak vaktim yok. İlk kata çıkın ve başhekim Dr. Strohm'a sorun, o ne istediğimi anında anlar."

"Kardiyoversiyon cihazı değil mi?"

"Evet ama çabuk. Ona buradaki ceset için istediğimi söyleyin, saniyeler söz konusu."

Ingolf otopsi salonundan telaşla çıkar çıkmaz Herzfeld'in arkadaşları kahkahayı patlattı.

"Bunun sonuçları olacak, biliyorsunuz değil mi," diye kıkırdadı Yao, ilk kahkaha nöbeti henüz dinmişti.

"Kardiyoversiyon cihazı!" Normalde çekingen olan asistan doktor bile stajyerin birkaç dakika sonra bir defibrilatör, yani bir hayata döndürme cihazı isteyeceğini düşününce sırıtmadan edemedi. Hem de en az iki gündür ölü olan bir kadın için.

"Saniyeler söz konusu," diye tekrarladı Herzfeld'in sözünü. "O anda Dr. Strohm'un yüzünü görmeyi çok isterdim."

Normal şartlarda çalışırken gülmek için bir sebepleri olmazdı. Ama normal şartlarda ekibine böyle sersem bir stajyer de düşmezdi.

"Hadi bakalım, şu sakar geri dönmeden önce sessizlikten faydalanalım," dedi Herzfeld neşesi sönünce.

Cesedin başını, çıkarılan üst çenenin kesildiği yerin tam üstünde bulunan, ağız boşluğundaki küçük açıklığı görebilecek şekilde kaldırdı. Açıklığı genişletmek için keskiyi kullandı.

Sonra röntgen filmlerinde görülen küçük yabancı cismi açıkta duran kafa tabanından bir cımbız yardımıyla çıkarabildi.

"Mermi değil. Metal kapsül gibi görünüyor," diye mırıldandı omzunun üstünden bakan Yao.

Hayır. Mermi parçası da değil.

Herzfeld önce oval ve yeşil silindiri büyüteçle inceledi, mercek büyüklüğündeki kapsülün tam ortasından geçen ince bir çizgi gördü.

Sanki bu şey burasından açılıyor gibi, diye geçirdi içinden. Hakikaten de Herzfeld silindiri bir kerpeten ve bir cımbız yardımıyla iki parçaya ayırmayı başardı. Kapsülün içinde serçe parmak tırnağının yarısından büyük olmayan küçücük bir kâğıt parçası vardı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Yao arkasından, o sırada Herzfeld bulduğu kâğıdı özenle düzeltmiş, mikroskobun altına yerleştirmişti.

"Siz iç organlarla ilgilenmeye devam edin, ben hallederim," dedi merceği odaklarken. Kâğıttaki işaretler ilk bakışta rastgele oluşmuş lekeler gibi görünüyordu. Fakat sonra kâğıdı yüz seksen derece döndürdü ve üstüne not edilmiş bazı rakamlar gördü. Cep telefonu numarasına benziyorlardı, Herzfeld bu tuhaf bulgudan

tam arkadaşlarını haberdar edecekti ki rakamların altında altı tane küçük harf olduğunu fark etti. Harfler mikroskoptan fırlayıp doğruca amigdalasına, beynin korku tepkilerinden sorumlu bölgesine gitti. Nabzı yükseldi, alnını ter bastı, ağzı kurudu. O sırada Herzfeld'in aklında tek bir düşünce vardı: *Lütfen tesadüf olsun.*

Çünkü az önce parçalanmış bir cesedin kafasından çıkardığı kâğıt parçasındaki harfler bir araya gelince bir isim oluşturuyorlardı: *Hannah.*

On yedi yaşındaki kızının ismi.

7. Bölüm

Herzfeld parmaklarının en son ne zaman böyle zangır zangır titrediğini bilmiyordu. Şimdiden üç kez yanlış tuşa basmıştı, cep telefonunu az daha elinden düşürecekti.

Ne demek şimdi bu? Bu kâğıdı kadın cesedinin kafasına kim yerleştirdi?

Kendini koridorun sonundaki erkekler tuvaletinde bir kabine kapatmıştı ve acele etmesi gerekiyordu. Arkadaşları birkaç dakika içinde dönmesini bekliyorlardı. Hiç âdeti olmayan bir şey yapıp otopsi sırasında salondan çıkmasına zaten şaşırmışlardı.

Nihayet.

Bağlantı kuruldu. Bütün binaya yayılan sayısız sinyal güçlendirici sayesinde telefon bodrum katlarında ve asansörlerde bile sorunsuz çekiyordu.

"Alo?"

Lanet olsun.

Dört kez bip sesi geldi, sonra bir tıkırtı sesiyle birlikte mesaj kutusuna yönlendirildi. Herzfeld alışıldık bir kayıt yerine onu bu bilmediği numarayı tuşlamak zorunda bırakan koşulların kendisinden bile daha rahatsız edici bir selamlamayla karşılaştı.

Bu numarayı arayarak kızına ulaşacağından emindi. Ceset o kadar acımasızca parçalanmıştı ki fail sanki cesedin Herzfeld'in masasına geleceğinden emin olmak istemişti. Berlin'deki "Ekstrem Suçlar" biriminin yöneticisi böylesi dikkat çeken bir suç karşısında otomatik olarak göreve çağrılırdı.

Herzfeld bunu bilmesine karşın korkunç tahmini doğrulanınca şoka uğradı.

"Alo, baba?"

On yedi yaşındaki kızının sesi sanki yanındaymışçasına netti. Yine de Hannah'nın sesi karanlık başka bir dünyadaymış gibi geliyordu. Sonsuz uzaklıktaymış gibi.

"Lütfen yardım et!"

Tanrı aşkına. Ne oluyor? Neden bir mesaj kutusuna yalnızca benim için kaydedilmiş bir mesaj bırakıyorsun?

Hannah'nın sesi boğuk ve yorgun geliyordu, sanki koşa koşa merdivenlerden çıkmış gibi nefes nefeseydi fakat sesi normalde soluksuz kaldığından çok daha farklıydı.

Daha kırılgan. Daha çaresiz.

Hannah'nın astımı vardı. Normal şartlar altında düzenli olarak geçirdiği nöbetler sıkıntı yaratmıyordu. İnhalatörü saniyeler içerisinde etkisini gösteriyor, spor dâhil genç bir insanın yapmaktan keyif alacağı her şeyi yapabildiği neredeyse normal bir hayat sürmesine olanak tanıyordu. Yalnızca Salbutamol'ü yanında olmayınca tehlikeli oluyordu; üç yıl önce ceketini bir arkadaşında unutmuştu, metrodaki yolculardan birinin aynı şekilde astımı olmasa ve spreyiyle yardımına koşmasaydı nefesi kesilebilirdi. Herzfeld'in bildiği kadarıyla yaşanan son ciddi durum buydu ama yanılıyor da olabilirdi çünkü taşındığından beri eski karısı baba kız arasındaki iletişimi asgari düzeye indirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Hatta en son Noel'i yeni erkek arkadaşıyla kutlayabilmek için onu çağırmamıştı bile.

Bu ayrılıktan en çok etkilenen Hannah olmuştu, arada bir buluştuklarında bu ilişkinin başarısızlıkla sonuçlanmasından onu sorumlu tuttuğunu hiç gizlememişti. Halbuki Petra onu aldattığı için ayrılmışlardı. Yakın zamandaki son birkaç görüşmede baba kız arasındaki sohbet havadan sudan konuşmaların ötesine pek geçememişti. Herzfeld, kızının âşık olup olmadığını, ehliyet alıp almadığını ya da okulunun nasıl gittiğini bilmiyordu.

Bu yüzden haftalardır sesini ilk kez vahşice doğranmış bir cesedin kafasında bulduğu yardım çağrısı sayesinde duyuyor olması daha da dehşet vericiydi. Şimdi söylediği şeyse dehşeti yalnızca biraz daha güçlendirdi: "Ölmekten korkuyorum baba."

Korkmak mı? Ölmekten mi?

Bu sözler Herzfeld'in kızına dair kalbinde sakladığı imgeyle örtüşmüyordu: vahşi, zapt edilemez ve hayat dolu. Hannah kaderine boyun eğmemekte o kadar kararlıydı ki astımına rağmen maraton koşusuna katılmıştı. Uyanık ve koyu renk gözlerini, bulaşıcı derecede samimi gülüşünü babasından almıştı; annesinden de açık renk, gür buklelerini. Şüphesiz enerjik ve dikbaşlı olmasında hem annesinin hem babasının katkısı vardı...

"Biliyorum, beni öldürecek," diye ağlıyordu kayıtta. Sonrası zor anlaşılıyordu. Hannah kendinden geçmişti, bu da Herzfeld'in, belki de o kadar kötü durumda olmadığına, belki kendisine tuhaf bir şaka yapıldığına dair çaresiz umudunu daha en başından yok etti.

"Sana söylediklerini tam olarak yerine getirmezsen beni öldürecek. Her adımını kontrol ediyor."

Herzfeld dengesini kaybedecek gibi oldu ve tutunmak için kapı koluna uzandı.

"Lütfen baba, FKD'de binlerce insan tanıdığını biliyorum ama hiç kimseye bir şey söyleyemezsin, anladın mı? Yoksa beni öldürür..." Hannah'nın soluğu kesildi.

Kim? Nasıl? Niye?

"Tatlım sen neredesin?" diye sordu sanki mesaj kutusu yanıt verebilirmiş gibi. Herzfeld kendi sesini duydu, bu da gerçek dışı, neredeyse şizofrenik bir his yarattı. Kariyeri boyunca otopsi masasına kaç çocuk cesedinin geldiğini saymamıştı. Şimdi aniden kendi kızının hayatı mı tehlikedeydi yani?

Mevzu ne? Para mı?

"Erik'i bekle," dediğini duydu Hannah'nın ne kastettiğini anlamadan. "Diğer talimatlar onda."

Erik mi? O da kim?..

"Kimseye tek kelime etme baba. Yoksa beni öldürür." Hannah hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, sonra Herzfeld yalnızca uzun bir bip sesi duydu ve bağlantı kesildi.

8. Bölüm

Sinir krizi yalnızca birkaç dakika sürdü. Bu sürede biri tuvalet kabininin üstünden içeriye bakacak olsaydı kontrolsüzce birbirlerine vurup durmasınlar diye iki eliyle çaresizce dizlerini tutan bir adam görürdü. Herzfeld tuvalette yalnızdı, o yüzden bastırmaya çalıştığı inlemelerini ya da hızlı hızlı nefes alıp verişlerini kimse duymadı.

Haberin yarattığı şok dalgası yavaş yavaş dindi. Kendini hâlâ bir kayalıktan buz gibi bir suya atlamış gibi hissediyordu. Çarpmanın etkisi çok şiddetli olmuştu, her şeyi içine çeken, kudurmuş bir girdaba kapılmıştı. Fakat şimdi kayıtlı mesaj yüzünden korku denizine itildiği hızla çırpına çırpına yüzeye çıkmayı başarmıştı.

Sakin ol. Kızını kurtarmak istiyorsan sakin olman gerek.

Herzfeld nefesini kontrol etmeye çalıştı; karın kaslarının her hareketine hâkim olup burnundaki küçük tüyler sayesinde hissettiği hava akımına odaklandı. İşe yarıyordu. Her nefes alışında duygu karmaşası biraz daha seyreldi, dizleri tüm ağırlığına dayanamayacak gibi durmasına rağmen ayağa kalkmayı ve tuvaletten çıkmayı başardı.

Asansöre giderken kendini doğru düzgün düşünmeye zorladı. Bir plan yapmalıydı, planın ilk adımı sekreterinden bugünkü tüm randevuları hastalık sebebiyle iptal etmesi olacaktı.

Soğuk algınlığı, migren... hayır, ishal! Onca zaman tuvalette kaldıktan sonra bu daha inandırıcı olur.

Neyse ki ufacık kâğıt parçasını arkadaşları fark etmeden önlük cebine atmıştı. Kızının numarası otopsi raporunda şimdilik yer almayacaktı.

Kapsülle ilgili de arkadaşlarına yalan söylemiş, boş olduğunu iddia etmişti. Muhtemelen dedektifler failin kurbanının kafatasına neden kapsül yerleştirdiğini anlamak için kafa patlatacaklardı fakat Herzfeld'in, yol açtığı yanıltmacayı düşünmekten çok daha büyük dertleri vardı.

"*Kimseye tek kelime etme baba.*"

Tamam, bu kurala uyabilirdi. Ama bu uzun süre eylemsiz kalacağı, kızını kaçıranların onunla iletişime geçmesini bekleyeceği anlamına gelmiyordu.

"Seni bulacağım Hannah," dedi kendi kendine asansör kapısının önünde dururken. Boş yere, zihnine akın eden korkunç görüntüleri kovmaya çalıştı. Birilerini rehin alan insanların neler yapabileceklerini biliyordu. Sonuçlarını kendi gözleriyle görmüştü. Çırılçıplak, solgun ve ölü halde.

Her gün onun otopsi masasına geliyorlardı.

9. Bölüm

Cehennemde.

Altıncısından sonra kendi adını unutmuştu. Ne *kim olduğunu* ne de *nerede olduğunu* biliyordu. Hatta bir an için burada *başına geleni* bile unutmayı başardı. Düzenli aralıklarla ona tecavüz eden adam hâlâ üstünde yatıyor olmasına rağmen.

Onu kaçıran adam elinin köşesiyle sertçe yüzüne vurdu, bu acıyla en azından bilinci biraz geri geldi ve kimselerin olmadığı park alanını hatırladı. Arkasındaki gürültüyü. Arkasına dönünce aniden ağzının bir bezle kapatıldığını ve burada, bir bodrum katında uyandığını hatırladı.

İlk seferinde, aklı henüz yerindeyken prezervatif kullanması için adama yalvarmıştı. Bakire olduğunu söylemeye cesaret edememişti çünkü bu, adamı iyice kızıştırabilirdi. Hap kullanmıyordu, ayrıca hastalıklardan korkuyordu. Fakat şimdi AIDS dert etmesi gereken en son şeydi.

"Tedbiri elden bırakmayacağız tabii ki," demişti adam ve pantolonunu indirmişti. Kısık ve azgın ses tonundan bile bunun bir yalan olduğu belliydi.

Artık buradan canlı çıkabileceğine dair bir umudu yoktu. Sabun kokan tecavüzcü çorap maskesini içine zorla girer girmez çıkardığında mevzunun fidye olmadığını, ölümün kaçınılmaz olduğunu anlamıştı.

Artık kimliğini tespit edebilirim, diye geçirmişti içinden ve ağlamaya başlamıştı. Hafif dalgalı, kum rengi, gür saçlar, kırı-

şıksız bir cilt, sağ yanakta küçük bir ben, geniş alınlı, küçük ve oval kafası için biraz fazla uzun olan bir boyun.

Hiç kimse failin yüzünü bilen bir kurbanı serbest bırakmaz.

Öncesinde, adamın henüz bir yüzü yokken, adam kendine yarım saat ayırmış, çıplak bedeninin her tarafını yalamıştı. Geçmişte başına gelen diğer şeylerin aksine bunu hâlâ hatırlıyordu.

Sanki kendi benliğine dair en önemli anılarının hepsi acı hafızası tarafından bastırılmış gibiydi. Özellikle uğradığı tacizlerin ve şiddetin hepsini en ince ayrıntılarına kadar hatırlıyordu: Sıradan tipli delinin bir el makasının ucuyla göğüs ucunu nasıl deldiğini. Boynundaki deri kemeri biraz daha sıktığını, ona fahişe dediğini, penisinin daha hızlı sertleşmemesine sinirlendiğini hatırlıyordu. Sonra onu bir süre yalnız bırakmıştı, bunlar işkencenin en kötü anlarıydı neredeyse. Devamında ne olacağını, adamın hangi işkence aletiyle geri geleceğini bilmemek.

Bunların hepsi üç gün önce başlamıştı.

Tabii tuvalet hesabım doğruysa.

Evdeyken (artık orası neresiyse) günde en fazla bir kez tuvalete giderdi, burada üç kez tuvaletini yapmak zorunda kalmıştı. Dışkısı üstünde yatak olmayan yatak iskeletinin metal çubukları arasından aşağıya düşüyordu. Adam cezalandırmak için suratına içi dolu bir bira kutusu fırlatmıştı. Şimdi eskiden kesici dişlerinin olduğu yere diliyle dokununca hissettiği acı doğrudan beynine gidiyor, orada geçmişine dair kopuk, boşluklu ve tamamen işlevsiz anıları açığa çıkarıyordu: mesela ehliyet almak için para biriktirdiği, kimya kursundan kaydını sildirirken yakalandığı ve annesinin onayını almadan ayak bileğine bir kelebek dövmesi yaptırdığı.

Özür dilerim anne. Umarım bana kızgın değilsindir.

Bodrumdaki daha ilk gecesinde ruhunun bedeninden ayrılmak istediğini hissetmişti. Uykusunda ateşlenmiş, rüyasında

yeniden altı yaşında olduğunu ve babasıyla "Eğer mecbur olsaydın?" oyunu oynadıklarını görmüştü. Oyun Berlin'de yaptıkları uzun otobüs yolculukları, onların verdiği isimle "turları" sırasında ortaya çıkmıştı. Babasının nadiren çalışmak zorunda olmadığı hafta sonlarında hep başka bir hatta biner, iki katlı otobüsün üst katındaki ilk sıraya oturup şehir turu yaparlardı. Her şey onun, "Baba, eğer mecbur olsaydın bir litre ekşi sütü mü içmeyi tercih ederdin yoksa bir bardak sosis suyunu mu?" diye sormasıyla başlamıştı.

"Iyy, iğrenç. Hiçbirini."

"Sayılmaz."

"Seçim yapmak zorunda mıyım?"

Babasının anlayışı kıtmış gibi gözlerini devirmişti. "Oyunun adı bu yüzden 'Eğer mecbur olsaydın' zaten."

Sonra babası sosis suyunu tercih etmiş, o da kıkır kıkır gülmüştü. "Öğğ, iğrençsin."

Babası karşı saldırıya geçmişti. "Tamam, eğer sen mecbur olsaydın Markus'u mu Tim'i mi öpmeyi tercih ederdin?" Babası ikisine de katlanamadığını biliyordu, o da beklenildiği gibi parmağını ağzına sokmuş, iki sınıf arkadaşından birini seçmek için on dakika kadar düşünmüştü.

Ama kimi seçmiştim? Markus'u mu Tim'i mi?

Uykusundan sıçrayarak uyanmıştı, rüyasında gördüğü diğer şeyler uyanır uyanmaz yok olmuş, geriye kalan birkaç anı parçası da cehennemdeki psikopatın geri geldiğini ve ona bir kez daha tecavüz etmek üzere hazırlandığını fark ettiği anda kopardığı çığlıkla beraber dağılıp gitmişti.

10. Bölüm

Berlin.

Herzfeld elinde cep telefonuyla, Treptowers'ın sekizinci katındaki ofisinin geniş penceresinin önünde duruyordu. Berlin silüetinin etkileyici manzarası ve ayaklarının dibindeki buzla kaplı Spree Nehri hiç ilgisini çekmiyordu.

Kızının bıraktığı mesajı tekrar tekrar dinlemiş, Hannah'nın nerede bulunduğuyla ilgili bir ipucu elde etme umudu her seferinde boşa çıkmıştı. Hannah kayda gizli mesajlar yerleştirdiyse bile onları çözemiyordu. Dördüncü denemeden sonra eski ortak evlerinin sabit hat numarasını tuşladı ama Schlachtensee kıyısındaki müstakil evde telefonu açan olmadı.

Doğrudan Hannah'nm cep telefonunu denemek isterdi fakat o evden ayrıldıktan sonra Hannah inadından yeni bir telefon numarası almış ve bugüne dek numarasını ona söylememişti.

Herzfeld yutkunup başka bir numarayı tuşladı.

"Dr. Schirmherr'in telefonu, iyi günler?"

Normalde karısının boşanma hukuken kesinleşmeden önce, daha dava sırasında yeniden kullanmaya başladığı kızlık soyadını her duyduğunda göğsüne bir acı saplanırdı. Fakat şimdi kendisine acıyacak zamanı yoktu.

"Alo, Normen, benim, Paul. Petra'yla konuşmam gerek."

"Konu nedir?" diye sordu hattın diğer ucundaki adam. Alay edercesine gülüşü kötü bağlantıya rağmen duyulmayacak gibi değildi. Kahretsin, bu kadarı da fazlaydı. Eski karısını kendi rızasıyla ilk kez arıyordu ve boşanma sebebi bizzat telefonu açı-

yordu. Petra iki yıl önce yönettiği mimarlık bürosunda Normen'i ona sağ kolum diye tanıtmıştı. İki ay sonra bu sağ kol karısının pantolonuna uzanmıştı.

"Nerede o?"

"Petra maalesef şu anda uçakta. İletebileceğim bir şey var mı?"

"Ne uçağıymış bu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Airbus 380," dedi kibirli ses. Herzfeld arka planda uluslararası bir havaalanının tipik gürültüsü olduğunu ancak o zaman fark etti: birbirine giren insan sesleri, birçok dilde yapılan anonslardan önceki tipik gong sesi. Petra'nın uzmanlık alanı dünyanın dört bir yanındaki alışveriş merkezleri için büyük şantiyelerin geliştirilmesiydi, o yüzden özel sekreteriyle seyahatte olması alışılmadık bir durum değildi. Öte yandan Petra'nın güvenip de telefonunu ona vermesi şaşırtıcı olurdu. Muhtemelen ekranda Herzfeld'in adını görüp telefonu ona uzatmıştı.

"Bakın, çok önemli. Acilen onunla konuşmam gerek," diye rica etti Herzfeld. Az daha ağzından kaçıracak, "ölüm kalım meselesi" diyecekti ama muhtemelen kızını tehlikeye atmış olurdu.

"Hiç kimseye bir şey söyleyemezsin!"

Normen yalandan öksürdü. "Seni Petra'ya bağlamak isterdim ama Qantas birinci sınıfta bile istisna yapmıyor."

Qantas mı?

"Yoksa Avustralya'da mı?"

Telefonun alışılmadık sesinden bunun uluslararası bir görüşme olduğunu tahmin etmişti.

"Sizi neden ilgilendirdiğini bilmesem de Yeni Zelanda'da."

Herzfeld dilinin ucuna kadar gelen bütün küfürleri bu aptal herife yağdırmak istedi fakat sonra omurgasız herif Herzfeld'in umduğundan çok daha kısa sürede telefonu kapatabilirdi.

"Bakın, sizinle çene çalmak hoştu ama şimdi check-in yapmam lazım, yer hizmetleri personeli şimdi benden telefonu derhal..."

"Kızım yanınızda mı?" sorusuyla lafını kesti Herzfeld, aslında bunu bizzat karısına sormak istemişti. Gerçi mesaj kaydının sahte olduğuna dair umudu çok azdı ama dijital çağda eski kayıtların kırpılıp kulağa orijinal gibi gelen bir sesli mesaja dönüştürülmesi kolaydı. Hannah'nın kaçırılmasıyla ilgili bütün şüpheleri ne kadar küçük olurlarsa olsunlar sistematik olarak elemek zorundaydı. Kızını kurtarmaya ancak ondan sonra tamamıyla odaklanabilirdi.

"Hannah mı?" Normen'in sesi gerçekten de şaşırmış gibi geliyordu. "Hayır, bize eşlik etmedi. Eğer unuttuysanız Profesör, kızınızın evde lise sınavlarına hazırlanması gerekiyor."

Ama evden ona ulaşamıyorum!

"Hannah'nın cep telefonu numarasını biliyor musunuz?"

"Evet. Ama duyduğum onca şeyden sonra numarasını size vermemi istemez herhalde. Kusura bakmayın."

Pislik herif bu sözlerin üstüne sahiden de telefonu kapatmıştı.

Herzfeld öfkeyle telefonu sıktı. İçinden telefonu duvara fırlatmak ya da daha iyisi fakültenin kırkıncı yaş günü hediyesi olarak ona verdiği tarihî parçaların olduğu cam vitrine patlatmak geliyordu. Telefon tam o anda elinde titremeseydi belki de bu dürtüye karşı koyamazdı.

Gözlerini ekrana dikti, çağrıyı kabul etmeden önce birkaç kez çalmasını bekledi. Arayan gizli bir numara olmasına rağmen Herzfeld ona ulaşmak isteyenin kim olduğundan oldukça emindi.

Yurt dışı merkezli ve şifreli bir internet yönlendiricisi üzerinden arayan, sesini değiştiren bir adamla karşılaşacağını tahmin ediyordu.

Hannah, adının *Erik* olduğunu söylemişti.

II. Bölüm

Helgoland.

Çatı katındaki atölye, evdeki kilitlenebilen tek odaydı. Ayrıca bir bakışta her tarafı görülebiliyordu, ne altına saklanılabilecek bir yatak ne eve zorla giren birinin içinden fırlayabileceği ve arkasından saldırabileceği bir dolap vardı. Linda ahşap kapının sürgüsünü çekmiş, ek olarak sağlam bir metal arkalığı olan sandalyeyi kapı kolunun altına dayamıştı. Yine de bu çatı katında kendini güvende hissetmiyordu. Dün yatağında birinin yattığını fark ettiğinden beri hiç güvende hissetmemişti. Hele de evden kaçıp batı kıyısında bir ceset bulduğundan beri güvende hissetmesi mümkün değildi.

Eve geri dönmesini yalnızca abisinin ricalarına ve ısrarlarına borçluydu. Ayrıca polise gitme seçeneği daha tatsız olacaktı.

Linda dün henüz dalgakıranın önündeyken Clemens'i yeniden aradığında abisi, "Polislere ne demeyi düşünüyorsun?" diye sormuştu.

"Onlara kazara suda bir ceset bulduğunu anlatırsan ne olacak sanıyorsun? Lanet olsun Linda, şu an ihtiyacımız olan en son şey dikkat çekmek."

"Senin ihtiyacın olan en son şey dikkat çekmek herhalde."

Clemens, Danny'ye her ne yaptıysa sapığının kaderini yetkililerin öğrenmemesi gerekiyordu.

"Hayır. Tatlım, ben salak değilim. Bana hiçbir şey olmaz. Ama senin ismin şimdiden polis bilgisayarında kayıtlı. Hem de 'mağdur' olarak değil. Zararsız erkekleri sebepsizce suçlayan

'histerik bir karı' olarak. Polise gittiğin anda eski sevgilinden günlerdir haber alınamadığını fark edecekler. Şimdi de kapının önünde başka bir ceset var öyle mi? Rica ediyorum. Sonraki günlerini hapiste geçirmek istemiyorsan hiçbir şey yapma."

"Ama adamı burada öylece bırakamam," diye haykırmıştı Linda köpüren denize doğru.

"Niye bırakamıyormuşsun? Adam kaçacak değil ya. Kimse de ona yardım edemez zaten. O yüzden eve dön, kapıyı kilitle ve başka bir salak cesedi bulana kadar bekle. Stresi o yaşasın, sen değil. Fırtına diner dinmez gelip seni alacağım."

"Ama ya onu Danny öldürdüyse?" diye korkuyla sormuştu Linda.

Ne de olsa şimdiye kadar Shia'yı öldürmüştü. Linda bir gün eve gelmiş ve sekiz saattir evde olmamasına rağmen çamaşır makinesinin sıkma programında çalıştığını fark edip şaşırmıştı. Kedisini tamburdan çıkardığında ölüydü. Çamaşır makinesinin kapağına bir post-it yapıştırılmıştı. "*Madem artık beni sevmiyorsun öyleyse hiçbir şeyi sevmeyeceksin.*"

"Ya sadist herif artık hayvanlarla yetinmiyorsa?"

"Bunun için kedinden daha uzun ömürlü olması gerekirdi." Clemens'in yanlış anlaşılmaya meydan vermeyen cevabı bu olmuştu.

Bir süre daha tartışmışlar, sonunda abisi kazanmıştı. Bulduğu cesetten kimseye bahsetmedi, oysa bildiği kadarıyla adada karar verme yetkisi olan herkesin durum değerlendirmesi için toplandığı *Bandrupp*'a gitmek çok kolaydı. Linda bunun yerine kendini atölyeye kapatmak üzere eve döndü. Geceyi yalnızca bir kırkyama battaniyeyle yerde geçirmişti, bir saat bile uyumamış gibi hissediyordu. Bütün kemikleri ağrıyordu, hem aşırı yorgun hem de uyarılmış haldeydi. Birkaç gece boyunca dans etmiş ve yalnızca uyarıcı maddelerle ayakta kalmış gibi.

Linda esneyip parmaklıklı pencereye doğru gitti. Gerinmeye başladı, o sırada görüşünü kapatan kalın ve karanlık yağmur perdesinin içinde bir boşluk aradı.

Güneşi en son ne zaman gördüm?

Ufuk çizgisi gece adanın kayalıklarına biraz daha yaklaşmıştı. Normalde her yerde olan deniz kuşları kaybolmuştu. Onlar yerine havada yalnız bir poşet uçuyor, çatışma halindeki rüzgârlarla farklı yönlere çekiştiriliyordu, sonunda uçurumun üstünden Kuzey Denizi'ne doğru sürülüp Linda'nın görüş alanından kayboldu.

Linda tir tir titriyordu. Sadece hava kaçıran pencerenin dibindeyken daha şiddetli hissettiği soğuk yüzünden değil, er ya da geç kapıyı açması, alt kata inmesi gerekeceğinden. Mesanesindeki bu, baskıya daha fazla dayanamazdı ve susamıştı.

Sonra bir de el çantası vardı!

Bakışlarını, hava daha iyi olduğunda keçi yolunun göründüğü pencerenin ötesine çevirdi. Vicdanı ona rahat vermiyordu.

Aşağıda, kraterin tepesinden yalnızca bir taş atımı uzaklıkta, kısa bir süre öncesine kadar ailesi, iş arkadaşları ve dostları olan bir adamın cesedi yatıyordu, şimdi hepsi onun için kaygılanıyor, onu şimdiden özlüyorlardı. Bir yerlerde birileri, belki karısı, kocasının başına ne geldiğini bilmemenin korkunç çaresizliğiyle geri dönmesini bekliyordu. Ceset Linda için bir yabancı, Clemens için bir problemdi ama bu adam bir başkası için yokluğu hissedilen, sevilen bir insandı. Bu düşünce dün de aklını meşgul etmişti, o yüzden abisinin talimatlarını tek bir noktada yerine getirmemişti. Clemens ona, cesede hiçbir şekilde dokunmamasını emretmişti. Fakat Linda duygularına karşı çıkıp adamı kıyıya vurmuş bir eşya gibi öylece bırakacaksa hiç değilse *kimi* yüzüstü bıraktığını bilmek istemişti. Belki de Clemens haklıydı. Belki

cesedi başka birinin bulması daha iyiydi. Ama kimliğini bilirse belki de bulunmasını birazcık hızlandırabilirdi. Linda sırf bu yüzden dün cesedin birkaç metre ötesindeki sahil duvarının üstünde duran küçük erkek çantasını yanına almıştı. Fakat şu ana kadar içine göz atmaya cüret edememişti.

Arkasına döndü.

Su yüzünden lekelenen, kahverengi kollu deri çanta hâlâ dokunulmamış halde çizim masasının üstünde duruyordu.

Hadi, daha ne bekliyorsun?

Linda yaklaştı, çantayı açıp açmamakta hâlâ kararsızdı. Dün çantaya dokunmamak için sapına bir çomak geçirmiş, eve öyle taşımıştı.

Peki şimdi?

İç geçirdi, sandalyeye astığı yağmurluğunun cebinden bir çift eldiven çıkardı.

Parmak izi bırakmak istemiyorsa kalın kürk eldivenlerini giymekten başka şansı yoktu. İnce eldivenlerini yanına almamıştı, o yüzden de şimdi fermuarı açmakta zorlanıyordu. Birkaç kez denemesi gerekti, ancak ondan sonra başardı. Çanta açıldı.

Eve taşırken hafif gibiydi. Gerçekten de bir cep telefonu dışında içinde hiçbir şey yoktu. Ne cüzdan ne anahtar ne de herhangi bir belge.

Linda cep telefonunu dikkatle çıkarıp yazı masasına koydu. Ekran parlak yeşil bir ışıkla aydınlandı, dört cevapsız çağrı gösteriliyordu. Ayrıca sol üst köşede üstü çizili çan sembolü yanıp sönüyordu.

Sessize alınmış. Çaldığını duymamam normal.

Linda çantayı ters çevirip sertçe salladı ama içinden hiçbir şey düşmedi.

Peki, o zaman şu şeyi gözden geçirelim.

Cep telefonu, yaşlı bir adamdan ziyade genç bir kıza ya kışacak, büyük ekranlı pembe bir modeldi. Linda eldiveniyle ekranı sildi, bir kurşun kalem alıp tersiyle menüye dokundu.

İlginç.

Dört aramanın dördü de aynı numaradan gelmişti. İlki yarım saat önceydi. Diğer üç aramaysa kısa aralıklarla yalnızca birkaç dakika önce gelmişti. Linda mesaj kutusuna bakınca sesli mesaj bırakılmadığına dair bir bildirim gördü.

Numarayı resim defterine not edip ana menüye geri döndü. Burada çok tuhaf başka bir şey keşfetti: Cevapsız dört çağrı dışında hiçbir kayıt yoktu. Telefonun sahibi de kimseyi aramamış gibiydi. Ya da bütün arama geçmişini ölmeden önce silmişti, bu, olasıydı ama olağan değildi.

Linda kalemi kenara bırakıp düşündü. Elektriklenmiş gibiydi fakat bunun son saatlerdeki gerginliğinden farklı olarak canlandırıcı bir niteliği vardı. Uzun zamandır ilk kez işe yarayan bir şey yaptığını hissediyordu. Adamın kimliğini tespit etmek onun aktif doğasına, bilinmeyen bir tehlike karşısında korkak tavşan gibi saklanmaktan çok daha uygundu.

Öyleyse devam.

Linda, Clemens'in ona verdiği ve numarasını yalnızca abisinin bildiği telefonu çıkardı. Numarayı gizlediğinden bir kez daha emin oldu. Sonra kısa bir süre önce sahildeki ölü adama en az dört kez ulaşmaya çalışan abonenin numarasını tuşladı.

İlk çalışında nefesini tuttu, bu da kalbinin yerinden fırlayıvereceği hissini biraz daha artırdı. Üçüncü çalışında soluğu çoktan kesilmişti, derin bir nefes aldı. Dördüncü çalışında cesaretini kaybetmişti. Kapatmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Biri telefonu açmıştı.

Bir adam.

Sesi telaşlı ve boğuk geliyordu. Linda'ya adam da en az onun kadar korkuyormuş gibi geldi.

Adam, "Alo, evet?" dedi. "Ben Paul Herzfeld."

12. Bölüm

Berlin.

"Alo? Konuşacak mısınız?"

Onu arayan her kimse henüz hiçbir şey söylememişti. Ama Herzfeld nefes alıp verdiğini duyabiliyordu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu, bağlantı hâlâ devam ediyor mu diye bakmak için telefonu kulağından uzaklaştırdı. Telefonu sorunsuz çekiyordu, ayrıca hatta bir uğultu da vardı.

"Erik? Siz misiniz?"

Cevap gelmedi. Yalnızca nefes sesi. Herzfeld'in telefon numarasını yalnızca yakın arkadaşları ve aile üyeleri biliyordu. Hiçbiri de onu gizli numaradan aramazdı. Birinin yanlış tuşlamış olması mümkündü. Belki kapatmaya cesaret edemiyordu.

Mümkün. Ama çok da olası değil.

"Bakın, kimsiniz bilmiyorum. Benden ne istediğinizi bilmiyorum. Size garanti ederim ki eğer kızımın kılına zarar gelecek olursa o zaman 'acı' sözcüğü sizin için yepyeni bir anlam kazanır, anladınız mı?"

Herzfeld bir bıçağın keskin yüzünde dengede durmaya çalıştığını biliyordu. Bütün psikolojik pazarlık yöntemleri kitapçıklarında ilk bölümün başlığı "Rehin alan kişiyi kızdırmayın" olurdu. Ama şu durumda başka oyun kuralları geçerliydi. Ezbere hareket edilebilecek bir durum değildi.

Şu anda kızını kaçıran kişiyle ilgili çok az şey biliyordu, bildikleri de tek bir yola çıkıyordu. Mesela kadın cesedi – besbelli profesyonel bir katil tarafından doğranmıştı, öyle korkunç bir

şekilde parçalanmıştı ki fail cesedin er ya da geç onun başında bulunduğu özel birimin otopsi masasına geleceğinden yüzde yüz emindi. Ayrıca görünüşe göre Herzfeld'in bu hafta nöbette olduğunu da biliyordu.

Katilin anatomik bilgisi olduğu da sugötürmez bir gerçekti. Yoksa telefon numarasını cesedin kafatasına yerleştiremezdi. Kişisel bir şey söz konusu olmasaydı kızını kaçıran adam bir telefon eder, taleplerde bulunurdu.

Herzfeld bunu idrak ettiğinden beri bir kadını öldüren ve Hannah'yı kaçıran bu insana ne yaptığını kendine boş yere sorup duruyordu.

"Benim kim olduğumu gayet iyi bildiğinizi varsayıyorum," dedi hattın öbür ucundaki sessizliğe doğru. "Öyleyse FKD'de çalışan biri olarak sizin gibi insanları bulma imkânına sahip olduğumu da biliyorsunuzdur. Ve öldürme imkânına. Ama mantıklı olursanız bana önerebileceğiniz her türlü anlaşmayı kabul etmeye razıyım. Siz talepte bulunun, ben de yerine getireyim. Kızımı sağ salim geri istiyorum."

Daha konuşurken şu durumda böyle bir anlaşma olmayacağını anlamıştı. Herzfeld'in boğazı kurudu, midesi bulanıyordu.

Hayır, mevzu para değildi, yoksa Petra'yla iletişime geçerlerdi. Petra yalnızca zengin bir aileden gelmiyordu, aynı zamanda ondan üç kat fazla kazanıyordu. Biri birkaç saat içinde büyük bir meblağı hazır edebilecekse o kişi Petra'ydı. Bu da eylemlerini bu kadar ayrıntılı hesap eden birinin gözünden kaçmayacak bir detaydı.

Herzfeld konuşurken hissettiğinden daha güçlü olmaya çalışıyordu. "Ne istediğinizi söyleyin. Her neyse alacaksınız. Ben sadece kızıma kavuşmak istiyorum."

Bir ara verdi, sonra sordu: "Erik?"

Hiç. Nefes sesi kaybolmuştu. Artık hiçbir şey duymuyordu. Statik uğultu da kaybolmuştu.

Hayır, lütfen...

Telefonuna bakınca tahmini doğrulandı.

Berbat ettim. Elimde bir bağlantı vardı, pamuk ipliğine bağlıydı, ben de onu kopardım.

Hattın diğer ucundaki kişi telefonu kapatmıştı.

Herzfeld öfke içinde avucuyla masaya vurdu, ardından sonraki adımlarını düşündü. Aramayı takip ettirmek akla yatkındı fakat o iş filmlerdeki kadar kolay olmuyordu. Her GSM operatörü, bir telefonun yerinin tespit edilmesi için gerekli verileri teslim etmeden önce bir mahkeme kararı istiyordu.

Hannah'mn yapmamasını söylemesine rağmen üçüncü bir kişiyi durumdan haberdar etmeyi göze alabilecek miydi?

"*Yoksa beni öldürür...*"

Diğer yandan şu Erik, gerçekte adı her neyse, onunla konuşmak istemezken başka bir şansı var mıydı? Yoksa arayan başka biri miydi?

Ama o zaman niye hiçbir şey söylemedi?

Herzfeld konuşma kaydını açtı ve telefonuna kaydettiği nefes seslerine odaklandı. Sesini sonuna kadar açtığı için telefon beklenmedik bir anda çalınca korkuyla yerinden sıçradı.

"Alo?"

Bu kez açmadan önce kaydı başlatmayı başaramamıştı. "Erik?"

Önce yalnızca hışırtılar duyuldu, Herzfeld arayanın yine sessiz kalacağını düşünmüştü ki ona bir sonraki darbeyi indiren iki kelimeyi duydu.

Herzfeld'i büyük bir şaşkınlığa uğratan genç bir kadının neredeyse ifadesiz bir sesle söylediği iki kelime: "Erik öldü."

13. Bölüm

Cehennemde.

Deli adamın ona bir yazı verip telefona doğru okumasını istediğini belli belirsiz hatırlıyordu. Adamın belki de sesi titremesin diye onu ellemeyi bıraktığı birkaç andan birinde yaşadığına dair kanıtı (ya da bu cümleler her neyse onu) telefona kaydetmişti. İki kaburga kırığının ve bir perineal yırtığın ardından çektiği acılar o kadar dayanılmaz bir hal almıştı ki ruhu bedeninden neredeyse tamamen ayrılmıştı.

O anda eski benliği, bilincinin yan hattında raydan çıkmış bir vagon gibiydi. Kişiliğini oluşturan şeyin sefil kalıntısı bir acı tünelinin derinliklerine doğru hızla ilerleyen bir trendeydi hâlâ.

Ağzına golf topu büyüklüğünde plastik bir sünger sokulmuştu, sünger sürekli olarak diş etlerindeki zonklayan yaraya değiyordu. Fakat bu acı dikkat dağıtan hoş bir acı sayılırdı. Tecavüzcü altında yeni bir açıklık bulmuştu ve onu parçalamak istiyor gibiydi. On dakikadır çığlık atıyor, çığlıkları yalnızca boğulur gibi olduğu öksürük nöbetleriyle kesiliyordu ama ağzındaki sünger yüzünden boğuk bir inlemeden fazlası duyulmuyordu.

"Hoşuna gidiyor mu ha? Seni küçük fahişe!" dedi adam üstünde soluk soluğa.

Kasılıyor, kasıldıkça acısı biraz daha fenalaşıyordu. Adam boğulurcasına hırıldadı, bu da birazdan daha da sertleşeceğinin işareti olabilirdi.

Fakat canavar beklenmedik bir şekilde üstünden kalktı. Aniden (ne zaman yataktan kalktığını bile fark etmemişti) yanında

durduğunu gördü, odanın bir köşesine, kapının sağ üst tarafına yerleştirilmiş ve durmaksızın yanıp sönen kameraya el salladı. Ne zaman içine boşalsa böyle yapıyordu. İlk seferinde bacaklarının arasından yapışkan bir şeyin aktığını hissetmişti, artık aşağıdaki korkunç yara bu tür şeyler hissetmesine müsaade etmiyordu.

"Şimdi gidiyorum, küçük fahişe," dediğini duydu adamın. Nefes alıp verirken saçtığı tükürükler yüzüne sıçrıyordu. Kız elinden gelseydi derisinin tamamını kendi tırnaklarıyla kazırdı.

"Bana fahişe deme. Benim adım..."

Ağlamaya başladı çünkü adı bir türlü aklına gelmiyordu.

"Bir ara yine geleceğim." Adam çenesini baş ve işaret parmağının arasına alıp çene kemiklerini acımasızca sıktı. "Geri döndüğümde seni ne bekliyor öğrenmek ister misin?"

Ağlaması şiddetlendi, başını iki yana sallayıp onu artık bırakması için yalvardı.

"Yani aslında sürpriz olacaktı ama sana göstereyim."

Ne? Hayır, gösterme. Lütfen hiçbir şey gösterme...

Korkudan donakalmış gözlerle yüzünün önünde tuttuğu paslı bıçağa baktı. Bıçağın elindeki kabzası kirli bir ipek mendille sarılmıştı.

"Seni bununla kadın yapacağım."

Sanki kız onu şaşırtan bir şey söylemiş gibi kaşlarını çattı. "Seni çoktan kadın yaptığımı mı düşünmüştün yoksa?" Bir şekilde ağzında bir sigara belirdi. Sigarayı yaktıktan sonra bıçağı yeniden kaldırdı. "Hayır, hayır, hayır. Ne kadar eğlendiğini fark etmedim sanma. Ama bu yanlış. Yasak. Gerçek bir kadının iffetli olması gerek, anlıyor musun?"

Hayır. Hiçbir şey anlamıyorum. Bırak beni gideyim.

"Bir kadını kadın yapmanın farklı yöntemleri vardır," diye devam etti merhametsizce. "Ben şahsen Somali'de kullanılan

yöntemi büyüleyici buluyorum. Ne de olsa oradaki kadınların yüzde doksan yedisi sünnet ediliyor."

Sünnet mi?

Paniğe kapılıp bağlandığı kayışları çekiştirdi, bastırdığı çığlıklarını yutkundu, adam ağzında sigarayla gülümsüyordu.

"Sakin ol. Senin için nasıl bir ritüel seçtiğimi henüz bilmiyorsun."

Bıçağı iki eli arasında döndürüp duruyordu.

"Sadece klitorisini mi çıkaracağım? Yoksa yalnızca dıştaki değil içteki dudakları da mı alacağım? Yoksa Somali'de hep yaptıkları gibi sonrasında vajinanı mı dikeceğim? Ne dersin?"

Kız doğrulmaya çalıştı, ellerini ve ayaklarını yatak iskelesine sabitleyen deri kayışları çekiştirdi. Adam yüzüne doğru eğilip sigara dumanını gözlerine üfledi. "Ne yaparsam yapayım..." dedi. "Kesin olan tek şey: Bunu atlatamayacaksın."

Bu sözlerle birlikte kızın iyilik gibi algıladığı bir şey yaptı fakat kız çok geçmeden yaptığının acımasızlığının farkına vardı.

"Seni bir süre yalnız bırakacağım," dediğini duydu adamın. "Kalan vaktini değerlendirsen iyi edersin."

Ağır yangın kapısını arkasından kilitledi. Kız inanamayarak adamın kayışlardan çıkardığı bileklerine baktı.

14. Bölüm

Berlin.

"Sizi gideceğiniz yere götürebilir miyim sayın Profesör?" Herzfeld şaşkınlıkla başını kaldırdı. Yanında duran Porsche'nin geldiğini duymamıştı, o denli dalgındı. FKD'nin otoparkında duruyordu. Yoğun kar yağışı yüzünden lüks arazi aracının şoförünü ilk etapta tanıyamadı.

"Gelin, binin!"

Herzfeld öne doğru bir adım atıp gözlerini kıstı ve yarı açık kapıdan içeriye baktı.

Ingolf von Appen. Hah, bir sen eksiktin.

"Neden enstitüde değilsiniz?" diye sordu Herzfeld şüpheyle.

"Sakarlığım yetmezmiş gibi bir de siz gittikten sonra midem bulandı. O yüzden arkadaşlarınız bana stajdan vazgeçmemi tavsiye etti." Ingolf pişmanlıkla gülümsedi. "Sanırım her şeyi berbat ettim. Ama sizi gideceğiniz yere götürerek hatamı telafi edebilirim belki?"

"Teşekkürler, gerek yok."

"Bu berbat havada eve toplu taşımayla dönmeyi düşünmüyorsunuz herhalde?"

Herzfeld FKD'nin hemen girişindeki taksi durağını işaret etmek üzere elini kaldırdı ama ancak şimdi fark ettiği üzere durakta kimsecikler yoktu.

"Taksi mi? Bu havada çok uzun süre bekleyebilirsiniz. Hepsi dolu."

Herzfeld tereddüt etti. Böyle hemen yalan uyduramazdı. Stajyerin teklifini hangi sebeple reddedecekti ki? Gerçeği zaten söyleyemezdi.

Kızım kaçırıldı, Hannah'nın cep telefonunu bulan kadın beni tekrar aradığında yalnız olmak ve rahatça konuşabilmek istiyorum.

Tabii kadın bir kez daha ararsa.

Yirmi dakika önceki son görüşmelerinde bile birçok kez telefonu kapatmaya kalkışmıştı. Herzfeld önce bu genç kadının da kızını kaçıranlardan biri olduğunu düşünmüştü. Fakat sonra kadın tuhaf bir şekilde Herzfeld'den gerçekten polis için çalıştığını ispat etmesini istemişti, bu da faille bir bağı olmasını mantıksız kılıyordu.

Herzfeld kısaca düşünmüş, sonra kadına Elsen Köprüsü'ndeki Federal Kriminal Dairesi'nin danışma hattını arayıp oradan kendisine bağlanabileceğini söylemişti.

"Linda denen" ve "acilen" Profesör Herzfeld'le görüşmek isteyen biri birkaç dakika sonra hatta bağlanmıştı. Sonrasında ikisi de birazcık güven kazanmıştı fakat konuşma boyunca büyük kapışma öncesi birbirinin etrafında dönen iki boksör gibi dönüp durmuşlardı. Hiç kimse gardını indirmek istemiyordu. Hiç kimse başlayan olmak, diğeri sorularını yanıtlamadan önce bilgi vermek istemiyordu. Kaldı ki Herzfeld istemeden gerektiğinden fazla konuşmuştu.

Linda kızının kaçırıldığını kolayca anlayabilirdi; ne de olsa daha ilk konuşmalarında kızı Hannah'ya sağ salim ulaşamama ihtimaline karşı Erik denen birini ölümle tehdit etmişti.

Sonunda Linda atağa geçti ve kulağa kısmen savunma kısmen de itiraf gibi gelen bir monologla Herzfeld'i şaşırttı: "Muhtemelen biraz daha boka batıyorum ki zaten yeterince battım, abim beni öldürecek. Ama siz gerçekten kendinizi tanıttığınız gibi profesörseniz zaten yerimi tespit edebilirsiniz, o yüzden

size nerede olduğumu söyleyebilirim. Ayrıca yardıma ihtiyacınız varmış gibi duruyor, ister inanın ister inanmayın ikimizin bir ortak noktası da var. İnsan bir çıkmaza girdiğinde ve onu kurtaracak birine ihtiyaç duyduğunda kendini ne kadar boktan hisseder, bilirim. O yüzden şimdi içgüdülerime güveneceğim, gerçi beni hiç yanıtlamadıklarını da söyleyemem, tam tersine. En son içgüdülerimi dinlediğimde kendimi bir psikopatla aynı yatakta buldum ama önemli değil, nasılsa burada saklanamam, siz çıkıp gelebilirsiniz zaten, kaybedecek neyim var, değil mi?"

Sonra ona Helgoland'dan bahsetmiş, bir sapık yüzünden adada saklandığını, o yüzden bulunduğu yerin kesinlikle bilinmemesi gerektiğini, dolayısıyla da polise gitmediğini anlatmıştı. Herzfeld erkek çantasından ve Hannah'nın telefonundan böylece haberdar oldu. Ayrıca Linda'nın ikisini de üstünde bulduğu ölü adamı da öğrendi, artık adam Herzfeld'e bilgi verebilecek durumda değildi.

"Nereye gitmeniz gerekiyor?" Ingolf pes etmemişti. İçişleri Senatörü'nün oğlu o sırada davet edercesine yolcu kapısını açmıştı.

Appen farkında olmadan en önemli soruyu sormuştu: *Nereye?*

Herzfeld yapması gereken bir sonraki şeyin ne olduğundan emindi. Olay yeri çantasına ihtiyacı vardı. FKD'den ödünç alması gerekebilirdi ama ilk olay yeri incelemesi ve kanıtların sağlama alınması için gerekli her şeyi içinde barındıran kendi özel çantasını evinde tutuyordu. Ayrıca Linda'nın tekrar aramasını beklerken evden temiz kıyafet ve nakit para da almak istiyordu.

"Duraktan taksi çağırmıştım," diye yalan söyledi Ingolf'a, o sırada telefonu çaldı.

"Linda?" Porsche'ye arkasını dönüp zar zor anlaşılan sese odaklandı.

"Size baştan söyleyeyim: Böyle iğrenç bir şeyi bir daha asla yapmam." Bir rüzgâr tünelindeymiş gibi kükrüyordu. "İstedi-

ğinizi yaptım değil mi? Sahile inip ceplerini karıştırdım. Daha doğrusu hâlâ oradayım ve dalgakıranın üstüne kusasım var. Tanrım, iğrençti. Ona dokunmadım bile, gerek kalmadı. Çünkü adı tişörtünün ortasında yazıyordu."

"Erik mi?"

"Öyle. Suya dayanıklı keçeli kalemle göğsüne yazılmış. Ama dediğim gibi: Bu herif kızınıza her ne yapmışsa artık ondan bir şey öğrenemezsiniz."

Yanılıyorsun, diye geçirdi içinden Herzfeld ve kızının mesajda söylediklerini hatırladı. Hannah, "Erik seni arayacak," dememişti. "Erich sana bilgi verecek," de dememişti. Yalnızca, "Erik'i bekle. Diğer talimatlar onda," demişti. "Diğer" sözcüğünü vurgulayarak. İlk talimatı bu sabah parçalanan kadın cesedinin kafasında bulmuştu. Şimdi ikinci bir ceset vardı. Örüntüyü anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Katil sapıkça bir oyun oynuyordu. Kurbanların üstünde bıraktığı ipuçları Herzfeld'i ya kızına götürecekti.

Ya da onun cesedine.

Arkasında kısa kısa iki kez korna çaldı, Ingolf'a döndü, motoru çalışır vaziyette hâlâ onu bekliyordu. "Arabada da konuşabilirsiniz," dedi gülerek.

Herzfeld başını iki yana sallayıp yeniden telefona döndü: "Şu ana kadar benim için yaptığınız her şey için teşekkürler Linda. Şimdi sizden son bir ricam olacak: Ada hastanesini arayıp Ender Mueller ismindeki bir adamı cesetten haberdar edin. Ama yalnızca onunla konuşun, anladınız mı?"

Yoksa iş resmiyete dökülür. Sonra ceset Schleswig-Holstein Eyaleti'nin yetki alanına girer ve ben hiçbir şey yapamam. İpucu aramam için cesedi açmama izin vermezler...

"Ender Mueller de kim?"

"Hastanenin hademesi, yakından tanırım."

"Ne tesadüf," diye inledi Linda.

Aslında değil. Katilin şahsen beni hedef aldığına dair bir ispat daha, hem de adli tabip olmamı hesaba katarak, diye düşündü Herzfeld. Önce cesedin kafasındaki kâğıt, sonra da aksi gibi Herzfeld'in Berlin'e gitmeden önce Kiel Üniversitesi Kliniği'nde çalıştığı zamanlar hastanesinde sık sık otopsi yaptığı adada ikinci ceset. Bu işin arkasındaki her kimse onun hakkında çok şey biliyordu.

"Şimdi Ender'i arayıp sizin arayacağınızı söyleyeceğim Linda. Lütfen ben yanınıza gelene kadar hiç kimseyle konuşmayın."

"Yanıma gelene kadar mı?" diye inledi Linda. "Siz beni dinlemiyor musunuz? Anna Kasırgası şu anda kış olimpiyatlarında evleri gülle gibi fırlatmak üzere buraya geliyor. Ayrıca hastanenin çatısı uçtu bile, orada kimseye ulaşamam."

Ingolf yeniden kornaya bastı.

"Kasırga ne kadar daha sürecek?" diye sordu Herzfeld, stajyere fikrini değiştirdiğini işaret etti.

"Afet yönetimi en az üç gün diyor." Linda rüzgâra karşı bağırarak konuşurken Herzfeld, Porsche'ye bindi. Ani sıcaklık artışı yüzünden ürperdi. Ingolf hafif kibirli bir "ben demiştim" gülüşüyle yüzüne baktı, Herzfeld kapıyı kapatır kapatmaz da gaza bastı, Profesör hızlanmanın etkisiyle sıcak deri koltuğa yapıştı.

"Metrelerce dalga var, Musa bile buradan geçemez. Ana karayla bağlantımız tamamen kesildi."

"Ben bir yolunu bulurum," diye temin etti onu Herzfeld ve hızla caddeye çıktıklarında Linda'yla yaptığı görüşmeyi sonlandırdı.

Ingolf soran gözlerle bir bakış attı. "Ee, nereye?"

"Helgoland'a," diye yanıtladı Herzfeld ve Ingolf'un kibirli gülüşü anında kayboldu.

15. Bölüm

Helgoland.

"Erkeklerin neden selülitle işi olmaz biliyor musunuz?"

"Efendim?" diye sordu Linda, ani konu değişimine şaşırmıştı. Ender Mueller daha az önce ona yakınmış, bütün sorumluların (doktorların, hemşirelerin ve hasta bakıcıların) sıvıştığını, onu bu "hastane harabesinde" bir başına bıraktıklarını söylemişti, hademe şimdi gerçekten de şaka yapma peşinde miydi?

"Selülit, yani portakal kabuğu görünümü. Biliyorsunuzdur zaten. Neden erkeklerin onunla işi olmaz?"

"Çok çirkin göründüğü için mi?" Linda adamın espri yapma fırsatını elinden almış oldu. Ender'in arkasında yürürken şüpheyle kaşlarını çattı. Hademe iki adım önünden gidiyor, yalnızca asgari düzeyde aydınlatılmış hastane koridorunda tekerlekli bir sedyeyi sürüyordu. Ana kolon hattı çalışmıyordu, jeneratöre gereksiz yere yüklenmemek için buradaki lambalar tasarruf moduna getirilmişti.

"Biliyordunuz demek?" Ender arkasına dönüp kısa bir bakış attı. Bakışları, marketten sakız alacakken on senti eksik çıkan bir çocuğunkine benziyordu ama Linda onun keyfini yerine getirecek halde değildi: "Şu anda patoloji bölümüne bir ceset götürüyorsunuz ve yolda kötü şakalar mı yapıyorsunuz? Neyiniz var sizin?"

Ender dayak yemiş bir köpek gibi büzüldü, böyle yapınca zaten kısa olan boyu iyice kısa göründü. Türk asıllı Alman, Linda'nın abisinin "on altıya dokuz" diye tabir edeceği bir tipti:

geniş ve kaslı bir cüce. Belli ki hademe boydan eksiğini halter çalışarak kapatmaya çalışıyordu. Üst kolu Linda'ya kasaplarda tavana asılan büyük jambonları hatırlattı. Mavi iş tulumunun altına uzun kollu bir üst giymişti, tulumu ya yıkanırken çekmişti ya da devasa uyluklarını göstermek için kasten daraltılmıştı (Linda tahminini ikincisinden yana kullandı).

Yine de kas yığınları yalnızca anabolik steroid temelli değildi, sonuçta Ender bu fırtınanın ortasında cesedi tek başına sahilden alıp elektrikli arabasına taşımayı başarmıştı. Linda onu sessizce ve şaşkınlıkla izlemişti. Sessizdi çünkü hayatında son birkaç saatte yaşanan gelişmeleri tarif edecek sözcükleri bulamıyordu. Şaşkındı çünkü şu Ender Mueller gerçekten vardı ve olanlar kötü bir şaka değildi.

Linda, otuzlarının ortasında ya da sonlarında olduğunu tahmin ettiği hademeye birkaç başarısız denemeden sonra *Bandrupp*'ta ulaşabilmişti. Hastanede (numarası mutfak tahtasına asılmış bir kâğıtta yazıyordu) beklenildiği üzere telefonu açan olmamıştı, adamın özel numarası da adanın incecik telefon rehberinde yazmıyordu. Bir süre hademeyle konuşmaya nasıl başlayacağını düşünmüştü... "*Affedersiniz, Profesör Herzfeld diye biri sizden bir cesede bakmanızı rica etti mi?..*" Sonradan hazırlık yapmasına gerek kalmadığı anlaşıldı çünkü bu sürede Herzfeld adamı aramış, en ince ayrıntısına kadar bilgilendirmişti. Ender birkaç dakika sonra cesedi hastaneye götürmek üzere arabasıyla çıkagelmişti.

"Hayattan bıkmış biri daha," demiş, dalgakıranların yanına gelir gelmez tişörtünde "Erik" yazan cesedi göstermişti. "Biz de böyle tanıştık biliyor musunuz? Her yıl biri bu uçurumdan atlar. Eğer şüpheli bir durumsa Herzfeld gelir, hastanede otopsi yapar. İyi adamdır."

Linda sessiz kalmıştı, yüzündeki yağmur damlalarını bile silmemiş, yalnızca bu kâbusun bir an evvel bitmesini ummuştu. Fakat kâbus bitmiyordu.

"Profesör haklı bence. Şimdilik kimsenin haberi olmaması en iyisi, değil mi?"

Linda hademenin gerçekten bir cevap bekleyip beklemediğini bilmiyordu, yalnızca omuz silkmişti.

"Yani burada polis yok, doktorlar da gitti, sonra pat diye bir ceset! I-ıh. Panikten başka bir şeye yol açmaz, üstelik kimsenin adadan ayrılma ihtimali yokken."

Ender bu sözlerle birlikte yanında getirdiği ceset torbasını açıp cesedi üstüne koymuştu. Neyse ki ondan yardım istememişti, Linda, Ender'in tiksinmiş yüz ifadesinden ölülerle haşır neşir olmaya alışkın olmadığını anlamış, bu da onu birazcık rahatlatmıştı.

"Beni ucubenin teki sanmayın leydi," diye seslenmişti ona, sonra da torbadaki cesetle birlikte hastaneye doğru yola çıkmışlardı. "Ama Herzfeld böyle olması gerekiyor dediyse böyle olması gerekiyordur. Ona gözüm kapalı güvenirim."

Linda önce Ender'e eşlik etmeyi reddetmiş ama sonra fikrini değiştirmişti. Evdeyken kendini güvende hissetmiyordu, adada tanıdığı kimse yoktu ve saklanmaktan bıkmıştı. Her türlü eşlikçi yalnız kalmaktan iyiydi, eşlikçiden kastı tuhaf bir espri anlayışı olan, kısa boylu bir vücut geliştirici olsa bile, şimdi bu adamla birlikte hastanenin morguna inmek üzere asansöre doğru yürüyordu.

Jeneratör aniden durursa burada kısılıp kalırız.

Linda böyle bir günde artık hiçbir şeye şaşırmazdı.

"Umarım şu berbat hava üç gün içinde geçer." Ender, Prens William modeli saçının seyrek olduğu yeri kaşıyordu. Linda hatları keskin bir kafası olan erkeklerin saçlarını neden doğrudan

kazıtmadığını merak ediyordu, zaten saçtan çok kafa derileri görünüyordu.

"Niye üç gün?" diye sorup aradaki mesafeyi kapattı.

"Yoksa *DDT*'ye çıkamam."

"*DDT*?"

"*Deutschland Deine Talente.*[1] Televizyon programı. Bu işi daha fazla sürdüremem."

Opak camdan kanatları yere kadar uzanan bir kapıya varmışlardı. "Hademelik, uzun vadede benlik bir iş değil, daha büyük işler yapmalıyım!"

Linda, "Anladım," diyerek başıyla onayladı, acaba tek başına çatı katında oturup çizim yapsaydı daha mı iyi olurdu diye düşündü.

"Stand-up gösterimle ikinci etaba geçmeyi başardım ama şu Anna kariyerimin içine tükürüyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde."

DDT! Linda bir keresinde kanalları gezerken bir yetenek yarışmasına denk geldiğini hatırlıyordu, ağır işiten emekli bir kadın duyurulduğu üzere break dans değil, daha ziyade sara nöbetini andıran bir dans gösterisi yapmıştı. En az onun kadar akıldan yoksun jüri tarafından elenmişti, sonra ağzında emzik, üstünde bebek kostümüyle sahneye çıkan kırk dört yaşında bir bölüm şefi osuruğunu tutuşturduğu için seyirciler tarafından delice alkışlanmış ve bir sonraki tura geçmişti. Linda, *DDT*'ye katılıp da kendi isteğiyle küçük düşürülen bu aptalların kim olduğunu merak etmişti. Cevap karşısında duruyordu.

"Benim programımın adı 'body comedy'. Jürinin karşısına çıplak çıkıyorum, kaslarımı gösterip şakalar yapıyorum."

Ender'in gözlerinde sanki bir Noel ağacının ışık zinciri yansıyormuş gibi bir kıvılcım vardı. "Tabii çırılçıplak değil. En büyük kasım hep kapalı kalıyor."

---

1 Bir Alman kanalında yayınlanan yetenek yarışması. (ç. n.)

"Bu da bir şaka mıydı?"

"Hayır. Ama iyi bir şaka duymak ister misiniz? Dün üstümdeki bodrum katı boşaldı."

Ender kıkır kıkır güldü. Linda gözlerini devirdi. Kanatlı kapıdan geçip koğuştan çıktılar, asansörün önünde bekliyorlardı. Ender düğmeye basar basmaz telefon çaldı. Hademe mermi kemeri gibi beline taktığı alet edevat kemerindeki şeffaf plastik gözün içinden kablosuz bir sabit hatlı telefon çıkardı.

"Sana Klinik, Ender Mueller, alo? Ne? Ha, sensin. Yok, telefonum çekmiyor. Bodrum katta böyle."

Biraz abartılı bir kahkaha attı. "Evet, her şey süper. Merak etme."

Ender, Linda'ya bakıp kurnazca göz kırptı, Linda ciddi ciddi, gelen asansöre bu adamla binip binmemeyi düşünüyordu. Ama elinde kalan diğer seçeneği düşününce bile ürperdi: Bir yabancının (*Danny'nin?*) girip yatağına yattığı eve mi dönecekti? Burada mı kalacaktı? Yoksa elektrik kesintisi hastanenin ısı pompalarını da durdurduktan sonra kesin daha da soğumuş olan patoloji bölümüne mi inecekti?

"Helgoland bu saatten sonra To-Hell-Go-Land demek." Ender komik olmayan şakasını her ihtimale karşı telefondaki için çevirdi: "Yani 'cehenneme iniş diyarı'. Burası çöktü, ortalıkta kimsecikler yok. Cesedi Hint fili üstünde taşısaydım bile kimsenin dikkatini çekmezdi Paul."

Paul Herzfeld, diye düşündü Linda. ***Başka kim olacak.***

Birlikte asansöre bindiler. Ender cesedi iterek önden gitti. Beyaz ceset torbası neyse ki şeffaf değildi. Folyonun altından adamın vücut hatlarını seçiyor olmak bile Linda için yeterliydi.

Ender, "Leydiye de söyledim, kesin yine hayattan bıkmış biri canına kıymış... ne, efendim?" diye sordu ve Linda'ya baktı.

"Evet, yanımda, ifademi mazur görürseniz bu kadının gözleri erkek ayağı gibi. Büyük, nemli ve kara." Kahkahasının patlamasıyla sönmesi bir oldu. "Ne? Yok Fips Asmussen'in değil. Şeyin... evet, tamam, sorun yok. Seni dinliyorum."

Ardından uzun bir sessizlik geldi, Ender arada bir "hmm" diyordu, sonunda yüksek sesle bağırdı: "Mümkün değil!"

O sırada asansör kapısı ilk bodrum katında yeniden açılmıştı. Ender sedyeyi sürerek asansörden çıkardı ve parlak neon ışıklar otomatik olarak yandı. Aşağısı beklenenin aksine yukarıdan daha sıcaktı, yine de Linda kendi nefesini hâlâ görebiliyordu.

"Çok önemli olabilir Paul. Ama sen cesedi çabucak patolojiye götürmemi söylemiştin, sonra işimiz bitecekti."

Fıstık yeşili bir sürgülü kapının önünde durdular. Ender telefonu çenesiyle omzu arasına sıkıştırıp kapıyı iki eliyle açtı. Girdikleri oda basık tavanlıydı, yaklaşık olarak bir voleybol sahası büyüklüğündeydi. Loş ışıkta ilk bakışta bir otelin mutfağı sanılabilirdi: beyaz fayanslar, gri taş döşeme, duvarlarda çelik dolaplar ve lavabolar. Mezbahalardaki et parçalama masası gibi salonun ortasına kurulmuş kocaman bir otopsi masası olmasaydı...

"Mümkün değil. Hayır, hayır. Şu an sırf patoloji bölümünde duruyorum diye ödüm bokuma karışıyor zaten." Hademe kapının yanındaki iki büyük lamba düğmesine bastı, bir sürü neon ışık korkutucu bir şekilde yanmaya başladı. Aynı anda başlarının üstündeki havalandırma da devreye girdi.

"Benden çok şey istiyorsun. Senin hatırına bugün bir cesede dokunacağım aklıma bile gelmezdi." Ender telefonla konuşurken elini kolunu deli gibi sallayarak sağındaki duvarda bulunan soğutucu çekmeceleri işaret etti. "Burada olmaktan nefret ediyorum." Aniden duraksadı ve hâlâ kapı eşiğinde duran Linda'ya döndü.

"Hey, ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ne?"

"Mesleğiniz! Ekmeğinizi nereden kazanıyorsunuz Linda?"

"Çizim yapıyorum."

"Duvar mı tablo mu?" diye sordu Ender, aldığı bilgiyi Herzfeld'e ilettikten sonra.

"Çizgi roman," diye yüksek sesle bağırdı Linda, hattın diğer ucundaki Herzfeld de duymuş olmalıydı.

Ender, Profesör'ün sorusu kafasını karıştırmış gibi ensesini kaşıdı.

"Gözleriyle ilgilenmedin ama elleri aniden ilgini çekti ha?" Linda'yı süzüp sonra şöyle dedi: "Güzel parmakları var. Bir piyanistinki gibi. Tamam, tamam. Veriyorum." Ender telefonu Linda'ya uzattı.

"Ne?"

"Sizinle konuşmak istiyor."

Linda nemlenip ısınan ahizeyi kulağına dayadı. Hademe konuşurken kan ter içinde kalmıştı. Linda birkaç saniye sonra nedenini öğrendi. Herzfeld hemen sadede geldi: "Sorup soruşturdum Linda. Görünüşe göre yanınıza, adaya gelmem gerçekten de epey zaman alacak." Arka planda bir sinyal lambasının sesini duydu. "O zamana kadar sizden bir ricam daha olacak."

"Ne?" diye sordu Linda. Önsezisi midesine yumruk gibi indi.

"Benim için cesede otopsi yapmanız gerek."

16. Bölüm

Berlin.

"Cesedi, ayakları organ sehpasına bakacak şekilde yatırın. Organ sehpası, atık su teknesinin üstündeki sürgülü rafı olan küçük masa. Duş başlığının hemen yanında, görüyor musunuz? Onunla tekneye su akıtabilirsiniz. Ağzına kadar doldurun. Şimdi cesedi torbadan çıkarın."

Herzfeld daha Ingolf, Merkez Tren İstasyonu'nun önünde durmadan önce kapıyı açtı. Yol boyunca hiçbir ismi anmamaya ya da stajyerin anlam çıkarabileceği başka bir bilgi vermemeye son derece dikkat etmişti. Belli ki başarılı olmuştu. Ingolf'un onunla vedalaşırkenki yüz ifadesine bakılırsa çatlak profesörün görevlerinin arasında otopsi yapan meslektaşlarına telefon üzerinden yardım etmek gibi şeylerin olması başarısız stajyeri her şeyden çok eğlendirmiş gibiydi.

Herzfeld yalnızca elini alnına götürdü. Ingolf'la daha kibar bir şekilde vedalaşacak zamanı yoktu. Otopsi aletlerinin ve olay yeri inceleme malzemelerinin olduğu çantayı evden almak zaten çok uzun sürmüştü. Üstelik trafik, Berlin'de ne zaman yağmur ya da kar yağsa olduğu gibi felç olmuştu. Ayrıca şu anda ikisi birden yağıyordu. Tramvayla gitmek, onu önce evine sonra Merkez Tren İstasyonu'na götüren Ingolf'un arabasındaki kadar rahat olmasa da kesin daha hızlı olurdu.

"Eldiven giyin, mümkün olduğunca kalın olsun, bir de kauçuk önlük bulun. Ender nerede olduklarını biliyor, size hemen iki organ bıçağı versin ama neşter değil, alışkın olmayınca onunla

fazla hızlı kesilir. Kendinizi de yaralayabilirsiniz. Bir de uzun bir cımbız ile ölünün kıyafetlerini kesmeniz için bir makasa ihtiyacınız var. Ceset tamamen çıplak olmalı."

Giriş holünde Herzfeld'in önünden akın akın insan geçiyordu.

"Bir saniye, bir saniye Profesör! Sizin aklınız başınızda mı?"

Herzfeld, Linda'nın aşağılayıcı tiradına eşlik eden el hareketlerini gözünün önünde görür gibi oldu. Karşı yönden gelen iki çocuklu bir kadına çarpmamak için kenara çekildi. İnen yolcu peronuna açılan cam döner kapılar tıklım tıklım doluydu, o yüzden Herzfeld elindeki olay yeri çantasıyla rüzgârı kesen çelik beton bir kolonun dibinde durdu, burası da esiyordu ama hiç değilse rahatsız edilmeden konuşabilirdi.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse muhtemelen aklım başımda değil Linda." Tereddüt etti, büsbütün yabancı olan birine sahiden güvenebilir mi diye bir kez daha düşündü. Gerçi kızını kaçıran adamla konuştuğunu sanırken ağzından yeterince şey kaçırmıştı. Ayrıca ona yapılan uyarı yetkililerle irtibata geçmemesi yönündeydi, o yüzden Herzfeld riske girmeye karar verdi.

"Bu sabah canavarca doğranmış bir cesedin kafasında bir not buldum. Kızım Hannah'dan bir yardım çağrısı. Numarayı aradığımda sesli mesajıyla karşılaştım." Herzfeld kaydı kısaca özetledi, sonra toparladı: "Bana bundan hiç kimseye bahsetmememi söyledi. Bu bakımdan size bunları anlatarak şu anda Hannah'nın hayatını tehlikeye atıyorum."

Tanımadığım bir insana anlatarak!

"Ama başka seçeneğim kalmadı."

Herzfeld kalabalığın fark etmediği bir acil çıkış kapısı görmüştü, oradan ana salona geçti. Panoya bakıp uygun bir tren aradı, önce teknik bir arıza olduğunu düşündü. Sonra danışmanın önünde öfkeyle el kol hareketleri yapan insan kalabalığını gördü. İçine kötü bir his doğdu.

"Doğru mu anladım?" dediğini duydu Linda'nın. "Kızınız kaçırıldı ve benim bu adamı kesmem gerekiyor çünkü vücudunda başka ipuçları olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

"Evet."

Herzfeld, duyurular hakkında ya öfkeyle ya da yılgınlıkla yorum yapan yolcu kalabalığından sıyrıldı. Tramvay hariç bütün raylı sistemler iptal edilmişti.

"Linda, bakın!" Herzfeld, iş seyahatine çıkmış iki kişi küçük tekerlekli valizleriyle ayağını ezecek kadar yakınından geçerken sesini alçalttı. "Biliyorum, sizden çok şey istiyorum, çok fazla şey ama zamanımız azalıyor. Hannah astım hastası. Eğer spreyi biterse sadece birkaç saati kalır."

Dahası korkarım, şu an içinde bulunduğu en büyük tehlike bu değil.

"Ayrıca burada sadece benim kızım söz konusu değil."

"Ne peki?"

"Şimdiden iki ceset var. Yani bir seri katille karşı karşıyayız. Ya katil hâlâ adadaysa ve serisini henüz tamamlamamışsa?"

Sessizlik. Hattın diğer ucundaki genç kadının kafasına düşüncelerin üşüştüğünü âdeta hissedebiliyordu. Daha onu görmemiş olsa da Linda'yı ilk bakışta sempatik bulacağından emindi. Aklından ziyade duygularını dinleyen insanlardan hoşlanırdı. Ayrıca onun için halihazırda yaptıklarına bakılırsa Linda iyi yürekli, yardımsever bir insandı, şimdi de ondan rica ediyordu.

"Lütfen, bana yardım edin."

"Ender adamın intihar ettiğini düşünüyor," diye donuk bir sesle karşılık verdi Linda.

"Yanılıyor. Hannah, Erik diye birinden talimat alacağımı söylemişti. Sonra adam aniden sahilde ölü bulundu, hem de cebinde numarasını bu sabah doğranmış bir kadın cesedinin kafasında bulduğum telefonla. Daha ne diyeyim?"

Bir sessizlik daha oldu, bu defa daha uzundu, Linda derin derin iç çekerek sonlandırdı. "Ben yıllardır vejetaryenim. En son ne zaman biftek kestiğimi bile hatırlamıyorum, şimdiyse..."

"Merak etmeyin. Ben sizi adım adım yönlendireceğim tamam mı? Alo, Linda?"

Cep telefonuna baktı.

Kahretsin.

Ekran siyahtı. Şarjı yine hiçbir uyarı yapmadan bitmişti. Ne diye kendine böyle bir akıllı telefon almıştı ki. Enerjisinin çoğunu hiç kullanmadığı şeylere harcadığı için şarjı ancak birkaç saat dayanan bir telefonun neresi akıllıydı ki.

Facebook, Skype, Push e-mail. Lanet olsun.

Herzfeld çantasını diğer eline alıp acil çıkış kapısından hızla soğuk havaya çıktı. Döner kapı görevini tamamen sonlandırmıştı, artık bir milimetre bile kıpırdamıyordu. İstasyonun önüne de tam bir kaos hâkimdi. Gelen araçlar, çıkan yolcuların yolunu kesiyordu ki çıkanlar sayıca üstündü. Yanlış park eden biri taksi durağını kapatarak durumu iyice kötüleştirmişti, bu yüzden sağır edici bir korna konseriyle cezalandırılıyordu: Ingolf'un siyah arazi aracı.

Herzfeld yağan kar yüzünden elini gözlerine siper edip etrafına bakındı. Daha kendisini göremeden sesini duydu.

"İşe bakın, sayın Profesör?"

Ingolf von Appen, istasyonun önündeki açık alanı ana binadan ayıran dar giriş yolundan geçiyordu, sağ elini kaldırdı, elinde bir ızgara sosis vardı. Üzülmüşçesine dudaklarını sarkıttı, bu da kibirli görünüşünü biraz daha güçlendirdi: "Siz daha burada mısınız?"

Herzfeld elini salladı. "Tren yok. Yer üstündeki hatlar donmuş. Tam bir kaos. Kuzeye giden her şey buz tutmuş."

Herzfeld göz ucuyla, öfkeli bir adamın taksisinden fırladığını gördü.

"Hey, geri zekâlı. Bu külüstür senin mi?"

"Külüstür mü?" Ingolf sinirle arkasına döndü. "Bu bir Porsche Cayenne Turbo S."

"Turbo S'ini götüne sokarım senin. Yerimi kapatıyorsun aptal herif."

Adam iki kafa boyu daha kısaydı ama stajyerin en az iki katı çekerdi. Konuşurken yumruğunu sallıyordu.

Ingolf hiç etkilenmeden sosisinden bir ısırık alıp Herzfeld'e döndü. "Beni hiç ilgilendirmez ama az önce siz telefonla konuşurken kulak misafiri oldum, yani..." Lokmasını yutkundu. "Gerçekten hasta değilsiniz değil mi?"

"Hayır."

"Hey, ibne, sağır mısın?" Şoför yakından daha kızgın görünüyordu. Ağzından akan iplik şeklindeki salyalar dudağının altındaki sakala takılmıştı. "Defol git buradan. Ama çabuk."

Ingolf arkasına dönmeden balkondan tebaasını susturmaya çalışan bir kral gibi amirane elini kaldırdı. Herzfeld taksi şoförünün her an ilk yumruğu atmasını bekliyordu.

"Şu Helgoland'daki mesele her neyse, sizin için çok mu önemli?"

"Hayat memat meselesi."

Ingolf yavaşça başını salladı, sonra taksi şoförünün elini ona doğru uzattığını gördü. "Birazdan gidiyoruz."

"Birazdan ne demek, seni züppe? Eğer derhal gitmezsen o öğrenci gözlüklerini ben birazdan kafanda kıracağım."

Ingolf aldırmadan gülümsedi, paltosunun cebine uzanıp bir deste para çıkardı. "Bu sabırsızlığını dindirir herhalde?"

Şoför duraksadı, önce Herzfeld'e, sonra Ingolf'a baktı. Sonunda stajyerin uzattığı banknotları sırıtarak aldı.

"Üstüne bir ellilik daha koy, sana bir sosis daha alayım."

"Gerek yok ama teklifin için teşekkürler." Ingolf, Herzfeld'e doğru başını sallayıp istasyonun girişini işaret etti. "Bence yanımıza yolluk ve battaniye alalım. Bu havada otobanda trafiğe takılmak kısa sürede rahatsız edici bir hal alabilir."

17. Bölüm

Helgoland.

Buraya kadarmış, ötesi yok.

Linda fermuarın başlığını baş ve işaret parmaklarının arasında tutuyor, ceset torbasını açacak cesareti bir türlü bulamıyordu.

Ender cesedi otopsi masasına taşımış, Herzfeld'in talimatlarına göre gerekli bütün aletleri ve araçları temin etmişti. Birçoğu otopsi salonundaki alet çekmecesinde bulunmuştu, yalnızca önlük için salondan çıkması gerekmiş, ağır bir kauçuk önlükle geri gelmişti, Linda bu önlüğün içinde kendini mezbahada etleri kontrol eden biri gibi hissediyordu. Ender kendi için koruyucu bir kıyafet getirmemişti, ne önlük ne eldiven, bunun da tek bir anlamı vardı. O sırada olabildiğince uzakta duruyordu, koridora açılan sürgülü kapının yanındaki sehpaya yaslanmıştı.

"Cesedi dışarıdan incelemekle başlayabilir miyiz?"

Herzfeld cep telefonunun boş bataryası için bir enerji kaynağı bulmuş olmalıydı ki sesi artık odayı dolduruyordu. Ender hoparlörü açmış, telefonu kemeriyle birlikte otopsi masasının üstüne sabitlenmiş lambaya asmıştı, telefon bir boks hakeminin mikrofonu gibi Linda'nın burnunun önünde sallanıyordu.

Tamam, buna yeni bir deneyim gözüyle bak, diye kendini kandırmaya çalıştı. *Çizgi romanlarındaki şiddet sahnelerinin daha başarılı olması için bir alan çalışması gibi düşün. Fazlası değil.*

Dehşet verici bir netlikle, hayatında ilk kez bir cesede çok yakından bakmak üzere olduğunun farkına vardı. Dışarıdayken rüzgâr ve dalgalar aralarında belli bir mesafe yaratmıştı, üstelik

dün cesedi şans eseri bulmuştu. Buradaysa durum tamamen farklıydı. Dikkat dağıtacak doğa olayları yoktu, her şey bodrum katının kalın duvarlarının korumasında, fayans kaplı odanın göz kamaştırıcı neon ışığının altında oluyordu. Bu sefer ise ceset torbasını açıp ölünün yüzüne baktığında çok daha doğrudan, *çok daha samimi* olacaktı.

Ve çok daha kötü.

Linda her gün insanların öldüğü bir dünyada ölümle karşılaşmanın neden bu kadar nadiren gerçekleştiğini düşündü, aynı anda bu tür düşüncelerin kaçınılmaz olanı geciktirmekten başka bir işe yaramayacağını anladı. Oysa sadece iki seçeneği vardı: Ya reddedecekti ya da telefonda kızının hayatının yalnızca onun yardımına bağlı olduğunu söyleyen çaresiz babaya inanacaktı.

Belki de Hannah tehlikede olan tek kişi değildir, diye düşünüp banyosundaki ıslak havlunun ve Danny'nin kokusunun anısını bastırmaya çalıştı. Erik, Berlin'deki kadın cesedi, Danny: Bunlar bir şekilde birbirleriyle bağlantılı olmalıydı, sadece nasıl olduğunu açıklayamıyordu.

"Ama adama sadece dışarıdan bakacağım!" Linda bu sözlerle birlikte bir bavul fermuarı gibi torbadaki bedenin başından sonuna kadar uzanan fermuarı çekti. Torba ikiye ayrıldığında tek bir hamleyle üstteki parçayı itip gözlerini kapadı ki bu bir hataydı, çünkü böylece diğer duyu organları dış uyaranlara karşı biraz daha hassaslaştı.

"Yüce Tanrım," diyerek öksürdü Ender.

Linda gözlerini açtı, cesedin görüntüsünün kokusundan biraz daha katlanılır olduğunu fark etti. Ölü ilk bakışta güzel yapılmış ama gerçekçi olmamış bir bal mumu heykeli andırıyordu. Ruhsuz ve korkulamayacak kadar gerçek dışıydı.

Ayakkabısı yok!

Linda ölünün yüzüne bakmaktan kaçındı, o yüzden bakışları önce adamın tırnakları kötü kesilmiş, başparmağı tırnakları uzun kalmış ayaklarına takıldı. Ölünün üstünde geniş paçaları dizlerine kadar sıyrılmış kalın bir kadife pantolon vardı. Linda inecik ve çok kıllı baldırlarına bakınca, *kibrit çöpü gibi*, diye düşünmeden edemedi. Bu çırpı bacakların ölünün devasa gövdesini hayat boyu nasıl taşıdığını merak etti. Cesedin çürümüş olmasının da bunda muhakkak payı olsa da şişmiş kocaman karnının tek sebebinin bu olduğundan emin değildi, sırtüstü yatarken karnının tepe noktası neredeyse yüzünden daha yüksekteydi.

Üstünde Erik isminin karalandığı tişörtten başka, böyle bir kış gününe uygun ne bir kazak ne de bir ceket vardı. Linda nihayet başına bakmak için kendini zorladı, ölünün gözlerinin kapalı olduğunu görünce rahatladı. Ağzıysa hafif aralık kalmıştı, bu da şişmiş yüzüne şaşkın bir ifade katıyordu. Nikotinden sararmış üst kesici dişlerinden ikisi görünüyordu.

"Lütfen gördüğünüz her şeyi bana betimleyin," dedi Herzfeld. Linda, cesedin kokusunu betimlemesini istemediği için memnun oldu çünkü bu biraz daha zor olurdu. Şu ana kadar aldığı bütün iğrenç kokular arasında bu en fenasıydı. Oysa koku yaz mevsiminde tıkanmış bir umumi tuvaletinki kadar boğucu ve yoğun değildi. Yine de her yerine sinmişti ve... *tatlıydı!*

Koku birbiriyle uyuşmayan iki bileşenden oluşuyordu. Sık ziyaret edilen bir benzin istasyonu tuvaletinde ucuz bir oda parfümü.

Linda ağzından nefes almaya çalışıyor ama bu şekilde midesinin isyan etmesine engel olamıyordu. Tutuk bir sesle ilk izlenimlerini aktarmaya başladı.

"Ölü size tanıdık geliyor mu?" diye sordu Herzfeld tarifi bittikten sonra.

"Hayır. Hayatım boyunca onu hiç görmedim."

Köpeklerin çoğunlukla sahiplerine benzediği klişesi doğruysa otopsi masasındaki adamın bir Saint Bernard'ı olmalıydı: kare biçiminde bir kafatası, neredeyse kürkümsü, gür saçları, delikleri salgıya bulanmış kumla tıkalı iri bir burnu vardı. Linda adamın sevgi dolu bir aile babası mı yoksa geçimsiz bir bekâr mı olduğunu tahmin edemiyordu. Radyoda klasik müzik mi yoksa rock müzik mi dinlerdi, hangi partiye oy veriyordu? Elleri kaba ve nasırlıydı, başparmaklarının tırnakları posta pulu büyüklüğündeydi, bu da fiziksel bir işte çalıştığına işaret ediyordu. Soluk mavi şakakları tıraşlıydı, ense kılları yakın zamanda alınmıştı, yani berbere gidebiliyordu ama bu bilgi bir insan hakkında ne söylerdi ki? Kesinlikle çok fazla spor yapmamış, bol bol yemek yemişti, yoksa çift gerdanı gövdesinin geri kalanı kadar dikkat çekici olmazdı.

"Tam bir resme ihtiyacım var, yani onu ceset torbasından tamamen çıkarmanız gerek," dedi Herzfeld.

"Herif iki yüz kilo, en az. Mümkün değil."

"Ender hâlâ orada mı?"

"Evet, hâlâ..." diye yanıtladı hademe kapının oradan. "Ama daha fazla kalmayacağım."

"Saçmalama da işe bir el at. Yoksa korkak gibi orada öylece duracak mısın?"

"Kana dayanamam, biliyorsun," dedi Ender ama masaya doğru bir adım yaklaşmıştı bile. Herzfeld'in sorusu maço genlerine etki etmiş gibiydi.

"Tek yapman gereken cesedi yana döndürmek, böylece Linda torbanın altta kalan kısmını çekebilir."

"Bana borçlanıyorsun moruk." Ender, bulaşık eldivenlerinden pek bir farkı olmayan, Linda'nın da giydiği lastik eldivenlerden giydi.

"Tanrım, bu ne iğrençlik," dedi Ender otopsi masasına doğru eğilirken. Sonra öğürerek arkasına döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Herzfeld.

"Sanırım arkadaşın kusacak," diye yanıtladı Linda, o sırada hademe tekrar masaya döndü.

"Hayır, kusmayacağım," dedi soluk soluğa, cesedi işaret etti. "Ama bu bir çöp evden bile daha fena kokuyor."

Ceset aslında aynı güçlü kokuyu dışarıdayken de yayıyordu fakat sahildelerken rüzgâr kokuyu dağıtıyordu.

Ender'in kendine gelmesi biraz zaman aldı, sonra Linda'nın bodrum kata indiğinden beri korktuğu an geldi: Az önce sahildeyken cesede dokunmak zorunda kalmamıştı. Artık bundan daha fazla kaçamayacaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

18. Bölüm

Kolu hem soğuk hem nemliydi ve göründüğünden daha ağırdı. Kalın eldivenler sayesinde neredeyse hiçbir şey hissetmiyor olsa da bu durum beynini, zihninin beyazperdesine sayısız görüntü yansıtmaktan alıkoymuyordu. Linda kendini gerçek dışı kısa bir an için çocukluğuna, Noel hindisini hazırlarken annesine yardım ettiği ana dönmüş gibi hissetti. O gün işaret parmağını yarı çözülmüş hindinin buduna bastırmıştı, elbette bunun bir insan cesedine dokunmaktan çok da farklı bir his olmadığını tahmin edemezdi.

"Sağ kolunu sedyeden otopsi masasına, sola doğru çekmeniz gerek," demişti Herzfeld, gerçekten de bu şekilde sorunsuz oldu. Ender, cesedi yana çevirmek için gövdeyi masanın diğer tarafında omzundan tutarken gözlerini yumdu. Böyle daha iyiydi çünkü böylece Ender tuttuğu yerin yağmurda ıslanmış, çürümüş üst derisinin cesedin bedeninden iğrenç bir sesle ayrıldığını ve buruşturulmuş yağlı kâğıt gibi eldiveninin üstüne yapışıp kaldığını görmemiş oldu. Linda kusacak noktaya gelmişti ama kendini tuttu, tamamen Erik'in şimdi yan duran devasa bedenini dengede tutmaya odaklandı. Gözlerini yeniden açan hademeyle birlikte bedenin altındaki sert plastik torbayı ceset sırtüstü ya da yüzüstü düşmeden birkaç hamlede çekip çıkarmayı başardı. Linda plana uygun olarak torbayı otopsi masasının yanına, diğer yarısının da olduğu zemine fırlattı.

"Ee şimdi?" Ender cesedi yine sırtüstü yatırmıştı, tiksintiyle eldivenine baktı.

"Şimdi tişörtünü ve pantolonunu çıkarın," dedi Herzfeld.

"Ne? Hayır, asla olmaz," diye karşı çıktı Linda.

Ender reddedercesine başını iki yana sallayıp bir adım geri çekildi.

"Bunu konuşmuştuk Linda. Cesedin çıplak olması lazım."

"Bunu konuşmuştuk sayın Profesör: Siz delirmiş olmalısınız." Başını sağa sola salladı. "Size sadece dışarıdan bakacağım demiştim."

Herzfeld iç geçirdi: "Üstünde hâlâ kıyafetler varken nasıl dışarıdan bakacaksınız? Eğer yaraları varsa bu şekilde göremezsiniz. Ceset ancak çıplak olursa bir anlamı olur."

Profesör konuşurken Linda arkadan bir kadın sesi duyar gibi oldu, bir navigasyon sisteminin sesine benziyordu ama emin değildi. Ağzının tükürükle dolduğunu hissediyordu. Tükürmek istiyor ama beynine çoktan yerleşen ceset kokusunun tükürüğünün tadına da bulaşmış olacağından korkuyordu.

İyi ki burada telefonum çekmiyor, diye geçirdi içinden, o sırada makası tişörtün eteğine geçirmişti. *Arayınca Clemens'e ne diyeceğim bilmiyorum: "Çok kötüyüm abiciğim. Sahildeki cesedi hatırlıyor musun? İşte, kaderin oyunu, şu anda Mister İstanbul'la birlikte patoloji bölümündeyim ve uzaktan kumandalı otopsi gibi bir şey yapıyorum. Seni daha sonra, göğüs kafesini açar açmaz ararım..."*

Linda tişörtü ortadan, Erik yazısının R ve I harfi arasından ikiye ayırdı. Kumaşın altından, kabuğu soyulan bir sucuk gibi adamın yeşilimsi grimsi, şişmiş göbeği fışkırdı. Bacaklarının aksine gövdesinde çok az kıl vardı. El genişliğindeki deri çatlakları göbeğinin birkaç santim altından bir yara izi gibi iki yana doğru uzanıyordu.

Tabii, erkeklerde selülit olmaz, diye geçirdi içinden, arkasına dönüp Ender'e baktı. Hademenin yüzü cesedinkiyle aynı renkteydi.

Linda, Herzfeld'in ayırıcı bir özelliği var mı sorusuna cevap ben, "Hayır, piercing ya da dövme yok," dedi. "Sadece sol göğüs ucunun altında küçük bir yara var. Üst kolundaki şu hafif çukura benziyor, hani eskiden aşı olurken iz kalırdı ya, anladınız mı?"

Yine kadın sesi duydu, bu kez kaynağına dair şüpheye yer yoktu çünkü ses Herzfeld'e bir sonraki çıkışa yönelmesini önerdi.

"Genital bölgesi nasıl görünüyor?"

"Ciddi olamazsınız!"

"Linda, sizce şaka mı yapıyorum? Gerekli olmasaydı istemezdim."

"Oraya bakmaktansa dizime çivi çakmayı tercih ederim," dedi Ender arkasından. İfadesi daha çok manevi bir destek olarak düşünülmüştü ama etkisi tam tersi oldu. Linda bunun çocukça olduğunu biliyordu ama kendine hâkim olma gücünü büyük ölçüde, korkak tavşan çıkan hademeyle aynı seviyede olmama isteğine borçluydu.

Kemerin tokasını açtı. Sonra pantolonun düğmelerini çözdü. Beyaz bir boxer şortun kenarı görünüyordu. Linda alttaki küçük düğmeleri de açtı.

Bir kaza gibi. İnsanların yanından geçip gittikleri korkunç bir kaza gibi. Bakmak istemezsin ama yine de bakarsın.

"Belli ki adam ölmeden önce altını ıslatmış," dedi boğuk bir sesle. Gözü apış arasındaki koyu sarı lekeye takıldı. *Altını mı ıslatmış, Tanrım. Niye açık açık söylemiyorsun? Adam altına işemiş.*

Herzfeld boğazını temizledi. "Bu normal. En iyisi pantolonu makasla keserek açın, böyle daha kolay çıkarabilirsiniz."

Güzel tavsiyeydi. Böylece Erik'e dokunmasına gerek kalmayacaktı. Makas kumaşı kolayca kesip geçti. Uyluk derisinin birkaç yerini hafifçe yaraladı, Linda hata yaptığını öğretmenine itiraf etmekten korkan bir öğrenci gibi bundan bahsetmedi. Aynı

şekilde boxer şortu da çıkardı. İki eliyle sıkıca tutup cesedin altından çektiği kumaş parçalarına odaklanmayı başarmıştı, ta ki ceset otopsi masasında tamamen çırılçıplak kalana kadar.

"Dikkat çeken bir şey var mı?"

Ne arıyorsunuz ki kaçık bey? Penis ucunda piercing mi? Hayalarda bir halka mı? Penis dövmesi mi? Öyleyse sizi hayal kırıklığına uğratmak durumundayım.

"Hayır," dedi Linda, öfkesini yuttu. Nedense gür kasık kıllarının arasına gömülmüş bu sünnetli penis karşısında kendisini aşağılanmış hissediyordu.

"Bacakları açık mı?"

"Evet, biraz. Niye?"

"Çünkü makatına bakmanız gerek..."

"Hayır, hayır, HAYIR!" Linda histerik bir kahkaha attı, başını iki yana sallayarak masadan uzaklaştı. "Asla olmaz."

"Sakin olur musunuz lütfen? Sakin. Sizin için kolay olmadığını biliyorum. Bir saniyeliğine bakmanız benim için yeterli, tamam mı? Bacak arasında tuhaf bir şey görüyor musunuz?"

"Hayır."

"Hayır ne?"

"Hayır, götünde ne ok ne balta var," diye gerginlikle haykırdı Linda. Bir süre sessizlik oldu, hatta hattın diğer ucundaki trafik gürültüsü bile kesildi.

Sonra yine Herzfeld'in sesi duyuldu. "Güzel, şimdilik yeterli."

"Şimdilik mi?" Linda yardım aranırcasına Ender'e baktı, hademe sadece omuz silkti.

"Şimdi cımbızı alın ve göz kapaklarını dışa doğru çevirin," dedi Herzfeld.

"Efendim?"

"Cımbızı gözünün altına götürün, göz kapağını spagetti gibi tutup dışa doğru çevirin."

"Onu anladım. Bunu niye yapıyoruz diye soruyorum Dr Frankenstein?"

Linda elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Lastik eldiveni değince yaraları yandı.

"Göz kapaklarının arkasındaki ince zarda noktacık şeklinde kanamalar varsa bu boğularak öldüğü anlamına gelebilir. Bunu başta türlü anlayamayız. Lütfen bakın Linda."

İyi, mantıklı.

Kasık bölgesini daha fazla incelemesi gerekmediği için memnundu, cımbıza uzandı. Ender sanki bunlar ona yapılıyormuş gibi inledi, oysa Linda ölünün gözüne zarar vermemek için olabildiğince dikkatli davranıyordu.

Canı yanmıyor, ölülerin canı yanmaz, dedi kendi kendine, yine de cımbız elinden kayıp doğrudan gözünün beyazına değince elektrik çarpmış gibi irkildi.

"Evet, buradaki zarda küçük koyu kırmızı noktalar var. Güvercin yumurtasındaki noktacıklar gibi."

Herzfeld bu bilgiyi homurtuyla karşıladı, sonra boynunda görünür yaralar var mı diye sordu.

"Hayır. Hiçbir şey görünmüyor."

"Peki kafa derisi? Gözünüze çarpan bir şey var mı?" diye sordu Herzfeld.

"Saçlarında biraz kum var ama kan ya da benzeri bir şey görünmüyor, sorduğunuz buysa."

"Güzel, öyleyse şimdilik saç tıraşı faslını geçip doğrudan kafa boşluğuna bakabiliriz. Orada cesedin sırtının altına sokabileceğiniz ahşap ya da metal bir takoz var mı?"

Linda, Ender'e döndü, hademe yalnızca omuz silkti.

Müthiş yardım.

"Sanmıyorum."

"Fark etmez, olmasa da olur. Lütfen başını iyice arkaya doğru itin ve ağzını açın."

"Kaç kez söyleyeceğim? Herifi kesecek değilim."

Herzfeld sinirle dilini şaklattı. "Muhtemelen gerek kalmaya cak zaten. Şimdilik çeneyi parmağınızla eğerek açmanız yeterli."

Delirmiş olmalıyım, dedi Linda kendi kendine ve bunu otopsi başladığından beri ilk defa söylemiyordu. Eli ölünün ağzının üzerindeydi, uzattığı parmaklarıyla cesedin mor dudakları arasında yalnızca birkaç santimetre vardı.

"Bunların hiçbiri normal değil."

"Normal Linda, burada tamamen normal bir şekilde cesedin dış muayenesini yapıyoruz. Enstitüde olsak yapacağımız gibi adım adım. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımızdan ancak böyle emin olabilirim."

"Adamın takma dişlerinin olması işinize yarar mı?"

Linda kendine gitgide daha çok şaşırıyordu. Fakat bir ilk yardım kursunda olduğu ve bir oyuncak bebek üzerinde ilk müdahaleleri öğrenmeye çalıştığı düşüncesi onu rahatlatıyordu. Parmaklarıyla çeneyi ayırdığında bile tiksintisi kontrol edilebilir düzeyde kaldı. Linda protezi yerinden çıkardığında protez damaktan uzun ve neredeyse yakışıksız bir şapırtıyla ayrıldı, sonra protezi organ sehpasına koydu. En kötüsünü atlattığını düşünmüştü, ta ki ağzının içine bir kez daha dikkatlice bakmak gibi bir hata yapana kadar.

"Bir şey eksik," diye inledi ve titremeye başladı.

Ender'in arkadan yaklaştığını ve aynı şekilde dehşetle nefesini tuttuğunu hissetti.

"Ben artık bu işte yokum," dediğini duydu Ender'in, adımları gitgide uzaklaştı.

"Bir saniye..." Herzfeld aniden heyecanlanmış gibiydi. "Yoksa cesedin çene eklemleri mi eksik?"

Linda başını iki yana salladı, cımbızı ağız boşluğunda bir kez daha gezdirdi. Parmakları da sesi gibi titriyordu: "Hayır. Biri bu zavallı herifin dilini kesmiş."

19. Bölüm

Dilini mi?

Herzfeld yan pencereden, yanından geçip gittikleri bariyerlere baktı. Hava kararmıştı, Berlin'den Heiligensee tarafından daha yeni çıkmışlardı, kar yağışı azalmadan devam ediyordu, o yüzden A24 üzerinde ancak seksen kilometre hızla yol alabiliyorlardı.

Dilinin olmaması bir sonraki ipucu mu acaba?

"Belki yutmuştur?" diye sordu Linda telefonda.

"Hayır, anatomik olarak mümkün değil."

Hannibal Lecter *Kuzuların Sessizliği*'nde hücre komşusu Miggs'i, ona kendi dilini yutturarak sansasyonel bir şekilde intihara sürüklediğinden beri amatörlerin çoğu bunun gerçekten mümkün olduğunu sanıyordu. Oysa dilin çözülüp boğaza kaçması ve soluk yollarını tıkaması mümkün değildi ama öyle bile olsa Linda'nın büyük dil kasını her durumda görmesi gerekirdi.

"Ağzında kan var mı?" diye sordu Herzfeld, düşüncelere dalmış halde cep telefonunu Ingolf'un Porsche'sinin çakmaklığına bağlayan kabloyla oynuyordu. Neyse ki evden şarj aletini almayı akıl edebilmişti.

"Evet ama sadece birazcık. Yine de Ender'i kaçırmaya yetti," diye espri yapmaya çalıştı Linda.

Herzfeld düşüncelere dalıp alt dudağını ısırdı.

Hiçbir anlamı yok.

Kadının çene eklemlerinin olmayışı kimliğinin tespit edilmesini zorlaştırırken adamın kesik dili katilin başka bir niyeti olduğuna işaret ediyordu. Çok az kan olması, Herzfeld'e dilin ölüm anından hemen sonra kesilmiş olması gerektiğini söylüyordu. Hemen öncesinde olsaydı ağzında çok daha fazla kan olurdu.

Bundan ne çıkarmam gerek?

Aklına aniden gülümseyen kızının dilinin koparıldığı görüntü geldi. Herzfeld, Hannah'yı aklından kovmak için başını sağa sola salladı. Terlemeye başladığı için gösterge panelindeki ışıklı düğmeler arasında koltuk altı kaloriferini kapatacak düğmeyi aradı. O sırada Linda'ya cesedin fotoğrafını gönderebilir mi diye sordu. Ingolf kaşlarını kaldırıp Profesör'e "işler gitgide ilginçleşiyor" der gibi bir bakış attı.

Navigasyon sistemine göre Helgoland'a gitmek üzere Cuxhaven'deki feribot iskelesine ulaşana dek dört saat otuz yedi dakika sürecek yolculuklarının başından beri bunu ilk kez yapmıyordu. Stajyerin artık neler döndüğünü öğrenmek için yanıp tutuştuğu çok belliydi. Belki de Ingolf yardım ettiğine pişman olmuştu ama besbelli şoförlük hizmeti vererek sabahki hatasını telafi etmeyi umuyordu. Herzfeld'in bu hafta sonundan sonra otopsi salonunda ona ikinci bir şans verip vermeyeceğini birkaç kez sormuştu: "*Gözlüğüme bant takıp öyle geleceğim Profesör. Yemin ederim.*"

"Fotoğraf çekecek bir telefonum da internet bağlantım da yok," diye yanıtladı Linda.

Pekâlâ, öyleyse telefon üzerinden uzaktan teşhis koymaya devam edecekti.

Şimdilik.

Herzfeld, ona göre Ingolf'un fazla yaklaştığı öndeki küçük aracın arka farlarını işaret etti. "Cımbızı damağa doğru uzattığınızda yabancı bir cisme çarpıyor mu?" diye sordu.

"Hayır, burası yumuşak."

"Anladım."

Katil, kadın cesedinden farklı olarak bu cesedin içine bir şey yerleştirmek üzere ağız boşluğundan kafatasını açmamıştı. Kafanın yüzeyinde bir yara izi olmaması da kafatasının başka

bir yerden de delinmediğini gösteriyordu, tabii Linda yüzeysel incelemesi sırasında önemli bir şeyi gözden kaçırmadıysa.

"Boğazı nasıl görünüyor?"

"Hiçbir şey göremiyorum, röntgen çekebilen bakışlarım yok sonuçta."

"El feneriniz var mı?"

"Cep telefonum var. Ekranı biraz ışık verebilir."

"Güzel, onunla bir deneyin, başın hemen arkasına geçin. Sonra hafifçe diz çökün ve açık ağza yukarıdan ışık tutun."

"Ah Tanrım, bunlar gerçekten yaşanıyor olamaz..." Linda kendi kendine sövüyordu ama talimatlarını da yerini getiriyor gibiydi, çünkü aniden haykırdı: "Bir şey var!"

"Ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Sarı. Plastiğe benziyor. Boğazında."

Herzfeld kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Tamam, çıkarın onu." Sessizlik. Ingolf bir tuz serpme aracını sollamak için şerit değiştirirken Herzfeld telefondan yorgun bir inleme sesi duydu. Bir an için yola dökülen tuz tanelerinin çıtırtısından hiçbir şey duyulmaz oldu. Herzfeld, Linda'nın ne dediğini ancak aracı geçtikten sonra anlayabildi. "... olmuyor."

"Ne olmuyor?" Koltuğunda kasılıp kalmıştı.

"Sıkışmış. Cımbız sürekli kayıp duruyor. Açıkçası bir cesedin ağzını karıştırma isteğimi de yavaş yavaş kaybediyorum." Linda'nın sesi öfkeden ve tiksintiden çatallaşmaya başlamıştı.

Herzfeld, kızını kaçıranın onun için sakladığı bir sonraki ipucuna yalnızca birkaç santim uzakta olduğunu bilmesine rağmen kendini sakin olmaya zorladı.

"İsteksizliğinizi çok iyi anlıyorum Linda. Cımbızı bir kenara bırakın, bu şekilde olmaz."

Linda biraz rahatlamış gibiydi: "Yani siz gelene kadar bekleyelim mi, bunu mu demek istediniz?"

"Hayır. Demek istediğim, boğazını kesmeniz gerek."

20. Bölüm

Helgoland.

"Bütün işaretler, boğazdaki nesnenin ilk cesetteki gibi bir kapsül olduğunu gösteriyor. İçinde nasıl bir mesaj olduğunu öğrenmek istemiyor musunuz Linda?"

"Hayır."

Linda yürürken eldivenlerini çıkarıp girişin yanındaki lavaboya fırlattı. Elinde telefonla Ender'in aralık bıraktığı kapıdan koridora çıktı.

"Artık kapatıyorum."

"Hayır, durun. Beni dinleyin lütfen."

Linda durdu ve nereye gideceğini bilemeden etrafına bakındı. Asansörlerin otopsi salonunun sağında mı solunda mı olduğunu bir an için unutmuştu. "İstediğinizi söyleyebilirsiniz ama bu adama bıçak saplamayacağım."

"Tek bir sorumu cevaplayın lütfen!"

"Aklınızı kaçırıp kaçırmadığınızı mı? Evet, belli ki kaçırmışsınız." Linda iştahla havayı içine çekti ama tuhaf bir şekilde ceset kokusu burnundan silinmiyordu.

Herzfeld sordu: "Ya ipuçları beni cesetlere değil de hâlâ yaşayan insanlara yönlendirecekse? Belki de Erik'le ilgili ipucu çok geç bulunmuştur. Muhtemelen zekice tasarlanmış sapıkça bir oyuna dâhil olduk, önünüzdeki cesedin içinde bir sonraki kurbanın, hâlâ kurtarılabilecek birinin ismi yazıyor. Ve tartışarak kaybettiğimiz her saniye bu kişinin kurtarılmasını tehlikeye

sokuyor. Çok geç kalma ihtimalimizi gerçekten göze alabiliyor musunuz?"

"Bunlar sadece hipotez." Linda asansöre ulaşmıştı.

"Bu adamın boğazındaki sarı plastik kapsül hipotez değil. Gerçek. Şimdi arkanıza yaslanıp ben gelene kadar bekleyebilirsiniz. Ya da parmaklarımızın arasından kayıp giden zamanı değerlendirir, belki de bir insanın hayatını kurtarırız."

Linda yalandan güldü, asansör düğmesine bastı. "Bu çok saçma. Bana yalan söylemeyi bırakın Profesör."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Olası bir yabancı kurban umurunuzda değil. Siz sadece kızınızla ilgileniyorsunuz."

Herzfeld bir süre hiçbir şey demedi, sonra Linda sesinde bir titreme duyar gibi oldu ama soru sorduğu sırada trafiğin gürültüsünden de kaynaklanmış olabilirdi.

"Çocuğunuz var mı?"

"Yirmi dört yaşındayım," dedi Linda "Tanrı korusun" der gibi.

"Çocuk sahibi olmak istiyor musunuz?"

Linda telefona doğru burnundan soludu. "Doğru insan denk gelirse." *Ve yanlış insandan tamamen kurtulabilirsem.* "Evet. Çocukları severim. Ben de çocuğum daha. Yoksa niye çizgi romanlarla uğraşayım?"

"Tamam, öyleyse düşünüyorsunuz yani. Anne olmanın nasıl hissettirdiğini henüz bilmiyorsunuz ama eminim bir fikriniz vardır, haksız mıyım?"

Gösterge paneline göre asansör ilk kattan harekete geçmişti.

"Nereye varmaya çalıştığınızı biliyorum Profesör. Evet, sizin yerinizde olsaydım, biri kızımı kaçırsaydı ben de böyle davranırdım. Yine de beni bir insanı doğramam için baskı altında tutan lanet olası bir pisliksiniz."

"Linda?"

"Evet?"

Linda, Profesör'ün onu otopsi salonuna dönmeye ikna etmek için şimdi hangi uyduruk argümana başvuracağını merak ediyordu. Her şeyi bekliyordu. Ama onu güldürmesini beklemiyordu: "Madem bana pislik demenize ses etmiyorum en azından artık senli benli konuşabilir miyiz?"

Linda'nın kahkahası koridoru çınlattı. İstediği kadar rahatlatıcı olmamıştı ama hiç değilse biriken gerginliğinin bir kısmından kurtulmuş oldu. Sonra asansörün kapıları açıldı, kahkahası doğruca uzun bir çığlığa dönüştü.

21. Bölüm

Cehennemde.

Gideli ne kadar oldu?

Artık zaman duygusunu yitirmişti. Bir zamanlar böyle bir duygusu var mıydı bilmiyordu, aynı şekilde ismini, ailesini ve nasıl kaçırıldığını da hatırlamıyordu.

"*Kalan vaktini değerlendirsen iyi edersin.*" Ellerini çözüp onu bu bodrum katında yalnız bırakmadan önce canavarın tavsiyesi bu olmuştu. Ne demek istemiş olabilirdi bilmiyordu. "*Bir ara yine geleceğim,*" demişti, onu her saniyeyi döneceği korkusuyla yaşamak zorunda bırakan olabildiğince belirsiz bir ültimatomdu bu. Onu deri kayışlardan kurtarmış, onlar yerine beynine bir sürü korkunç görüntü yerleştirmişti: sakatlanan kadınların, kanayan genital bölgelerin ve paslı sünnet aletlerinin görüntüsünü.

Ne kadar oldu? Ne zamandır demir yatakta yatıyor, ağrılarıma rağmen nefes almaya çalışıyorum? Eskiden koşuya çıktığımızda ve dalağım şiştiğinde babamın öğrettiği gibi.

Saatler mi? Günler mi? İşkencecisi ona yapacaklarının şimdiden verdiği keyifle işi ağırdan alıyordu.

"*Ne yaparsam yapayım... Bunu atlatamayacaksın.*"

O gittikten sonra başta pek kıpırdayamamıştı. En azından kendi iradesiyle çünkü bacakları karın duvarı gibi aralıksız olarak titriyordu. Bacaklarının arasına dokunmaya cesaret edemiyordu. Bunun düşüncesi bile bütün ağrılarını yeniden alevlendiriyordu. Ayrıca ayağa kalkıp duvarın dibindeki lavaboya gitse ve hiç değilse

bacaklarındaki kanı temizleseydi bu akıl hastası kesin bundan tahrik olurdu.

Musluktan su akıyor mu ki? Yoksa ağzıma sürekli kan tadı geldiği için hayal mi görüyorum?

Yatakla musluk arasındaki üç adımlık mesafeyi aşabileceğinden bile emin değildi. Işığı sürekli yanıp sönen şu yukarıdaki kamera sonunda sadece sığınakta yere yığıldığını kaydedebilirdi.

Sığınak, çıplak, koyu gri, beton duvarlı mahzene böyle demişti; içerisi tavandaki bir et kancasından gevşek bir şekilde sarkan kablonun ucundaki tek bir ampulün parlak ışığıyla aydınlanıyordu.

Adam gittikten kısa bir süre sonra başını kaldırmaya cüret edebilmiş ama hemen gözleri kararmıştı. Şimdi yeniden denedi.

İlk teşebbüsünde başlayan bulantıyı yine hissetti fakat şimdi daha kolay katlanabiliyordu, bu da üstünden biraz zaman geçtiğine işaretti.

Çok zaman mı geçti?

Dişlerini sıktı ama nihayet iki ayağının üstünde doğrulduğunda kendini çığlık atmaktan alıkoyamadı.

Bacakları artık yoktu, en azından öyle hissediyordu. Uyuşmuşlardı. Ayağını burkmamak için diz çöktü, bir bebek gibi dört ayak üstünde durdu. Zemin toz ve dışkı kokuyordu, muhtemelen kendi dışkısıydı, dizlerinde yeni eziklere yol açarak emeklerken yaptığı her harekette acıdan inliyordu.

Tanrım lütfen, tam da şimdi gelmesin, diye dua etti içinden. Onu bir köpek gibi yerde sürünürken görüp tahrik olabileceği düşüncesiyle acele etti.

Ama nereye?

Sığınakta etrafına bakınmak isteyip dengesini kaybetti, kırık kaburgasının üstüne düşünce çığlık attı. Tuhaf bir şekilde tecavüzlere dair neredeyse her bir ayrıntıyı hatırlıyor ama göğüs

kafesinin nasıl zedelendiğini bilmiyordu, o yüzden kaçırıldığı sırada olduğunu tahmin etti.

Lanet olsun...

Göğsüne saplanan acı biraz dinip de gözlerindeki yaşı silince yanlış yöne doğru süründüğünü fark etti.

O ana dek işkencecinin yangın kapısını kilitlediğini duymuş olmasına rağmen çıkışa doğru ilerlemişti.

Şimdi arkasına dönüp yatağına (*ölüm döşeğime*) bakınca ilk kez koliyi fark etti. Hemen başucunda duruyordu.

İçinde ne var ki?

İçinde bir umut alevlendi, betonun üstünde sürünerek geri dönmek kadar olmasa da bu his de canını yaktı. *Çünkü umut ayağımıza batmış bir cam parçasından başka bir şey değildir,* diye okumuştu bir yerde, *çekip çıkarana kadar acı vermeye devam eder.*

Elbette kolinin içinde özgürlük anahtarı yoktu, bunun farkındaydı.

Ya bir şey varsa? Sonuçta ellerimi çözdü. Kıyafet, belki bir şişe su ya da yiyecek bir şey bulmayı ümit etti.

Son yemeğim mi?

Umutla beraber açlık ve susuzluk da geri geldi. Dünyası yalnızca acıdan ibaretken hiçbir faydası olmayan bütün duygular.

Kim ölürken yemeği düşünür ki?

Nihayet başarıp bir süredir burada duruyor olması gereken karton kutuya ulaşması eziyetle dolu birkaç dakika sürdü. Kutunun köşeleri zeminden yükselen nem yüzünden kararmıştı.

Telaşlı hareketlerle kapaklarını yukarı kaldırdı, kutuyu açıp içine baktı.

Bu da ne?..

Ne anahtar ne su ne de bir kıyafetti.

Bu kadar bitkin olmasaydı kolinin dibinde kıvranan yılanı görünce korkup kaçardı. Ölüme ve işkenceye odaklanmış hayal

gücünün ona kötü bir oyun oynadığını ancak ikinci bakışta anladı. Kolinin içindeki canlı bir yaratık, yılan falan değildi...

İp mi?

Hayır, diye düzeltti kendini, o nesne dışında boş olan koliyi tutup kendine çekti. İp değildi.

Bu bir halat.

Halatı sonuna ulaşana dek iki eliyle çekti. Sonra haykırmaya başladı çünkü durum tam da korktuğu gibiydi.

"*Kalan vaktini değerlendirsen iyi edersin.*" Onu günlerdir burada zorla tutan adamın son sözlerini hatırladı, çaresizlik içinde yukarıya, ucunda tavan lambasının sallandığı et kancasına baktı.

Sanki ellerinde tuttuğu, ucuna ilmik atılmış halat için yapılmış gibiydi.

22. Bölüm

Herzfeld'in nerede olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Ingolf, kilometrelerce gidip dinlenme tesisi göremeyince bir benzin istasyonu bulmak için Brandenburg'da bir yerde otobandan çıkmıştı. Şimdi fast-food restoranı ve kafesi de olan bir alışveriş merkezi biçiminde inşa edilmiş benzin istasyonuyla cumhuriyetin her yerinde birbirine benzeyen şu servis alanlarından birindeydiler, Herzfeld elinde bir duble espressoyla kafedeydi, stajyer tuvalete gitmişti. Öncesinde Ingolf soru sorup durmuş, aksi gibi Profesör'ün hasta olduğu için çalışamadığı bir günde bu tuhaf konuşmaları ve Helgoland yolculuğunu gerektiren, üstünde çalıştığı garip davanın ne olduğunu öğrenmeye çalışmıştı. Herzfeld mesleki gizlilik yükümlülüğünü hatırlatarak onu geçiştirmişti ama bu yolculuk gerçekten devam edecekse er ya da geç ona gerçeği söylemek zorunda kalacağını da biliyordu. Fakat her şeyin zamanı vardı. Öncelikle Linda'yla yeniden iletişime geçmeliydi.

"Ne oluyor orada?" diye sordu telefonda bağırmamaya çalışarak. Herzfeld özellikle kıyıda köşede bir yer seçmişti ama Linda'ya nihayet ulaşmasıyla yan masaya bir çiftin oturması bir oldu, aralarında yalnızca plastik bir palmiye duruyordu.

"Niye kapattınız?"

"Hani senli benli konuşacaktık."

Herzfeld gülümsedi. "Tamam, seve seve. Kapatmadan önce çığlık mı attın?"

"Özür dilerim. Danny'yi gördüm sandım."

"Danny?"

"Ben... eski sevgilim, o... şey... neyse boş ver."

"Bir saniye, sevgilin yanında mı?"

"Hayır. Bak, sinirlerim çok bozuk, tamam mı. Geçen sene eski sevgilimin sapığın teki olduğu ortaya çıktı, ben de o dehşetten uzaklaşabilmek için adaya kaçtım, doğrusunu söylemem gerekirse pek de başaramadım, boş zamanlarımda ceset kesiyorum. Yani burada hayalet görmeme şaşmamak gerek. Asansör açılınca aynada arkamdan bir gölgenin geçtiğini gördüm. Ama kesin hayal görmüşümdür. Dediğim gibi şu anda sinirlerim pek yerinde değil."

"İyi öyleyse. Endişelenmiştim. Şimdi neredesin?"

"Yine otopsi salonundayım."

Herzfeld rahat bir nefes aldı.

Linda hemen arkasından, yanlış anlaşılmanın önüne geçmek için, "Korktum ve bir bıçak almak istedim," dedi. "Kendimi savunmak için. Erik'i kesmek için değil."

Linda, Herzfeld'den kuş uçuşu dört yüz kilometreden fazla uzakta, otopsi bıçağının keskin yüzünde kendi yansımasına bakıyordu. Kendi yansıması olduğunu bilmeseydi gözlerinde mor halkalar olan bu kadını kırk yaşında sanırdı.

"Bıçağı kalem ya da çatal gibi tutmaman gerek Linda. Tüm yumruğunla hançer gibi tut."

"Pes etmeyeceksin değil mi?"

"Nedenlerim var, biliyorsun."

Linda iç geçirdi. Artık cesedin görüntüsüne hemen hemen alışmıştı. Şimdi yazı masasına gidecek olsaydı çırpı bacaklı, aşırı kilolu adamı tüm ayrıntılarıyla kafadan çizebilirdi. Araya mesafe koymak için ölüyü sanat okulundaki bir çalışmada somut model olarak hayal etmek bir şekilde işe yarıyordu.

"Tamam, diyelim ki kusmamayı başardım ne yapmam lazım?"

Aslında devam etmeye çoktan karar vermişti, bunda asansörde yaşadığı korkunun da payı vardı. Önceden tiksintisini bastırabileceğine inanmıyordu fakat otopsi salonundan çıkar çıkmaz arkasında beliren Danny değil, aynı derecede yıkıcı başka bir tanıdığıydı: korkusu.

Elbette Erik'i soyup ağzına bakarken fenalaşmıştı. Tiksinti ve isteksizlik duymuştu. Ama korku? Hayır. Ona yer kalmamıştı. Danny birkaç saatliğine bilincinden tamamen silinmişti. Böylece "uzaktan kumandalı" bu ölü muayenesi günlerdir, haftalardır uykusunda bile başaramadığı bir şeyi sağlamıştı. Bir cesetle aynı odada olmak, gitgide yoğunlaşan kokusunu solumak, *ona dokunmak*, ne kadar nahoş olsa da bu durumun yarattığı bütün duygular, aylardır muzdarip olduğu, hatta çareyi Helgoland'a kaçmakta bulduğu o akıl dışı, boğucu panikten daha iyiydi.

Kusmak korkmaktan iyidir.

Her şeyi atlattığında bu sözü bir tişörte yazdırmayı düşününce ister istemez gülümsedi. Hatta belki bir çizgi roman kahramanına söyletirdi.

"Bıçağı çene ucuna yasla, sertçe ete bastır ve göğüs kemiğine kadar uzanan bir kesik at," dedi Herzfeld.

Bu arada Linda eldivenlerini ve önlüğünü tekrar giymişti. Duş başlığından ayak ucundaki tekneye temiz su akıyordu. Linda bu talimatları yerine getirerek nasıl bir şeye bulaşmış olacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Bu yasak değil mi?" diye sordu Linda cesedin boğazına bakarken. Adam ölümünden kısa bir süre önce tıraş olmuş olmalıydı, tıraş bıçağının iri gözenekli cildinde bıraktığı küçük kesik izlerini görebiliyordu.

"Yani bir amatörün böyle şeyler yapması yasak, haksız mıyım?"

"Ben yapabilirim Linda. Sen de benim kolum gibisin. Endişelenme, bütün sorumluluğu ben üstleneceğim."

"Kâbuslarımınkini de mi?"

Herzfeld sessiz kaldı.

Linda derin bir nefes alıp işe koyuldu.

Bıçağın keskin ucu hiç zorlanmadan ve sessizce üst deriyi delip geçti. Linda kan akacak sanıyordu, en azından kestiği yerden ince bir sızıntı olur diye düşünmüştü ama tek bir damla bile akmadı.

Şurada uslu uslu duramadın değil mi, korkak herif. Linda, Ender'i düşünerek içinden böyle geçirdi. Sonra kendi kendine konuşmaya başladı: "Bu bir insan değil. Bu da deri değil. Sadece oyuncak bebek." Gerçekten de bir maket bıçağıyla hamur keser gibiydi. Deri kolayca açıldı, iki yana ayrılan kenarları sarı derinin arasından kahverengi-kırmızı kas yapısı görünüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Herzfeld.

"Zihinsel olarak mı fiziksel olarak mı?"

"Göğüs kafesine ulaşınca çeneden tekrar başla ama bu kez alt çeneyi sağlı sollu kes lütfen."

"Niye bir anda fısıldamaya başladın?" diye sordu Linda, Herzfeld şu anda rahat konuşamadığını, çünkü yan masada birileri olduğunu söyledi.

Yan masada mı? Ben burada senin pis işlerini hallederken sen nerelerde takılıyorsun?

Linda'nın gerginliği öfkeye dönüştü: "Sadece boğazını delip sarı şeyi çıkarsam olmuyor mu? Dışarıdan bile görebiliyorum zaten, kapsülün olduğu yerde kabarıklık var."

"Kesinlikle olmaz. Lütfen dediğim gibi yap. Yoksa nesneye zarar verebilirsin, bütün bilgi mahvolur."

"Bir saniye." Linda sağ alt çene kemiğinin altındaki deriyi çoktan kesmişti ki bıçağı geri çekti. "Bu şey patlayabilir mi? Yani ya bir bombaysa?"

"Hiç olası değil. Katil beni bu şekilde öldürmek isteseydi patlayıcıyı ilk cesede de yerleştirebilirdi."

Herzfeld'in sesi kararlı geliyordu ama büsbütün inandırıcı da değildi. Belli ki bu olasılığı hiç düşünmemişti.

"Psikopat konusunda umarım haklısındır," dedi Linda, yeniden işe koyuldu. Hallettiğinde düz kesememiş olmasının sorun olup olmadığını sordu. Soluk borusunun sağında ve solunda dik açılı iki üçgen oluşmuştu.

"Çok iyi gidiyorsun," diye övdü Herzfeld, oysa yaptığı işin sonucunu göremiyordu bile.

Linda bunun boş bir laf olduğunu biliyordu, yine de Herzfeld'in duyarlı sesi onu biraz olsun rahatlatmıştı. "Peki şimdi?"

"Şimdi iki elini de kullanman gerek. Birine bıçağı, diğerine cımbızı al."

Linda sehpadan cımbızı aldı. Telefondan çatal bıçak sesleri geliyordu. Yoksa bu herif yemek mi yiyordu?

"Göz kapağına yaptığının aynısını yap," diye yeniden fısıldadı Profesör, az önce biraz daha yüksek sesle konuşmuştu. "Bir deri kıvrımından tutup bıçakla yağ dokusunu dilimle."

"Dilimlemek mi?"

"Pardon, deriyi olabildiğince yukarıya çek ve altındaki yağ dokusuna yatay çizikler at demek istedim. Bıçağı yatay tutman, ucuyla göğüs kafesinin yan kısımlarına doğru ilerlemen lazım. Fileto keser gibi."

"Paul?"

"Efendim?"

"Bana bir iyilik yap ve yiyeceklerle ya da yemek pişirmekle ilgili benzetmeler yapma. Zaten yeterince kötüyüm."

Herzfeld ikinci kez özür diledi.

İnsan değil. Yalnızca bebek. Sen şimdi sanat dersindesin, sonrasında bu bebeğin iç organlarını çizmen gerekecek.

Bıçağın altındaki deri, yapıştırıcısından sökülen bir parça halı gibi ayrıldı. Alt çene bölgesini boyunla birlikte bu şekilde açıktan sonra alt çene ucundan ağzın içini görebiliyordu.

"Ağzına bir parça et takılmış," dedi soluk soluğa.

"Ona dil kökü diyoruz. Katil dilin tamamını kesmemiş. O parçayı..."

"... kesip atabilirim," diye tamamladı Linda.

"Hayır, kesip atma. Dil kökünü yerinden çıkarman lazım. Bıçağın ucunu ağız içinden doğruca alt çenenin ortasına batır, yaklaşık beş santimetre kadar, alt kesici dişlerin hemen arkasından. Sonra bıçağın ucunu alt çene kollarının arka kısmına doğru çek, hemen kemiğin üzerinden, sağa sola doğru. Bir pense ya da cımbızla dilin geri kalanını tut ve kendine doğru çek. Sonra bıçakla boğazın sümük dokusuna küçük dilin olduğu yerden bir kesik at. Ardından dilin geri kalanını kolayca çekip çıkarabilirsin."

Linda tiksintiden çarpılmış bir yüzle ve birçok kez öğürerek Herzfeld'in talimatlarını adım adım uyguladı, kesilen dil kasının kanlı parçasını ölünün boğazından çıkarıp organ sehpasına koydu. Atık su teknesindeki su soluk kırmızıya dönüşürken Linda'nın suratının rengi kül grisiyle kireç beyazı arasında değişiyordu.

O andan itibaren her şey çok hızlı ilerledi. Herzfeld bıçağın ucuyla gırtlağı dışarıdan, tam ortasından boylamasına kesmesini, sonra sarı kapsül eline düşene kadar kıkırdağı karides kokteyli gibi iki yana çekip ayırmasını söyledi.

Linda, bir kez daha yemek benzetmesi yapmasına sinirlenemeyecek kadar heyecanlıydı. Ölünün âdemelması yüksek bir çıt sesiyle ellerinde iki parçaya ayrıldığında ve yuvarlak sarı nesne gırtlağın derinliklerinde parıldadığında bile merakı ve heyecanı bütün tiksintisinden daha ağır basıyordu.

"Boğazına takılanı asla tahmin edemezsin," diyecek oldu fakat söyleyemedi. İlk anda patlama sandığı bir gürültü buna engel oldu.

Linda bir hışımla arkasına dönüp korkudan kocaman açılmış gözlerini kapıya dikti. Gürültü yapanın kim olduğunu anlayınca içinden otopsi bıçağını hademeye fırlatmak geldi.

"Siktir, delirdin mi sen?" diye kükredi gümbürtüye karşı. İşine o kadar odaklanmıştı ki Ender'in geri döndüğünü fark etmemişti. Ender salona bira kasası biçiminde taşınabilir bir müzik seti getirmiş, sesini de sonuna kadar açmıştı.

"Alo, ne oluyor orada?" diye sordu Herzfeld, Ender ses düğmesini aşağıya doğru çevirmişti, hoparlörlerden gelen sesin trash metal değil sıradan bir disko müziği olduğu anlaşıldı.

"Özür dilerim, benim kabahatim. Bu şeyin bu kadar ses çıkarabileceğini bilmiyordum." Hademe yüzünü buruşturup CD çaları biraz daha kıstı. "Bunu ofisimden getirdim. Belki biraz ortamı yumuşatır diye düşündüm. Yani Dr. Starck da hep müzik dinliyordu."

"Dr. kim?" diye sordu Linda şaşkınlıkla.

"Starck. Televizyonda aptal bir doktor dizisi," diye yanıtladı Herzfeld telefondan. "Ayrıca duyabildiğim kadarıyla bu Lady Gaga, müzik değil."

Linda güldü. "Bu konuda hemfikiriz Profesör."

Korkudan elinden düşürdüğü nesneyi almak üzere eğildi.

"Bir dakika. Şaka mı bu? Bu şeyi cidden adamdan mı çıkardınız?" Ender heyecanla otopsi masasına yaklaştı ama teknedeki kanlı suyu görünce hemen geri çekildi.

"Evet," diye onayladı Linda. "Bir sürpriz yumurta."

"Ne?" diye sordu Herzfeld.

"Daha doğrusu içinde oyuncak olan sürpriz yumurtaların sarı kabı."

"Ya da başka bir sürpriz," diye tamamladı Ender, söylediği şeyin çift anlamlılığından bihaberdi.

"Açayım mı?"

Linda bu kez Herzfeld'in talimatlarını bekleyemedi. Merak onu ele geçirmişti.

"Bir fotoğraf olabilir," dedi, kıvrılmış kâğıdı çıkarıp başının üstündeki lambaya doğru tuttu.

"Fotoğrafta ne var? Bir şey görebiliyor musunuz?" Herzfeld'in sesi gergin geliyordu. Linda, Profesör aniden yerinden sıçramış gibi sandalye gıcırtısı duydu.

"Bir kadın. Kır saçlı, yuvarlak yüzlü. Reklamlardaki tipik büyükanneye benziyor." Omuz silkti. "Onu daha önce hiç görmedim."

"Bakabilir miyim?" diye sordu Ender, Linda fotoğrafa bakmak için arkasına geçtiğini fark etmeyince bir kez daha korkuyla sıçradı.

Hademe bir adım daha yaklaşıp başını eğerek fotoğrafı inceledi. "Bu yaşlı kadın Friederike Töven değilse ben de hiçbir şey bilmiyorum," dedi sonunda.

"Onu tanıyor musun?" diye neredeyse bir ağızdan sordu Linda ve Herzfeld.

"Hayır, doğrudan değil." Ender kaygıyla ensesini kaşıdı. "Ama nerede oturduğunu biliyorum."

23. Bölüm

"Nasılsınız Profesör?"

"İyiyim, şey, yani..." Herzfeld raporlu olduğunu az daha unutacaktı, "...daha iyiyim sanırım, yarın sabah toparlamış olurum."

"Bunu duymak güzel," dedi sekreteri rahatlayarak.

Babette'nin sesi yapmacık değildi. İlk bakışta erkek sanılabilecek kırk yedi yaşındaki sekreter FKD'de saygı gören anaç bir kadındı. Çalışanların çoğu ona "anne" diyor, üstelik böyle diyerek yalnızca altı çocuğu olduğunu ima etmiyordu.

"Bir ihtiyacınız var mı? Size tavuk suyuna çorba getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler, çok tatlısınız." Herzfeld gerçekten de yalnızca ishal olmuş olmayı diledi. Kızı kurtulacaksa dünyadaki bütün hastalıkları tercih ederdi.

"Personel şefi rapor aldığınız ve randevuya gidemeyeceğiniz için çok kızdı Profesör."

Ah, doğru ya. Herzfeld sağ elinin şişmiş, yeşil mavi arası bir renk almış parmaklarına baktı. Hayvana eziyet eden o işçiyi dövmüş olmasının sonuçları şu anda hiç umurunda değildi. Onu kovsalar da olurdu. Kaldı ki kanıtları gizlemiş ve bir kadını olası bir cinayet kurbanını ebedî istirahatinde taciz etmeye teşvik etmişti. Kovulması için yeterince sebep vardı yani.

"Bilgisayarımdan bir şeye bakabilir misiniz?" diye rica etti sekreterinden. Ingolf'la birlikte yine Porsche'ye binmişlerdi. Yanlarında çaresiz bir şoför donmuş su borularını sıcak su dökerek açmaya çalışıyordu. Ingolf'un ön camına tek bir kar tanesi

bile yapışmamıştı. Kısa molaları boyunca yedek kaloriferi açık bırakmıştı.

Bir süre sonra Babette azarlar gibi bir sesle, "Oturumunuz açık kalmış Profesör," dedi. "Neye bakacağım?"

"Friederike Töven. Benim verilerim arasında bu kadın hakkında bir bilgi var mı, bakar mısınız lütfen."

Ender az önce bu ismi söylediğinde Herzfeld önemli bir sınavı geçememiş gibi hissetmişti. *Töven.* Bu ismi daha önce ya duymuş ya da bir yerde okumuştu, bundan emindi. Ama bir türlü somut bir bağlantı hatırlayamıyordu.

"Özel takvimimde bir randevu vardı da neydi unuttum," diye yalan söyledi Herzfeld.

"İnceltme işareti var mı?" diye nasıl yazacağını sordu Babette.

"Ben ö ve v şeklinde not almışım. En iyisi bütün şekillerde arayın. Bir hastanın, bir doktorun, bir polisin ya da bir davanın adı olabilir."

"Ah Profesör. Siz bu kadar unutkan değildiniz. Durumunuz gerçekten de kötü olmalı. Çay ve sıcak kompresle birlikte gelmemi istemediğinizden emin misiniz?"

Herzfeld kendini oturduğu yerde sıkıştırılıyormuş gibi hissetti, o sırada Babette'nin otoyol bağlantısından otoban girişine doğru hızla ilerleyen Porsche'nin motor sesini duymamasını umdu.

"Aramayı başlatırsanız bana çok büyük yardımı olur."

"Eğer bütün dosya arşivinizde arayacaksam birkaç dakika sürebilir."

"Bittiğinde beni arayın öyleyse, olur mu?"

Herzfeld telefonu kapattı, kaza yapma ihtimallerine karşı silecekleri böylesi yoğun bir kar yağışında daha hızlı çalıştırması için Ingolf'u uyaracaktı ki yine bir çağrı geldi.

Önce radyo açıldı sandı, sonra fark etti, Çaykovski'nin 1 Numaralı Piyano Konçertosu'nun girişi Ingolf'un cep telefonunun zil sesiydi.

Stajyer gözlerini devirip başparmağıyla direksiyondaki bir tuşa bastı.

"Alo, baba."

"Alo, oğlum."

Oğlum mu? Tanrım, İçişleri Senatörü özel hayatında da televizyondaki kadar yapmacıkmış.

Ingolf, Herzfeld'e özür diler gibi bir bakış attı, sonra, "Şu an müsait değilim," dedi, "yoldayım ve..."

"Sen hiçbir zaman müsait değilsin zaten," diye kabaca sözünü kesti babası. Sonra yeniden dostane bir ton takınmaya çalıştı: "Az önce New York'tan Joe Harper'la uzun bir görüşme yaptım."

"Ee?"

"Bana paranın hâlâ havale edilmediğini söyledi."

"Henüz anlaşmamıştık baba."

Ingolf ceketinin iç cebinden bir paket sakız çıkardı. Stajyerin özel kesim takım elbisesinin altına manşetli gömlek giymesi Herzfeld'in dikkatini çekti, gömlek bu sabah otopsi salonuna geldiğinde de önlüğünün altında mıydı diye merak etti. Muhtemelen üniversiteye bile bu takım elbiseyle gidiyordu. Aynı anda Herzfeld, en uygunsuz durumlarda en önemsiz detayları bile algılayabilen insan aklının doğasına şaştı kaldı.

"Bunu hallettik sanıyordum evlat." Babası emreden tonuna geri dönmüştü. Herzfeld, Ingolf'un tartışmaya başladıkları için neredeyse sevindiğini fark edip şaşırdı. Ingolf koltuğunda sırtını dikleştirdi. "Yani metro istasyonlarındaki polis sayısını artıracaksın öyle mi?" diye sordu babasına.

Yaşlı von Appen yüksek sesle inledi. "Berlin batık, böyle bir şeyi nasıl finanse edeyim?"

"Eh, bir düşüneyim." Ingolf ara verdi, bu sürede parmaklarıyla direksiyonun üstünde ritim tuttu. "Tamam, buldum. Sihirli sözcük: tasarruf!"

"Hiçbir şeyden anladığın yok evlat."

"Öyle mi? Sana neyi anlamadığımı söyleyeyim. Dün Berlin su idaresine ait bir reklam afişinin önünden geçtim."

"Ee?"

"Bir tekel için reklam mı? Bu ne saçmalık? Musluğumdaki suyun kimden geleceğini seçmek gibi bir şansım yok ki. Araştırmalarıma göre bu anlamsız imaj kampanyası vergi mükelleflerine bir milyon avrodan fazlasına mal olmuş."

"Olabilir. Ama sırf caddelerde polis sayısını artırmak için otuz beş milyondan fazlasına ihtiyacım var. Hem de yıllık!" Babasının sesi televizyonda bir tartışma programındaymış gibi geliyordu.

"Afişler sadece bir örnek baba. Sen senatörsün, yaratıcı ol, yoksa..."

"Yoksa sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır. Seni uyarıyorum. Hukukçu olarak tehditle uyarı arasındaki farkı biliyor olmalısın."

Sessizlik. Herzfeld az önce duyduklarını anlamaya çalışırken profilden Ingolf'u inceledi. Hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ çocuksu, kibirli ve züppe görünüyordu ama bir anda görüntüsü sözleriyle uyuşmaz olmuştu.

"Sen özgür bir adamsın baba. Seçme şansın var. Ya seçim kampanyanı cömert bağışlarla finanse edeceksin ya da..."

"Pekâlâ, parayı ne zaman göndereceksin?" diye sabırsızlıkla sözünü kesti Senatör. Belli ki oğluyla tartışmanın gereksiz olduğunu fark etmişti.

"Senin polis sayısını artıracağını duyurduğun basın konferansından sonra. Ama elini çabuk tut. Daha dün Lichtenberg Metrosu'nda bir yolcu dayak yemekten komalık oldu."

Ingolf yarım ağız bir vedalaşmanın ardından telefonu kapattı. Sivri dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, böyle daha da genç görünüyordu.

Herzfeld ağzını açtıysa da bir süre hiçbir şey demedi. Sonra, "Beni ilgilendirmez ama..." diye başladı.

Ingolf ona doğru döndü. "Duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Üzgün değilsiniz."

Stajyer teslim olur gibi iki elini de bir an için direksiyondan kaldırdı. "Yakalandım," dedi gülerek. "Ama babamın suçu. Ona yalnız olmadığımı söylemek istedim."

"İstemediniz," diye bir kez daha itiraz etti Herzfeld.

Duymamı istedin.

Ingolf'un gülümsemesi biraz daha yayıldı. Bir ıslık çalmadığı kalmıştı.

Sonradan görme bir süt çocuğunun Berlin politikasının kaderinde söz sahibi olması bir şaka mıydı yoksa böyle bir şey gerçek olabilir miydi?

"Kaç yaşındasınız?" diye sordu Herzfeld.

"Yirmi bir."

"Peki bu para..."

"...nereden mi geliyor?"

Şerit değiştirip yavaşladı. Trafik sıkışmıştı. Önlerindeki araba ikaz lambasıyla ilk işareti vermişti.

"*Facebook*'u duydunuz mu?"

Herzfeld gözlerini devirdi. "Aptala mı benziyorum? Yirmilerimde değilim ama hâlâ bu dünyada yaşıyorum."

Ingolf sakızı ağzının bir köşesinden diğerine aldı. "*Stayclose.de*'yi kurdum."

"Onu hiç duymadım."

"Pek duyan yok zaten. Artık böyle bir site de yok. Ben on üç yaşındayken Hamburg'dan Berlin-Zehlendorf'a taşındık. Bütün arkadaşlarımı kaybettim."

"Çok zor zamanlar olmalı," dedi Herzfeld alay ederek.

"Evet, öyleydi, okul bahçesinde bir başıma kalıp oyun arkadaşlarımı özleyince şöyle düşündüm: 'Var ya Ingolf, kesin bir sürü insan bu durumdadır.' Ben de öğrencilerin birbirleriyle iletişimde kalabileceği bir internet sitesi kurdum."

"*Stayclose.de*," dedi Herzfeld.

"Herkese açık bir fotoğraf albümünden fazlası değildi. Bir fotoğraf yüklüyorsun, arkadaşların seni buluyor, panona bir şeyler yazabiliyorlar. Elbette zamanın ruhunu yakalayan tek dâhi ben değildim. Daha sonra *schülerVZ, studiVZ, wkw, Facebook* ve diğer bütün sosyal ağlar yerden mantar gibi bittiler."

"Ne talihsizlik!"

"Hayır. Ne şans! Benim siteme halihazırda kırk bin öğrenci kaydolmuştu ki rakibimden bir e-posta aldım."

"Durun tahmin edeyim. Sitenizi bir milyona sattınız?"

Stajyerin sahte gülümsemesi geri geldi. "On dört diyelim."

"On dört milyon avro mu?" Herzfeld çenesi düşmesin diye dudaklarını sıktı. Ingolf yeniden güldü. "Havale on dördüncü yaş günümde geldi. Aptalca biliyorum ama sembolik olarak hoşuma gidiyor."

"Bu parayla da babanızın seçim kampanyasını finanse ediyorsunuz öyle mi?"

Ingolf başını iki yana salladı. "Babam sadece faizleri alıyor. Harper paranın çoğunu güzel yatırımlar için kullandı, babamın

aksine. Babam beş para etmez gayrimenkuller ve değersiz yatırım fonlarıyla parasını çoğaltmak yerine eritiyor."

Herzfeld stajyerin onunla alay edip etmediğini uzun uzun düşünecek fırsat bulamadan Babette'nin aramasıyla gerçeğe geri döndü. Gözlerini isteksizlikle cep telefonunun ekranına dikti.

Bir an için gerçekten de dikkati dağılmıştı, şimdi yine kızını düşünmek ve aklından bir türlü kovamadığı şu kopuk dil görüntüsüyle baş etmek zorundaydı.

"Evet?" diye sordu. Gitgide yavaşlayan Porsche'nin aksine kalp atışları hızlanıyordu.

"Buldum," dedi Babette sevinçle, Herzfeld ne bulduğunu gerçekten öğrenmek isteyip istemediğinden emin değildi. Babette söyledi ve Herzfeld daha ilk cümlesinde Friederike Töven ismini nasıl bir bağlamda duyduğunu, daha doğrusu okuduğunu hatırladı. Geçmişindeki bu dehşetin ona bir daha asla yetişemeyeceğini ummuştu. Yanılmıştı.

Herzfeld gözlerini yumdu, dört yıl önceki kâbusu hatırladı, artçı sarsıntıları ona ancak şimdi ulaşmıştı ve kızının durumunun ümitsiz olduğunu artık biliyordu.

Dört yıl önce

Berlin.

Her şeyin çoktan kontrolden çıktığı ve Dr. Sven Martinek'in dünyasının artık yaşanmaya değer olmadığı o gün, güneş Turm Caddesi'ndeki Adli Tıp Enstitüsü'nün tavan penceresinden tüm neşesiyle içeriye vuruyordu. Saat sekiz olmak üzereydi, sabah toplantısı bitmişti, aslında Herzfeld'in o gün hastanenin ek binasında olmaması gerekiyordu. Petra'yla çıkacakları küçük bir seyahat için valizler hazırlanmıştı; "hadi bir kez daha deneyelim" hafta sonu için Barcelona'ya gidiyorlardı, istisnai olarak Hannah'yı almadan. Herzfeld'in uçuştan önce iki saati daha vardı, önlüğünü bermuda şortunun ve tişörtünün üstüne giymişti. Eski dostu ve akıl hocası olan Profesör Biel ondan mesleki bir yardım talebinde bulunmuş olmasaydı şu anda havaalanına gitmek üzere takside olacaktı. O yüzden Petra tek başına önden gitmişti (daha sonra bunun kötüye alamet olduğu anlaşılacaktı), Herzfeld şimdi üstünde başsız bir erkek cesedinin yattığı otopsi masasının başında duruyordu.

"Gerçekten çaresiz bir durumdayız Paul," dedi yaşlı profesör yorgun gözlerini ovuşturarak. Biel'in göz torbaları sallama çay poşetleri kadardı. Yarı açık ortopedik ayakkabılarıyla masanın etrafında dönüyordu.

İki yıldır görüşmüyorlardı fakat Herzfeld akıl hocası olan yaşlı profesöre bakınca çok daha uzun bir zaman geçmiş olması gerektiği hissine kapıldı. Biel önündeki masada duran bedenden çok daha hayat dolu olsa da altmış dörtten büyük gösteriyordu.

"Ölü, arabasında mı bulundu?"

"Evet. Kemeri takılı halde şoför koltuğunda oturuyordu, iki eli direksiyondaydı. Araç Brandenburg'da, yol kenarındaki bir ağacın altında bulundu. Arabada tek bir çizik bile yok."

"Yani kaza ihtimal dışı?"

"Yine de..." dedi Biel ikinci otopsi masasını işaret ederek, üstünde kesik bir erkek başı duruyordu. Herzfeld deneyimli adli tabibin cümlesini içinden tamamladı: *Yine de bir şeyler şoförün kafasını koparmış.*

"Başı arka koltukta bulduk," dedi Biel. "Araçtaki kan izlerine bakılırsa kafasının şoför koltuğunda otururken kesildiğine şüphe yok. Şoför koltuğunun arkasında ve arka koltuklarda sıçrama izleri var. Arka koltuk döşemesinde de başın bulunduğu yere doğru devam eden ince damla izleri var."

Herzfeld masaya yanaştı, FKD'deki dikdörtgen, çelik masanın aksine burada kum rengi bir mermer plaka kullanılıyordu. Burada hâlâ zamanında Rudolf Virchow'un üstünde çalıştığı orijinal yüzeylerde otopsi yapılıyordu.

Giyotinle kesilmiş gibi, diye düşündü Herzfeld kesik izlerini incelerken. Kafa, gırtlağın biraz altından, keskin ve temiz bir kesikle ayrılmıştı.

"Olay Yeri İnceleme ne diyor?"

"Yabancı DNA yok, tuhaf bir kumaş ipliği, el ya da ayak izi de yok. Adam elli dört yaşında bir aile babası, kafası kesildiği sırada muhtemelen arabada yalnızmış."

Herzfeld, organları çoktan çıkarılmış gövdeyi inceledi.

"Cabrio'su mu vardı? Üstü açık?"

Az önce polis raporuna tekrar göz atmış olan Biel başını kaldırdı. "Nereden bildin?"

Herzfeld cevap vermek yerine yalnızca başını salladı. Resim yavaş yavaş oluşuyordu. "Peki intihar mektubu?"

Biel'in göz torbaları ne zaman gerilse olduğu gibi seğirmeye başladı. "İntihar olduğunu mu düşünüyorsun?"

Herzfeld yine başını salladı. "Sizin yerinizde olsaydım ölümün bulunduğu yerin yakınında bir ağaç ya da başka bir sabit nokta arardım. Üstünde ya da civarında stabil uzun bir ip var mı diye bakın, mesela çelikten."

Bu garip ölüm, ona ABD'deki bir davayı hatırlatmıştı. Yaşamaktan yorulmuş biri, ince bir çelik ipi bir meşe ağacının gövdesine bağlamış, diğer ucunu ilmek atıp boynuna takmıştı. Sonra motosikletine binmiş, hızlanmış ve ilmek kafasını koparmıştı. Motosiklet şoförün ölümünden sonra hız kaybetmiş ve tek bir çizik bile almadan tarlanın ortasında yana devrilmişti. Kafa birkaç metre arkasında bulunmuştu.

Biel'e tahmininden bahsedecekti ki otopsi salonunun kapısı açıldı, Herzfeld'in yüzünü son haftalarda ancak gazetelerde gördüğü bir meslektaşları bir hışımla içeriye daldı.

"Sven, ne oldu?" diyebildi ancak, hemen ardından ilk darbeden kendini korumak zorunda kaldı.

Dr. Sven Martinek üst koluna hafif bir yumruk atmıştı. Aslında Herzfeld'in çenesini hedef almıştı fakat Herzfeld zamanında dönebilmişti. Şimdi otopsi masasının diğer yanında duruyordu. Biel önce şaşkınlıkla saldırganın peşinden gitti ama adam otopsi masasından bir bıçak alınca o da geri çekildi.

"Üç buçuk yıl," diye bağırdı Martinek. Kuduz olup ağzı köpüren biri gibi ağzından salyalar akıyordu. Üstünde kırışık bir takım elbise, bir şal gibi öylece boynuna doladığı bir kravat vardı. "Ona üç buçuk yıl verdiler."

"Çok üzgünüm."

"Üzgün müsün? Sonra ne diyeceksin? Nasıl hissettiğini biliyorum mu?"

Herzfeld üzüntüyle başını iki yana salladı. "Hayır. Öyle deseydim yalan olurdu. Senin acını anlamam mümkün değil."

Ama muhtemelen öfkesini, çaresizliğini, intikam arzusunu anlayabilirdi. Hatta bir yıl önce otopsi masasında kimin yattığını öğrendiği saniye hissetmişti: Lily Martinek, on dört yaşında, olası cinsel saldırı kurbanı. Onu zarar görmüş bedeni bir itham gibi önünde yatar, donuk bakışlarıyla tavana bakarken çırılçıplak gördüğünde otopsi bıçağını Lily'ye değil ona bunu yapan canavara batırmak istemişti: birçok kez teşhircilikten ve cinsel tacizden suçlu bulunmuş, sabıkalı öğretmen Jan Sadler'e. Adam tutuklanırken videolar bulmuşlardı, videolarda on dört yaşında bir kızı kaçırdığı ve tecavüz ettiği görülüyordu.

Sadler'in tecavüzden sonra günlüğüne yazdıklarına bakılırsa Sven'in kızını işin sonunda öldürmeyi planlıyordu. Ama iş o noktaya gelmemişti. Lily ellerini çözmeyi başarmıştı. Sadist, yine günlüğünden anlaşıldığı üzere, ona yapacağı bütün işkenceleri, onu yapmakla tehdit ettiği her şeyi bütün sapıkça detaylarıyla Lily'ye anlatmıştı. Öncesinde de ürpertici bir şekilde bütün bedenini yalamıştı.

Martinek'in kızı onu neyin beklediğini biliyordu. Kaçma ihtimali göremediği için onu bekleyen işkencelerden kurtulmanın tek bir yolu vardı: Çaresizlik içinde, bağlandığı kayışlarla kendini çatı kirişine astı.

"Hayatımı mahvettin. Sana rapora yazma diye o kadar yalvardım," diye bağırdı ona Martinek. Otopsi bıçağı elinde titriyordu.

Gerçekten de otopsi raporunun üstünde oynaması için ona yalvarmıştı. Kurbanın babası olduğu için Martinek'in otopsiye katılmasına izin verilmemişti, Herzfeld aynı şekilde manevi yakınlığını sebep göstererek Lily'nin otopsisini yapmayı reddetmediğine bugün bile pişmandı.

Olacakları bilmesi gerekirdi. Kanıtlar açıkça Lily'nin intihar ettiğini gösteriyordu. Martinek ondan bu bilgiyi gizlemesini istemişti. Çünkü Sadler ancak o zaman cinayetten yargılanabilirdi.

"*O yapmış gibi göster, sana yalvarıyorum. O yaptı zaten. Onu o astı. Eğer intihar ettiği ortaya çıkarsa taksirle adam öldürmekten yargılanır.*"

"Raporun üstünde oynayamazdım," dedi Herzfeld, gerçek bu olsa da kulağa ne kadar ucuz geldiğinin kendisi de farkındaydı. Karşısında her şeyini kaybetmiş bir baba duruyordu, o ise ona etikten ve yönetmeliklerden söz ediyordu.

"Anlıyorum: İlk anda ben de öfkeyle doluydum. Fırsatım olsaydı o domuzu öldürmene yardım ederdim."

"O zaman niye beni arkamdan vurdun?" diye acı içinde bağırdı Martinek. "Sadece raporu değiştirmeni istemiştim!"

"Kesin ortaya çıkardı, o zaman Sadler'in avukatına müvekkilini savunması için koz vermiş olurduk." Herzfeld sesini alçalttı. "Kurallara uygun davranmak benim için de zordu. Ama böyle yapmasaydım kanıtların çarpıtıldığı ortaya çıkacak, sonunda Sadler beraat kararıyla işin içinden sıyrılacaktı. Bu işler nasıl yürüyor, sen de biliyorsun."

"Üç buçuk yıl." Martinek gözyaşları kurumuş, kızarmış gözleriyle yüzüne baktı. Alt dudağı titriyordu. "Yaşlı cadı ona üç buçuk yıl verdi, Lily'mi istismar ettiği, onu ölüme sürüklediği için. Her şeyimi, biricik kızımı."

Herzfeld başını salladı. O da bundan korkmuştu. Almanya'da vergi kaçıran biri emekli olana kadar hapiste kalırdı. Bir çocuğa tecavüz etmiş birininse ceza almama ya da denetimli serbestlikle kurtulma şansı hiç de düşük değildi.

Martinek hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Günlüğü kanıt saymadılar."

"Çok üzgünüm."

"Hatta hâkim faile rehabilitasyon şansı vermek istediği için savunmanın öngördüğü cezanın bile altında kaldı." Martinek yalpalıyordu. Otopsi masasının mermer yüzeyinden destek almak zorunda kaldı. "Rehabilitasyon mu?" diye kükredi sonra. "Lily'nin gözlerinde kurtçuklar gezinirken o aşağılık herif yaşamaya devam edecek öyle mi?"

Sonunda sesi o kadar yükselmişti ki sözleri anlaşılmaz olmuştu. Fakat aniden sakinleşti. O kadar ani oldu ki Herzfeld sesinin yankısını hâlâ duyar gibiydi. O ana dek donuk olan bakışları birdenbire berraklaştı. Gözlerini öfkeyle Herzfeld'e dikti: "Senin yüzünden." Elindeki bıçak titreyip duruyordu. Martinek bir adım yaklaştı.

"Sven..."

"Nasıl hissettiğini biliyorum mu diyeceksin?"

"Lütfen dinle Sven."

Martinek, Herzfeld'e biraz daha yaklaştı. Bıçak ansızın elinden düştü. "Hayır, bunu yapmayacağım. Şimdi sen beni dinle pislik."

Martinek, Herzfeld'i dehşete düşürerek kesik başı saçlarından kavrayıp otopsi masasından kaldırdı. "İlk andaki hislerini dinlemeliydin. Sıçarım kurallara! Sıçarım sistemine! Sen kurallara bağlı kalarak Lily'yi ikinci kez öldürdün Paul. Ve cezasını çekeceksin. Hayatındaki en önemli şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bugün bilmiyorsun belki. Ama bir gün öğrenmen için her gün dua edeceğim."

Bu sözlerle birlikte kesik başı, ondan kaçamayacak kadar şaşkın olan Herzfeld'e doğru fırlattı. Kafatası tüm sertliğiyle göğüs kafesine çarptı, iki kaburgasını zedeledi ve yere düşen bir bowling topunun gürültüsüyle yere çarpıp birkaç tur attıktan sonra durdu.

Otopsi salonundan bir hışımla çıkıp giden Martinek'i kimse durdurmadı. Kimse olanları bildirmedi. Bunun için hiçbir sebep

yoktu. Sven Martinek, FKD'den dava süreci için istediği özel izinden bir daha geri dönmedi.

Herzfeld daha sonra birçok kez ona telefonla ulaşmaya çalışmış, üç kez Lichterfelde'deki dairesine gitmiş fakat hep kapalı bir kapıyla karşılaşmıştı. Sonunda komşusundan iş arkadaşının Mecklenburg-Vorpommern'deki ailesinin yanına taşındığını öğrendi. Tapu dairesinden adresi buldu fakat Zarrentin ismindeki küçük şehirde de başarılı olamadı. Schaal Gölü kıyısındaki eski çiftlik evinin soğuk ve boş olduğu uzaktan bile belliydi. Komşularla, postacıyla ve kasabanın girişindeki olmazsa olmaz süpermarketin çalışanlarıyla konuştu; kimse Martinek'i görmemişti. Adli Tabip, karısı kanser yüzünden genç yaşta öldüğünden beri münzevi bir hayat yaşıyordu. Şimdi tek kızı da öldürüldükten sonra dünyadan tamamen kopmuş gibiydi.

Herzfeld eski meslektaşını arama sürecinde kızının cinayet davasında müdahil davacı olarak Martinek'i savunmuş olan avukatla da görüştü. Avukat müvekkilinin ortadan kaybolmasına şaşırmadı. "Bu tür kararların mümkün olduğu bir dünyadan sonsuza dek ayrılmış olsa onu bile anlayabilirim."

Avukat dava dosyasının bir kopyasını eline tutuşturmuştu. Herzfeld okurken ikide bir Sven Martinek'in "şu yaşlı cadı" diye tabir ettiği hâkimin adıyla karşılaştı. Soyadı Erlang'dı. Bu onun emekliye ayrılmadan önce verdiği son hüküm olmuştu; sonrasında kişiliğiyle ve sorumlusu olduğu skandal kararla ilgili haberler rahatsız edici olmaya başladığında yeniden kızlık soyadını kullanmaya başlamıştı.

Artık soyadı Töven'di. Friederike Töven.

24. Bölüm

Helgoland.

Kayrak taşı kaplı, düz çatılı ev adanın yüksek kısmının ucuna inşa edilmişti, ön tarafı sütunların üstünde duruyordu, o yüzden verandanın yarısı bir atlama tahtası gibi kayalıklı uçurumun üstündeydi. Tepe yazları yeşil yosunlarla kaplı olurdu. Şimdiyse kuru toprak kirli bir masa örtüsü gibi yamaçtan denize kadar uzanıyordu. Ender'in elektrikli arabası sayesinde çıkmaz sokağın sonunda bulunan Töven'in evine gelmeleri yalnızca birkaç dakika sürmüştü. Linda yayan gelecek olsaydı şu kısacık mesafeyi bile aşamazdı, rüzgâr dışarı çıkmaya cüret eden herkesin karşısına beton bir duvar gibi dikiliyordu. Fırtına ön bahçedeki birkaç saksıyı devirmişti bile, hatta üstü kapalı bir park yerine yerleştirilmiş büyük bir at taşıma römorku, rüzgâr brandaya her vurduğunda korkutucu derecede sallanıyordu.

"Bakalım yaşlı kadın hâlâ adada mı?" diye bağırdı Ender, kocaman eliyle kapıya vururken. Yoldayken Linda'ya "yaşlı kadının" altmışların sonunda, yetmişlerin başında olduğunu tahmin ettiğini, kadının adaya birkaç yıl önce geldiğini ve burada ada sakinleriyle kayda değer bir iletişim kurmadan münzevi bir hayat sürdüğünü açıklamıştı. Bir keresinde onu elektrikli arabasıyla almış, muayene için hastaneye götürmüştü, belli ki bacakları su topluyor ve artık pek yürüyemiyordu. Ender kadınla sohbet etmeye çalışmış fakat kadın bütün sorularından kaçmıştı. Linda yaşlı bir kadının afet yönetiminin çağrılarını göz ardı edeceğini pek sanmıyordu, hele de evi doğrudan uçurumun dibindeyse.

Töven'in evi ona uzaktan, dik sahil kayalıklarında bir kuş yuvasını hatırlatmıştı. Korkutucu bir kasırgada evden ayrılmamak için insanın mimarlara büyük bir güveninin olması gerekirdi.

"Merhaba Bayan Töven. Evde misiniz?"

Linda, yaşlı kadın Ender'in seslenişlerine ve kapı çalışlarına tepki verirse ona ne diyeceğini düşündü.

Kusura bakmayın lütfen ama bir cesedin boğazında sizin fotoğrafınızı bulduk mu?

"Kimse yok," diye seslendi Linda bir süre sonra. "Gidelim."

Evin girişi yalnızca ince bir tenteyle örtülmüştü ve dört yönden esip kar taneleri savuran rüzgâra karşı pek korumuyordu. Linda artık baştan ayağa buz kesmişti ve bağırıp durmak istemiyordu.

"O kadar acele etme," dedi Ender karşılığında ve yalnızca bütün hastane anahtarlarının değil aynı zamanda profesyonel bir maymuncuğun da takılı olduğu ağır bir anahtar destesi çıkardı. On saniye bile sürmeden kapı açıldı.

"Ama içeriye öylece..."

O daha "giremeyiz" diyemeden Ender holde gözden kaybolmuştu bile.

Linda'ya onun peşinden gitmekten başka seçenek kalmadı. Dışarıdaki soğuğa bir saniye daha katlanamazdı ve hava alan elektrikli araba bir seçenek değildi.

Küçük evin içi şaşırtıcı derecede aydınlıktı. Dört yanda büyük pencereler vardı, bulutların arasından bir yol bulup geçen kasvetli kış ışığının içeriye mümkün olduğunca çok vurmasını sağlıyorlardı. Holdeki askıda lacivert tek bir manto asılıydı, altında çeşit çeşit yürüyüş ayakkabısı vardı. Gardırobun yanındaki anahtarlıkta farklı büyüklüklerde anahtarlar özenle sıralanmıştı. Hepsinin üstünde bir yazı vardı, hiçbir askı boş değildi. Aniden sıcaklık değişimi yüzünden burnu akmaya başladı.

"Merhaba, Bayan Töven?" diye seslendi Linda ve kaloriferin sıcaklığını kontrol edebilmek için eldivenlerini çıkardı.

Ilık.

Başının üstünde ağır ayak sesleri duydu. Belli ki Ender üst kata bakmak için çoktan merdivenlerden yukarı çıkmıştı.

Linda kapıyı kapatıp koridorda yavaş yavaş ilerledi. Önce mutfağın önünden geçti, oldukça modern görünen evin aksine mutfak eski modaydı. Sayısız tencere ve tava yaratıcı bir karmaşayla mutfak tezgâhının üstüne asılmıştı. Linda ister istemez otopsi salonunu hatırladı, hem dışarıda o kadar rüzgâr yemesine rağmen o tatlı koku hâlâ burnundaydı.

Evde birinin yaşadığı belli. Ama boş gibi hissettiriyor.

Linda küçük bir masada, not defterinin yanında açık bir gazetenin durduğunu fark etti. Mutfağa girip gazetenin tarihine baktı. Geçen haftanın pazar ekiydi, bu da hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü fırtına başladığından beri postalar düzensiz gelir olmuştu. İki sayfalık bir haberin başlığını okudu: "Yumuşak Hâkim". İlk paragrafta gözüne *Friederike Erlang* ismi çarptı, adı Jans S. diye biriyle anılıyordu.

Linda arkasında bir gürültü duyup döndü, Ender'in alt kata indiğini düşünmüştü fakat kimse yoktu.

"Merhaba?"

Bir saniye içerisinde kendini yine patoloji asansörünün önündeki gibi hissetti. Korkuyordu.

Linda sanki acil durumlarda kendini savunabileceği bir silahmış gibi cep telefonuna uzanıp Ender'e seslendi.

Cevap gelmedi.

Aniden elindeki telefon titredi, az daha elinden düşürecekti. Telefonu açacak kadar sakinleşmeye çalışırken farklı numaraların ona ulaşmaya çalıştığını gördü.

Lanet olsun. Yedi cevapsız arama. Dördü abisindendi.

Muhtemelen dışarıdayken kasırganın uğultusundan çaldığını duymamıştı.

"Alo?"

"Neredesiniz?" Herzfeld önceki görüşmelerine göre daha gergin gibiydi.

"Arkadaşının aynı anda çilingirde çalıştığını biliyor muydun?" diye sordu Linda, korkusunu savuşturmak için kasten esprili bir şey söylemeye çalışmıştı. "Şu Friederike Töven'in evini bulduk ama burada kimse yok gibi."

"İçeri girmeyin. Ne olursa olsun hâkimin evine girmeyin!"

Ha. Hâkim demek.

Linda mutfaktan çıkmış koridordan salona doğru bakıyordu, dolaplı saat üç kez çaldı, oysa saat üç olmuş olamazdı.

Ender yok. Bayan Töven yok. Kimse yok.

"İçeri girmeyin mi? Cidden anlamıyorum. Bir cesedi bıçakla kesmemde sorun yok ama bir eve zorla girdik diye paçan tutuşuyor." Ender sesini duysun ve artık bir yaşam belirtisi göstersin diye kasten gereğinden daha yüksek sesle konuşuyordu. Neredeydi bu herif?

"Kısaca bir bakıp çıkacağız. Problem ne?" diye sordu. Herzfeld henüz cevap veremeden salon kapısının açıldığını gördü.

"Problem" parkenin üstünde, bir kan gölünün içinde bağlı halde yatıyor, kapalı ağzıyla inleyerek yardım istiyordu.

25. Bölüm

"Ender! Eender!?" Linda ağır çekimdeymiş gibi salona girip cep telefonunu koyu kahverengi bir masaya bıraktı. Yaşlı kadının hâlâ hayatta olduğunu fark etmeseydi evden çığlık çığlıkla kaçardı.

Kadının yardıma ihtiyacı var, diye düşünüp yeniden hademeye seslendi.

Kır saçlar, yuvarlak yüz. *Sürpriz yumurta kapsülünden çıkan fotoğraftaki gibi.* Hiç şüphe yoktu, bu, Friederike Töven'di.

Kadın dizlerini camlı vitrine doğru kıvırmış yan yatıyordu, elleri bir telle ayak bileklerine bağlanmıştı.

Linda yanında diz çöktü, önce ne yapması gerektiğini bilemedi. Sürücü kursundaki ilk yardım dersinin üstünden çok zaman geçmişti, cansız bir bedenin önce nefesinin kontrol edilmesi gerektiğini zar zor hatırlayabildi.

Dahası bu beden aniden cansız bir hal almıştı!

Linda daha az önce kadının yüksek sesle apaçık inlediğini duymuştu ama şimdi göğüs kafesi bir milimetre bile kıpırdamıyordu.

Hâkim aşırı kiloluydu, krem rengi bluzu devasa göğüslerinin üstünde gerilmişti. Üstünde çiçek desenli geniş bir etek vardı, eteğin rengi muhtemelen beyazdı ama şimdi kalçasından aşağısı pas rengine dönmüştü. Sanki üstünde yattığı kan gölünde kasten yuvarlanmış gibiydi. Linda ilk bakışta açık bir yara göremedi. Yuvarlak kafası, yüzü, hacimli gövdesi, hiçbir yerinde yara yok gibiydi.

Tamam, kurs öğretmeni o zaman ne demişti? Yanak en hassas yerdir.

Linda yanağını çevirip kadının yüzüne yaklaştı.

Hiç.

Ufacık bir soluk bile hissetmiyordu.

Tamam. O zaman hayata döndürmeye çalışalım.

"Kahretsin, ne oluyor burada?" Ender'in arkasından haykırdığını duydu. Nihayet gelebilmişti. Hademe bir saniye sonra hızlı hızlı solumaya başladı. Besbelli Linda'nın üstüne diz çöktüğü kan gölünü fark etmişti.

Odaklan. Dikkatini dağıtma.

Solunum yollarını açmalıydı ama nasıl? Normalde yaralının bunun için sırtüstü yatırılması gerekirdi ama bağlanma şekli yüzünden bu neredeyse imkânsızdı. Linda şimdilik Töven'in başını doğrultmakla yetindi, başını önce yana, sonra arkaya doğru çekti.

"Ölmüş," dedi Ender kekeleyerek.

"İçeri girdiğimde yaşıyordu," diye itiraz etti Linda, sonra hademenin onunla değil telefonda Herzfeld'le konuştuğunu fark etti çünkü şöyle demişti: "Sanırım suni teneffüs yapmaya çalışıyor."

Sahiden de Linda işaret parmağı ve başparmağıyla hâkimin burnunu kapatıp derin bir nefes aldı. Sonra dudaklarını kırmızıya bulanmış ağzına yapıştırdı. Linda parkedeki kan yüzünden kaymamak için ikide bir tutunmak zorunda kalıyordu, o yardım etmeye çalışırken kan kadının bedenine ve kıyafetlerine yayılmış, yoğunlaşmış gibiydi.

Bir, iki, üç.

Linda bir saniyeliğine bütün gücüyle ciğerlerindeki havayı diğer bedene aktardı. Sonra nefes almak için yana döndü ve Ender'in kulağında telefonla durduğunu gördü. Herzfeld'e bir

şey söylemiş olmalıydı ama kadını hayata döndürmeye çalışırken anlamamıştı.

Linda derin bir nefes aldığı gibi kadına döndü ve dehşete kapılarak kadının göğüs kafesinin inmediğini fark etti.

Lanet olsun!

Linda bluzunu açtı, göğüslerindeki ten rengi sutyeni de hiç tereddüt etmeden çıkarıp attı.

"Yardım etsene!" diye bağırdı ama Ender, hâkimi sırtüstü döndürmesine yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı.

"Lekeler," dedi sadece, o anda Linda da fark etti.

Ama... ama bu nasıl mümkün olabilir?

Linda kalp masajı yapmayı deneyecekti fakat şimdi derisine dokunmaya bile korkuyordu. Sol göğsün çevresindeki alanla gövdesinin yan tarafı koyu mora dönmüştü.

"Bunlar ölüm lekesi," diye açıkladı Ender hiç gereği yokken. Linda az önce patoloji bölümündeyken Erik'in bedeninde yeterince leke görmüştü.

Ama o zaman çoktan ölmüş olmalı!

"Herzfeld ölüm lekesine bastırınca bir şey oluyor mu diye soruyor."

"Ne?"

"Parmağınla üstüne bastırdığında deri biraz daha soluyor mu?"

Hâlâ beklenmedik manzaranın şokunda olan Linda işaret parmağını derinin koyu mor bir yerine bastırdı. Önce dikkatle, sonra biraz daha sertçe.

Aynı anda dönüp bakmadan Ender'in ona uzattığı telefonu aldı. Patolojide olduğundan farklı olarak şimdi eldivenleri yoktu ve soğuk bedenin çıplak derisine dokunmak daha dolaysız, daha samimi bir temastı. Ve otopsi masasının parlak neon ışığı altında

Erik'e dokunmaktan çok daha nahoştu. Parmağını soğuk bir komprese batırır gibiydi.

"Olmuyor," dedi soluk soluğa, bunun iyi haber olmadığını biliyordu. *Yerdeki kurumuş kan, suni teneffüs yaparken dudaklarının soğukluğu, şimdi de ölüm lekeleri.* "Rengi koyu kaldı. Ölüm lekesi bastırınca geçmiyor."

"O zaman Bayan Töven saatlerdir hayatta değil Linda," dedi Herzfeld.

Saatlerdir mi?

"Ama daha az önce inlediğini duydum?"

Bu bir tespitten ziyade bir soruydu.

"Ölülerde sık sık respirasyon sesi duyulur, çürüme süreci ilerledikçe ciğerlerden hava kaçar," diye açıkladı Herzfeld. Linda arkadan bir korna sesi duydu, şu anda onun için başka bir galaksiden gelen hayat belirtisi gibiydi. Bu evrende, Tanrı'nın unuttuğu, fırtınalara boğulan bu adada insan medeniyetine dair hiçbir iz yoktu. Yalnızca şiddet, acı ve ölüm.

"Ee şimdi?" diye sordu Linda bitkinlikle. Ayağa kalkıp kendine baktı. Elleri, titreyen dizleri, her tarafı kan içindeydi.

Tanrım. Her yerde parmak izlerim var! Üstelik zorla girdiğimiz bir evde.

"Ender katilin artık orada olmadığını söylüyor. Yine de eve gitmen bence iyi bir fikir değil."

"Nereye gideyim?" diye sordu Linda şaşkınlıkla fakat ne diyeceğini anladı.

"Hayır, hayır," dedi ama Herzfeld itirazlarını duymazdan geldi.

"Cesedi patolojiye götürün. Eski bir meslektaşımı ziyaret ettikten sonra yine arayacağım."

26. Bölüm

"Zarrentin mi?" diye sordu Ingolf. "Hiç duymadım." Otobandaki sıkışıklıktan kurtulmak için birçok kez kanunlara aykırı davranmak durumunda kalmışlardı. Bunlardan ilki Ingolf'un iki yüz metre geride kalan bir şantiye çıkışına ulaşmak için emniyet şeridinden geri geri ve hızla ilerlemesi olmuştu. Şimdi ağaçlarla çevrili bir karayolunda ilerliyorlar ve hız sınırına uyan her aracı solluyorlardı.

"Schal Gölü kıyısında beş bin nüfuslu bir kasaba. En fazla on dakika sürer."

"Navigasyona göre öyle ama bence beş dakikada gideriz. Fakat söyler misiniz, orada ne işimiz var?" diye sordu Ingolf.

"Martinek orada yaşıyor."

"O kim?"

Herzfeld iç geçirdi. "Sanırım ne kadar az şey bilirseniz o kadar iyi."

Ingolf hızlıca bir bakış attı, sonra önündeki dar viraja odaklandı, aklı başında her sürücü kayma tehlikesi olmasa bile burada frene basardı.

"Profesör Herzfeld, genç olabilirim ama aptal değilim. Sandığınızdan çok daha fazlasını anladım zaten. Kızınız tehlikede, muhtemelen kaçırıldı."

Virajda bile hızlanmayı başardı.

"Neden telefon aracılığıyla uzaktan bir otopsiyi yönettiğinizi ve duyduğum kadarıyla bunu neden çok az bilgisi olan ya da hiç bir şey bilmeyen bir kadının yaptığını anlayamadım ama ortada bir ya da birden fazla ceset var gibi duruyor ve kızınızı kaçıran

kişi ya da kişiler oldukça tehlikeli görünüyorlar. Çevresindeki insanlara yardımcı olmaktan keyif alan, iyi yetiştirilmiş genç bir adam olabilirim ama sizinle birlikte tehlikeye girecceksem en azından bir şeyler öğrenmenin hakkım olduğunu düşünüyorum."

Herzfeld ona doğru döndü. "Bilgi mi istiyorsunuz?"

"Bu son derece nazik olurdu."

"Size hiç kıçınıza sopa sokulmuş gibi konuştuğunuzu söyleyen oldu mu?" Herzfeld sözlerinin sertliğini yumuşatmak için kendini gülümsemeye zorladı.

Ingolf sırıttı. "Peki size hiç epey ergence bir mizah anlayışınız olduğunu söyleyen oldu mu? Bir stajyeri ilk gününde defibrilatör almaya göndermek..."

Herzfeld bir an için hüzünle dolup birkaç saat önceki otopsiyi düşündü, şu ana dek en büyük problemlerinin yatak odasındaki ses çıkaran radyatör, eski bir okul arkadaşının unutulmuş doğum günü, iptal etmeyi yine unuttuğu bir gazete aboneliği ve şakaklarındaki ilk ağarmalar olduğunu hatırladı. Tabii boşanmayı, olası ruhsat kaybını ve kızı Hannah'yla arasındaki iletişimsizliği de unutmamak gerekirdi.

Her şeyin yine eskisi gibi olması için neler vermezdi ki!

"Bana niye yardım ediyorsunuz?" diye sordu Herzfeld bir süre sessizce yol aldıktan sonra. Saat öğle on ikiye geliyordu ama dışarısı gün batımı öncesiymiş gibi karanlıktı. Porsche'nin Xenon farlarını kapatmak şu kar yağışında intihar teşebbüsüyle eş değer olurdu. Şu an göllerle dolu bir bölgeden geçiyorlardı, yetmezmiş gibi bir de sis çıkmıştı. En azından karayolunda trafik A24'teki kadar yoğun değildi.

"Neden benim şoförlüğümü yapıyorsunuz?"

Ingolf öne doğru uzattığı çenesini kaşıyıp bir anda gergin görünmeye başladı: "Öncelikle sizi karın altında görünce kibarlık yapmak istedim. Sonra sıkıntılı bir durumda olduğunuzu fark

ettim, hafta sonu yapacak bir işim olmadığı için de size yardım etmeyi uygunsuz bulma..."

Herzfeld elini kaldırdı. "Falan filan. Tek bir sözünüze bile inanmıyorum. Benim götümü yalamanıza gerek yok. İçişleri Senatörü'nün oğlusunuz, ayrıca görünüşe göre ailede düdüğü öten de sizsiniz. Tek bir arama yeterli olur, dünyanın herhangi bir yerinde staj yapabilirsiniz."

Ingolf başıyla onayladı. "Çok isabetli bir tespit olabilirdi. Ama ben *herhangi bir yer* istemiyorum. Yalnızca sizin yanınızda staj yapmak istiyorum."

"Neden?"

"Şu anda içinde bulunduğumuz durum isteğimi dile getirmek için hiç uygun bir an gibi durmuyor."

"Benden ne istiyorsunuz?" Herzfeld aniden idrak etti, Ingolf'un ona yardım etmesi en az bugünkü tanışma koşulları kadar tesadüfiydi, stajyer şöyle diyerek şüphelerini güçlendirdi: "Size bir iş teklifinde bulunmak istiyorum Profesör."

"İş teklifi mi?"

"Evet. Çok kazançlı bir iş, tahmini yıllık kazancı yaklaşık olarak dört yüz milyon dolar, üstelik iş planındaki en karamsar tahmin bu."

"Şaka yapıyorsunuz."

"Hayır, dünya piyasasında güvenlik teknolojisiyle ilgili yepyeni bir ürün. *PetSave-One*'ın geliştirilmiş versiyonu."

"*PetSave-One* mı?" diye kuşkuyla tekrarladı Herzfeld.

"Misty, yani kedimiz evden kaçtıktan sonra geliştirip patentini aldım. İki hafta onu aradık, sonunda kimsenin oturmadığı komşu villalardan birinde bulduk, güvenlik sistemi kontrol edilirken eve girmiş. Sonra düşündüm, Misty'nin tasmasında bir GPS alıcısı olsaydı onu hiç endişelenmeden kolayca bulabilirdik."

"*PetSave-One* yani?"

"Aynen. Artık o şeyler o kadar küçük ki kürkün altına bile yerleştirilebiliyor. Müthiş olan, kediyi GPS modülü sayesinde iPhone'unuzdan bile takip etmeniz mümkün. Hayvan kaybolmasa bile haylazın bütün gün ne işler çevirdiğini görmek de oldukça enteresan. Her adımını Google Haritalar'dan takip edebilirsiniz."

"Bir saniye." Herzfeld inanamıyordu. "Benim kızım kaçırıldı ve siz bana ciddi ciddi kaçan kediler için bir arama sisteminden mi bahsediyorsunuz?"

Ingolf yüzünü ekşitti. "Uygun bir an olmadığını söylemiştim. Ayrıca hayır, mevzu ev hayvanları değil. O patenti çoktan satmıştım."

Herzfeld kaç milyona sattığını bilmek istemiyordu. Bu sonradan görme züppenin ağzından çıkacak hiçbir şeyi duymak istemiyordu. Mümkün olsaydı derhal arabadan iner, kızını kaçıranların peşine tek başına düşerdi. Ingolf'u ilk fırsatta Porsche'den atıp yola kendi başına devam etmeyi düşündü.

"Yepyeni, çığır açacak bir fikrim var. *PetSave-One*'ın geliştirilmiş versiyonu ama gerçekten konuyu değiştirmeyi ve nereye gittiğimizi öğrenmeyi tercih ederdim. Şu Martinek, arkadaşınız mı?"

Herzfeld öne doğru bakıp kasabanın isminin yazdığı tabelaya odaklandı. "Yalnızca iş arkadaşı."

"İş arkadaşınız iş yerine epey uzakta oturuyormuş." Ingolf tabelayı işaret etti. Zarrentin'in girişinden geçiyorlardı, Berlin'den 229 kilometre uzaktaydı.

"Martinek'in Lichterfelde'de bir dairesi vardı, ta ki..."

... *Lily'nin başına bunlar gelene kadar.*

Ingolf soru sorana kadar susmayı tercih etti: "Peki kızınızı bulmanıza yardım mı edecek?"

"Hayır."

Martinek'in son sözlerini düşününce durum daha çok tam tersi gibiydi: "*Hayatındaki en önemli şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bugün bilmiyorsun belki. Ama bir gün öğrenmen için her gün dua edeceğim.*"

Martinek'in duaları kabul olmuşa benziyordu. Çok büyük olasılıkla buna katkıda da bulunmuştu.

Herzfeld, kasvetli düşünceleri navigasyon cihazının tekdüze kadın sesi tarafından dağıtıldığı için minnettardı. Hedeflerine ulaşmışlardı.

Araziyi çevreleyen yamuk çitlerin önünde durduklarında, "Burada kimse yok," diye mırıldandı. Etrafı açık çiftlik evi onlarca yıl önce şüphesiz kasabanın en dikkat çekici yapısıydı. Bugünse paslanmış pencere kepenkleri ve gri ön cephesiyle ancak korku hikâyelerine ilham kaynağı olabilirdi.

"Hayaletli şatoları andırıyor. Buranın kapısını çalmak kesin köy çocukları arasında popüler bir cesaret testidir," dedi Ingolf. "Doğu Almanya'daki ekonomik kalkınmanın nişanesi gibi."

Girişe doğru sürecek oldu ama biriken kar yığınları yüzünden vazgeçip kaldırıma çapraz park etti. "Işık yok, bacadan çıkan duman da yok," dedi ve ön cepheyi daha iyi görebilmek için uzun farları yaktı.

"Hatta çatı bile çökmüş. Tanrım, burada oturan biri varsa Dschungelcamp'a[2] katılırım."

"Öyleyse Avustralya'da sana iyi eğlenceler," dedi Herzfeld ve ilk kattaki pencereyi işaret etti, ardındaki perde hareket etmişti.

---

2 On iki ünlünün Avustralya'da bir orman kampında yarıştığı Survivor benzeri bir televizyon programı. (ç. n.)

27. Bölüm

Herzfeld gözlendiklerinden emindi. Sadece kaldırımdaki Porsche bile aynı derecede bakımsız komşu evlerde oturan birkaç sakinin ilgisini çekmiş olmalıydı. Hele de bahçe yolunda ayakları bileklerine kadar kara gömülmüş ikili birbiriyle bu kadar alakasızken. Herzfeld bağcıklı çizmeleri, siyah kot pantolonu ve aynı renkteki kuş tüyü montuyla pek göze batmazken Ingolf resmen sırıtıyordu. Daha birkaç metre gitmişlerdi ki Ingolf'un deri ayakkabılarından biri ayağından çıkıverdi, makoseni kardan çıkarmaya çalışırken düşüp kaşmir paltosunu mahvetti.

"*Grand malheur*,"[3] diye söylendi, bu da muhtemelen bir öfke patlamasına eş değerdi. Paltosu ve takım elbisesindeki karları silkelemeden önce sakince saçlarını düzeltti.

"Ben burada bekliyorum," diye bağırdı Herzfeld'in arkasından, ıslak çorabıyla özel yapım ayakkabısını giymeye çalışıyordu. "Bu binada kimse yok."

Profesör zaten önden gidiyordu, evin devasa kapısına çıkan merdivenin ucunda durdu. Yaklaşırken o da fark etmişti: İlk kattaki pencere hafif aralık duruyordu. Perde rüzgâr yüzünden hareket etmişti.

Herzfeld düşüncelere dalarak saçağın altında duran su geçirmez plastikten yeşil sandığa baktı, muhtemelen içinde arazinin ön kısmındaki büyük bir ıhlamur ağacının altında çürümeye bırakılmış bahçe mobilyalarının minderleri duruyordu. Sandık o anda bir çift yepyeni ve kahverengi iş çizmesi için ayakkabılık

3 (Fr.) "Büyük talihsizlik." (ç. n.)

görevi görüyordu. Herzfeld çizmenin birini eline aldı. *44 numara,* diye okuyup şaşırdı. Martinek ondan on santim daha kısaydı. Gerçekten de ayakkabı numarası onunkiyle aynı mıydı? Herzfeld düşüncelere dalmış halde sandığın kapağını açtı, içinde minder değil gri bir karton kutu olduğunu gördü.

"*Schwintowski'yle son sürat.*" Ingolf, nakliye şirketinin karton kutunun kapağında yazan sloganını okudu. Stajyer bir mendille yağmurda ıslanan gözlük camlarını sildi, miyop gözleriyle omzunun üstünden Profesör'e göz kırptı.

Çizmeler gibi karton kutu da onca zaman soğuğa dayanmış olmalıydı. Karton eski ve ıslaktı, kulaklarını açarken yırtıldı.

"Vay canına." Ingolf ıslık çalıp gözlüğünün sapıyla açık sandığı işaret etti. "Bence geldiğimize değdi."

Kutunun üst kısmı nakit parayla doluydu: kâğıt şeritlerle çevrili kalm banknot desteleriyle. Herzfeld destelerden birini alıp başparmağında kaydırdı.

"En az yüz bin olmalı," diye tahmin yürüttü Ingolf.

"157.560 avro," diye onayladı Herzfeld çaresizce başını sallayarak.

Kahretsin, Sven.

"Şimdi de bir tür Rain Man mi oldunuz, tam olarak ne kadar olduğunu bir bakışta nasıl anladınız?" Ingolf önce paraya, sonra yine Herzfeld'e baktı.

"157.560 avro. Martinek'in o zamanlar delilleri çarpıtmam için bana teklif ettiği meblağ buydu."

Meslektaşıyla aralarında geçenleri olabildiğince kısa keserek Ingolf'a anlattı.

"Reddettiniz öyle mi?"

Herzfeld başıyla onaylayıp desteyi diğerlerinin arasına geri koydu. "Evet. Ona bir yerden miras kalıp hesabına yatırılan para

tam olarak bu kadardı. Görünüşe göre kızı öldüğünden beri gözünde hiçbir şeyin değeri kalmamış."

Herzfeld paraları kenara itince altından yün battaniyeye sarılı bir balta çıktı.

"Hey, dikkat," diye uyardı Ingolf, Herzfeld kısa saplı gıcır gıcır aleti kutudan çıkarırken.

"Adli tabipler için standart aletlerden biri mi bu da?"

Herzfeld başını iki yana salladı. "Hayır. Eve girmek için."

Giriş kapısına takılı asma kilidi işaret etti Ingolf'a ve Martinek'in kısa baltanın sapına keçeli kalemle yazdığı yazıyı gösterdi: *Buna ihtiyacın olacak Paul.*

"Görünen o ki bekleniyormuşum."

Herzfeld kapıya yanaştı, kilidi yoklayarak eline aldı, zayıf noktasını bulup zincirin paslanmış bir halkasını hızlı ve ustalıklı tek bir vuruşla parçaladı, parmaklarının acısından çığlık atmamak için dudaklarını ısırdı.

Kapının topuzu yoktu ama sorunsuzca açıldı.

"Siz burada kalın!" Herzfeld'in itiraza tahammülü olmadığı ses tonundan belliydi fakat Ingolf bundan hiç etkilenmedi. Elini kulağının arkasına dayayıp sordu: "Duydunuz mu?"

Kahretsin, haklı. Bu ses ne?

Evin içinden bir gürültü, bir uğultu geliyordu, eve girdiklerinde ses daha da arttı. Fakat tuhaf olan yalnızca bu değildi.

Herzfeld beklenmedik ve tamamen anormal sıcaklığı daha eşikteyken fark etmişti, bunun kışın fazla ısıtılmış bir evle hiçbir alakası yoktu. İçerisi neredeyse bir sera kadar nemliydi.

"Dayanılır gibi değil," dedi arkasındaki Ingolf soluk soluğa. Herzfeld dönüp bakınca Ingolf'un gömleğinin üst düğmesini açtığını gördü. Herzfeld de terlemeye başlamıştı. Boş gardırobun yanındaki lamba düğmesine bastı fakat tavan lambalarının hiçbirinde ampul yoktu.

"Sven?" diye seslendi cevap alamayacağını sezdiği halde. Eski meslektaşı burada bir yerde gizleniyor olsaydı bile bu gürültüde sesini duyamazdı.

Tabii hemen arkamda durmuyorsa.

Herzfeld akıl dışı bir korkuyla arkasına döndü fakat dibinde dolanan yalnızca Ingolf'tu.

"Dikkat edin lütfen. Silahlısınız," dedi Ingolf bakışlarıyla Herzfeld'in hâlâ sıkı sıkı elinde tuttuğu baltayı işaret ederek.

Binanın planı küçük bir şehir şatosunun planıyla aynıydı. Geniş bir girişin hemen ardından iki katlı bir atriyum başlıyor, kavisli ve kanatlı bir merdiven buradan üst kattaki odalara çıkıyordu. İki merdivenin de sağında ve solunda geniş koridorlar uzanıyordu. Bir emlakçı broşüründe olsaydı kesin çok şaşaalı dururdu, gerçekteyse kasvetli ve ürkütücü görünüyordu, bunda hiçbir yerde mobilya ya da tablo olmamasının da payı vardı, yalnızca ağarmış, lekeli duvar kâğıtlarıyla kaplı çıplak duvarlar görülüyordu.

"Diyorum size burada oturan yok," diye bir kez daha üsteledi Ingolf.

"O zaman bu patırtıdan kim sorumlu?" Herzfeld sol tarafı işaret etti. "Siz burada bekleyin, anladınız mı?"

Ingolf başını sallayıp takınca gözlüğün camları anında buğulandı.

Gürültü Herzfeld'in solundaki koridordan geliyor gibiydi, Herzfeld de oraya saptı. Dar ve karanlık koridor ona düzenli aralıklarla küçük odaların sıralandığı bir otel koridorunu anımsattı. Bir kapı hariç bütün kapılar kapalıydı. Herzfeld ilerledikçe ses artıyordu.

Sıcaklık da!

Herzfeld açık duran ve küçük bir odaya açılan kapıya ulaştı ve gürültünün kaynağını keşfetti: Yerdeki fanlı ısıtıcının bir el topu çapında çelik bir borusu vardı, saatlerdir, belki de günler-

dir, çalışıyor olmalıydı. Boru kor gibi olmuştu ve yanmış plastik kokuyordu. Isıtıcı küçük bir şişme yapıya sıcak hava sağlayacak kadar güçlüydü. Yemek odasına çıkan dar koridor için çok fazlaydı.

Herzfeld duvardaki kabloya uzanıp fişini prizden çıkardı. İçerisi anında soğudu ama gürültü biraz uzakta da olsa hâlâ devam ediyordu.

"Başka fanlar da olmalı." Arkadan gelen ses yüzünden yerinden sıçradı. Korktuğu için öfkelenerek arkasına döndü: "Size ön tarafta beni bekleyin demiştim."

"Bekledim, o sırada da bunu buldum."

Ingolf yüzünde suçlu bir ifadeyle ona ince bir dosya uzattı.

Herzfeld iki eli de boşta kalsın diye baltayı yere bıraktıktan sonra dosyanın karton kapağını açtı. Ingolf cep telefonunun ekranıyla loş koridoru biraz aydınlatırken Herzfeld yakından tanıdığı bir belge olan otopsi raporuna hızla göz gezdirdi.

- Yırtık kızlık zarı, yakın zamanda kanama görülmüş, kadın/kız bugüne dek bakireymiş
- Boyun kırığı
- Vücudun tamamında, özellikle genital bölgede yabancı tükürük kalıntıları

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu Herzfeld, dosyanın kişisel bilgiler satırında kurbanın ismini ve yaşını aradı. İkisi de boş bırakılmıştı.

Bunun yerine raporun son sayfasında yırtık bir fotoğraf vardı. Polaroid, otopsi masasında yatan genç bir kadını gösteriyordu. Martinek üstüne eğilmiş, Y şeklinde bir kesikle göğüs kafesini açmıştı.

Hayır. Bu imkânsız.

Kadının yüzü fotoğraftan kesilmişti fakat boyu ve vücut yapısı...

...uyuyor olabilir.

Herzfeld aklına kızı gelince dosyayı elinden düşürdü.

"Dosya kutunun en altında duruyordu." Ingolf dosyayı yerden kaldırdı.

"Bunlar size bir şey ifade ediyor mu? Rapor? Para? Fan?"

"Korkarım evet," diye sessizce yanıtladı Herzfeld. *Facebook profiline yazdığın şu hayat mottosu neydi Sven? Hiçbir şeyi şansa bırakma mı?*

"Martinek ne yaptığını çok iyi biliyor," dedi Herzfeld, fanı işaret etti. "Bize akustik yol göstericiler bırakmış."

"Bizi nereye yönlendirecekler ki?"

"Birazdan öğreniriz."

Herzfeld burnundan nefes aldı. Erimiş plastik kokusu şimdi biraz dindiği için burnundaki titrek tüyler mide bulandırıcı başka bir koku bileşeni yakaladı.

"Kokuyu siz de alıyor musunuz?" diye sordu Ingolf'a koridorun sonundaki ahşap çerçeveli cam kapıya doğru bakarken. Cevap beklemeden harekete geçip sürgülü kapıyı açtı ve arkasında bir sonraki fanlı ısıtıcıyı buldu. Bu alet de çok çalışmaktan kor gibi olmuştu, onun da fişini çekti. Ani sessizliğe ve loş ışığa alışması biraz zaman aldı, sonrasında etrafını görebildi.

Yemek odası yüksek alçı tavanlı, ağaç kaplama geniş bir alandı, bahçenin arka kısmına bakan camlı bir cumbayla sona eriyordu. Diğer odalar gibi duvarlar burada da çıplaktı, yine de ahşap kaplamanın üstündeki siyah çerçeve izleri görülebiliyordu, bir süre önce yemek masasının karşısında, duvar halısı büyüklüğünde bir tablo asılı olmalıydı. Kaldı ki salondaki bu tek mobilya parçasına masa demek mobilyaya hakaret sayılırdı. Kırmızı-siyah devasa maun masa, kimsenin sıkışmasına gerek kalmadan rahat rahat bir düğün dolusu insanı ağırlayabilirdi. Yalnızca avizenin durumu bile eski çiftlik evindeki bu tür kutlamaların çok geçmişte kaldığını gösteriyordu, tavandan sarkan

örümcek ağlarıyla kaplı avizeyi altı vidasının yalnızca ikisi tutu yordu. Fakat salonda asıl göze batan şey ne masa ne de avizeydi.

"Yüce Tanrım, bu da ne?" dedi Ingolf soluk soluğa, masanın ortasını işaret etti stajyer ağzını ve burnunu kapatarak.

Herzfeld öne doğru bir adım atıp titremeye başladı.

Dile getirmeye korkuyorum.

Yemek masasının üstünde, eski avizenin hemen altında yatan şey bir...

...yığın mı? Bir ceset mi?

Tam olarak seçilmiyordu çünkü biçimsiz şeyin üstüne beyaz bir örtü serilmişti.

Herzfeld aniden, gürültünün koku duyusunun hassaslığını azaltabileceğine dair akıl dışı bir umutla fanın yeniden çalışıp ses çıkarmasını istedi. O örtünün altında onu bekleyen her neyse yanlış anlamaya mahal vermeyecek şekilde ceset kokusu yayıyordu. Hepsi bu kadar da değildi, ince kumaş hareket eder gibi oldu.

"Hâlâ hayatta," deyip öğürdü Ingolf. Herzfeld işin aslını biliyordu. En büyük korkusunun ispatı gibi örtünün altından beyaz bir kurtçuk çıktı, masanın yüzeyinde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Çok küçük. Bu cesedin tamamı olamaz, diye düşündü ve bu düşünce her şeyi daha da katlanılmaz kıldı.

Yapamayacağım.

Sanki örtünün altında çürüyen eti tahrip eden böcekler ve kurtçuklar değil bir yaban arısı sürüsüymüş gibi kulaklarında vızıltılar duymaya başladı.

Yüksek sıcaklık bu yüzden. Nem bu yüzden.

Martinek çürüme sürecini hızlandırmak istemişti.

Elini kıpırdayıp duran kumaşa uzatırken Herzfeld'in gözlerinden yaşlar boşandı fakat imkânsızdı.

Yapamayacağım.

Hayatı boyunca binlerce ölünün yüzüne bakmıştı fakat şimdi bakmaya korktuğu şey onun gücünü fazlasıyla aşıyordu.

Herzfeld ensesinden ter aktığını hissetti, gözlerini yumdu, harekete geçmek zorundaydı çünkü dengesini kaybetmek üzereydi.

O ana dek Ingolf'un masanın tamamını görmesine engel olmuştu, o an ise Profesör'ü şoka uğratan şeyi stajyer de görebiliyordu. Onu örtüyü çekip almaktan alıkoyan, ne koku ne de kurtçuklardı, Herzfeld'in gözünün önünde, masada duran astım spreyiydi.

28. Bölüm

Helgoland.

"Az önce Töven'in evindeyken, onca zaman neredeydin?" diye sordu Linda asansörle patoloji bölümüne inerlerken.

Daha konuşurken fark etti, o ve Ender uzun uzun düşünmeden senli benli konuşmaya geçmişlerdi.

Delilik insanları birbirine bağlar. Güzel bir tişört yazısı daha.

"Çatı katına açılan kapağı açmakla uğraşıyordum, kilidi sıkışmıştı, Dietrich'im bile işe yaramadı. Tam kapak çatırdadı ki aşağıdan seslendiğini duydum."

Asansör dururken bütün kabin titredi, kapılar açıldı.

"Sence Herzfeld'in kızı hâlâ hayatta mıdır?" Linda asansörden çıkarken sedyenin üstünde açılmasın diye biçimsiz halı rulosunun bir ucundan tutuyordu. Hâkimin evinde ellerinden destek alırken üstüne bulaşan kanı ovalayarak çıkarmaya çalıştığından beri tuhaf bir şekilde ellerini uyuşmuş hissediyordu. Cesedi taşımak için kanepenin önünde duran İran halısını kullanmaya karar vermişlerdi. Başta Linda pis işi tek başına yapmak zorunda kalmış çünkü Ender kan gördüğü sürece cesede el atmayı reddetmişti. Fakat Ender, Linda cesedi halıya sardıktan sonra Herzfeld'in talimatına uygun olarak onu hastaneye getirmek için arabaya kadar tek başına taşımıştı.

"Yani Hannah'yı çoktan öldürmüşler midir?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Ender. Sedyeyi patolojiye doğru sürüp aynı kokuyla karşılandılar, Linda bin yıl da geçse bu kokuya alışamayacağını biliyordu.

"Tek bildiğim böyle giderse yakında boş masa kalmayacak."

Ender sedyeyi Erik'in koku yaymaya devam eden kesik cesedinden üç metre ötede duran ikinci otopsi masasına yanaştırdı. Neyse ki kaloriferler çalışmadığı için sıcaklık on dokuz dereceden yüksek değildi, bu da klinik duvarlarının ardındaki soğuktan çok daha iyiydi. Şu fırtınada dışarıya çıkmak buzdolabına girmek gibi bir şeydi, tabii hoş bir yan etkisi de olmuştu, bu sayede cesedi hastanenin arka kapısından içeri sokarlarken ortalıkta onları görebilecek hiç kimse yoktu.

"Üç deyince," dedi Ender ve Linda'ya halı rulosunun diğer ucunu tutmasını işaret etti, sonra hâkimi masaya taşıdılar. Bu yorucu iş bittiğinde Linda hademenin ellerinin titrediğini fark etti. Yavaşça adamın koluna dokundu.

"Korkuyor musun?"

Ender bitkin gözlerle yüzüne baktı. "Sen korkmuyor musun?"

"Korkuyorum tabii. Yani bir günde iki ceset görmek kimi sevindirir ki?"

"Bir cenaze levazımatçısını," diye şaka yapmaya çalıştı Ender. Ama ne kadar kötü olduğu gözden kaçacak gibi değildi. Linda eline uzandıysa da Ender geri çekti.

"Hadi işe koyulalım," dedi ve mahcubiyetle öksürdü. "Çok zamanımız yok."

Linda ikinci kez denedi, bu kez elini tutmayı başardı. Terden sırılsıklam olmuştu.

"Hayır," dedi Linda.

"Ne hayır?"

"Hayır, senin neyin var tam olarak öğrenmeden önce hiçbir şeye koyulmayacağız."

Ender sinirle gülüp boşta kalan elini önlüğüne sürttü. "Neyim olacak ki?"

Rahat görünmeye çalışıyor ama beden dili onu ele veriyordu. Boynundan itibaren bütün kasları sanki vücut geliştirme şampiyonası için poz veriyormuşçasına gerilmişti.

"Bak," dedi Linda, bir otopsi bıçağını almak için elini bıraktı. "Bu deliliğe sırf adada gerçekten bir seri katil dolandığından ve birilerinin benim boğazımı kesip içinden sürpriz yumurta çıkaracağından korktuğum için katlanıyorum."

"Bir de Hannah'yı kurtarmak istiyorsun," diye araya girdi Ender.

"Doğru, en önemli nokta bu. Benim evime geldiğinde Herzfeld'in kızının kaçırıldığını biliyor muydun?"

Ender başını iki yana salladı. "Hayır. Ben de senden öğrendim."

"Yine de bir şeylerin yolunda gitmediğini sezdiğin için Profesör'e yardım ettin. Neden?"

Ender iç geçirdi. Linda cevap beklerken iki elini de beline dayadı.

"Çünkü Paul zamanında götümü kurtarmıştı," diye fısıldadı sonunda ve kısa bir ara verip açıklamaya devam etti: "İki yıl önce burada işe başladığımda şansım yüzde elliydi. Personelin yarısı benden hoşlandı, diğer yarısıysa hademe olarak işe alınan Türk Temel Reis'le ne yapacaklarını bilmiyorlardı."

Linda, Ender'in söylediği bir şeye ilk kez güldü.

"Yani işte, iyi bir başlangıç yapmamıştım, itiraf etmem gerek. Daha ilk iş günümde çuvalladım."

"Nasıl?"

"Başhekime en sevdiğim fıkramı anlattım."

"Selülitle ilgili olan mı?"

"Yok, bir çocuk bir gün eve gelip babasına şöyle der: 'Baba, Markus okuldaki herkese benim ibne olduğumu anlatıyor.' Babası cevap verir: 'Eh, sen de patlat bir tane.'" Ender şakanın komik

yerine gelince gülümsedi. "Oğlan da şöyle der 'Olmaz, Markus çok tatlı.'"

Linda burnu altından güldü. "Dur tahmin edeyim, başhekim eşcinsel miydi?"

Ender sırıttı. "Yok, öyle olsaydı ortak noktamız olurdu."

Demek öyle!

Linda kaşlarını çattı ve gay radarının onu apaçık yolda bırakmış olmasına şaşırdı. Normalde karşısındaki insanın cinsel yönelimini daha ilk bakışta anlardı. En yakın arkadaşlarının bazıları eşcinseldi.

"Henüz emin değilim," diye açıkladı Ender aklından geçenleri okumuş gibi. "Her durumda fıkra hoş karşılanmadı çünkü başhekimin oğlu daha bir hafta önce eşcinsel olarak açılmış, bu da bir aile skandalına yol açmıştı, Helgoland'dakilerden saklayamamışlardı. O andan itibaren kendimi patronun çocuğuyla aynı kara listede buldum."

"Herzfeld de seni bu listeden çıkardı, öyle mi?" diye sordu Linda.

Linda halının bir ucunu devirerek hâkimin cesedini açmaya başladı. Ender bir kez daha boğazını temizleyip öksürdü. Belli ki geçmişinden konuşmak hoşuna gitmiyordu.

"Daha fazlasını yaptı. Bir buçuk yıl önce burada bir kadın kendini öldürdü. Sık sık tekerlekli sandalyeyle gezmeye çıkardığım bir hasta. Felç geçirdikten sonra doğru düzgün yürüyemiyordu. Neyse, onunla ben ilgileniyordum. Benden hoşlanmayanlar bana Anadolulu miras avcısı diye hakaret ediyorlardı. Sonra kadın tekerlekli sandalyesiyle beraber uçurumdan düştüğünde onunla birlikte görülen son insan bendim."

"Senden mi şüphelendiler?" diye akla ilk geleni sordu Linda.

Ender daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi bir el hareketiyle geçiştirdi ama sonra, "Yalnızca başhekim," dedi. "Onun için ben Ender bin Ladin'dim. Bir numaralı devlet düşmanı."

Linda halının ucunu çekip ruloyu açarken cesedin masadan düşmemesi için Ender'den dikkat etmesini rica etti. Yöntemleri yorucu ve kesinlikle alışılmışın dışındaydı, *ama Paul, bir çizerden daha fazlasını bekleyemezsin*, diye düşündü.

"Herzfeld'in yaptığı otopsi seni kurtardı o zaman?" diye sordu. Ceset kendi ekseninde dönmüştü ama hâlâ tamamen halıyla kaplıydı.

"Daha iyisi oldu," diye yanıtladı Ender. "Paul sahilde kadının intihar mektubunu buldu." Ender ona manidar bir bakış attı. "Aslında onun işi bu değildi, polisler baştan savma iş yapmışlardı. Ama o peşini bırakmadı. Bütün okların bana döndüğü bir zamanda tek başına dolanıp beni kurtaracak mektubu buldu." Gülümsedi. "O yüzden ona minnettarlığım sonsuz, bu sebepten de bu delice işte ona yardım ediyorum, umuyorum ki..."

Ender cümlesini tamamlayamadı. Aniden çöken karanlık son sözlerini ve bütün otopsi salonunu yuttu.

Düzenleme
Ny.ozlem

29. Bölüm

Zarrentin.

Koku korkunçtu. Göz çukurlarından kurtçukların çıktığı cesedin görüntüsü dehşet vericiydi. Herzfeld'in nihayet harekete geçip ceset yığınının üstündeki örtüyü çektikten sonra kopardığı çığlık yemek odasının çıplak duvarlarında yankılandı. Sonra gülmeye başladı.

Tanrım...

"Tanrı'ya şükür," dedi Ingolf, onun sevinci elbette Profesör'ünkü gibi yüzünden okunmuyordu. Stajyer, Herzfeld'in az önce üstünü açtığı hayvan cesedinin başını işaret etti. "Sanırım sembolü yorumlamak çok da zor değil."

Herzfeld başıyla onayladı. "Martinek için ben pis bir domuzum."

Muhtemelen haklı da. Belki de o gün yönetmeliğe uyarak kızını gerçekten de ikinci kez öldürdüm.

"Ben bir domuzum," diye tekrarladı fısıldayarak.

"Güzel," dedi Ingolf burnundan konuşarak, burnunu artık tüm eliyle kapatıyordu, "konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre kokusuna alışmamız gerekmeyecek bir odaya geçmemizde bir sakınca yoktur herhalde? Size diyorum?"

Herzfeld'in onu dinlediği yoktu, ağır adımlarla masanın etrafında dolaşıyordu. "Sven Martinek ritüel cinayetler konusunda uzmandı," dedi düşüncelere dalarak, Ingolf'tan ziyade kendisiyle konuşuyordu.

"Yani?"

"Sembol uzmanıydı. Bir ölünün saçındaki kürdan, ölüm sonrası kesilmiş bir ayak tırnağı, cesedin yanında bir kova halı temizleyici... motifi görür ve saçma gibi görünen her eylemin ardında önemli bir ipucu yakalardı. Bu kadar iyi bir adli tabip olmasaydı adli psikolog da olabilirdi."

"Bu bizim temiz havaya çıkmamızı neden engelliyor, anlamıyorum." Ingolf sabırsızlıkla, sanki tuvalete gitmesi gerekiyormuş gibi ağırlığını bir bacağından diğerine alıp duruyordu.

"O kadar çabuk değil," diye uyardı Herzfeld, çürümüş domuz cesedine başka bir açıdan bakmak üzere diz çöktü.

Ingolf inledi. "Ciddi ciddi hayvana otopsi yapmayı düşünmüyorsunuz değil mi?"

Herzfeld reddeder gibi bir el hareketi yapıp ayağa kalktı. "Hayır. Muhtemelen zamanımızı boşa harcamış oluruz. Martinek çok özenli bir çalışandı, hep katı bir çalışma adabı vardı, yani önemli ipuçlarını yalnızca insan cesetlerinde bulabiliriz."

"Bir yerlerde insan cesedi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Ingolf biraz daha sarardı.

"Yol göstericilerin beni nereye götüreceğinden emin değilim."

Umarım Hannah'ya değildir.

"Yol göstericiler mi?"

"Evet, elbette." Herzfeld kısa bir an Ingolf'un gözlerinin içine bakıp yeniden masaya döndü. "Balta, para, astım spreyi, hepsinin bir anlamı var, en az sıcaklık, otopsi raporu ve ceset kadar."

"Yani?"

"Bir şeyi gözden kaçırdık. Düşünün von Appen. Buraya geldiğimizde gözümüze ilk çarpan neydi?"

"Kar."

Herzfeld kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Ben lastik çizmelerden söz ediyorum."

Şüpheli bakışlarla karşılaştı. "Yani sizce onların da mı bir anlamı var?"

"Her şeyin bir sebebi vardır," diye Martinek'ten alıntı yaptı Herzfeld, otopsi salonunda ne zaman tuhaf bir bulguyla karşılaşsa böyle derdi.

Çizmelerin bana uygun olması tesadüf değil.

"Peki bu çirkin çizmeler ne için, söyler misiniz lütfen?" diye sordu Ingolf.

"Doğru soru tam olarak bu." Herzfeld masanın başucundaki cumbaya doğru döndü, Ingolf'a da peşinden gelmesini işaret etti. Bahçe penceresine cam soluğundan buğulanacak kadar yaklaşınca Profesör kolunu kaldırıp dışarıyı gösterdi.

"Su birikintileri, yağmur, çamur, genel olarak su için," dedi, karla kaplı arazi hafif bir eğimle göle uzanıyordu, göl kıyısında bulunan küçük kayıkhaneyi işaret etti. Gri ahşap kulübenin tek penceresini kaplayan kartonun boşluklarından mat, soluk bir ışık sızıyordu.

30. Bölüm

Burası saplantılı birinin çalışma odasıydı. Herzfeld, bir işaret bırakmak için burayı kasten Martinek mi dekore etmişti yoksa meslektaşı son haftalarda tümüyle aklını mı yitirmişti emin değildi.

Kayıkhanenin asıl amacını hatırlatan tek şey giriş kapısının yanındaki eski bir kürekti. Onun dışında bir zamanlar kayıkların, yedek parçaların, temizlik malzemelerinin ya da brandaların saklandığı dikdörtgen oda acayip bir ibadethaneye benziyordu.

İçeri girer girmez göze ilk çarpan şey bir mabetti. Kulübenin başucunda, muhtemelen kayıkların içeri ya da dışarı kaydırıldığı, göle açılan metal bir kepengin önünde duruyordu.

Martinek'in kızı Lily'yi on dört doğum günü mumunu aynı anda söndürmeye çalışırken gösteren fotoğraf bir Noel ağacı ışık zinciriyle çevrili bu küçük sunağın merkezinde duruyordu. Küçük bir yağ radyatörünün ışık diyodu sayılmayacak olursa odadaki tek ışık kaynağı buydu. Evdeki devasa fanların aksine buradaki radyatör en düşük seviyede çalışıyor, ancak önünde durulursa ısı veriyordu.

Herzfeld bir adım yaklaşıp Martinek'in kızının anısına fotoğrafın çevresini süslediği kişisel eşyaları inceledi. Mabedin ahşap rafında bir öğrenci kimliği, bir diş teli kabı, bir kartpostal, kalemler, şekerlemeler, bilyeler ve Lily'nin ayin mumuna yaslanmış pelüş bir eşek vardı. Herzfeld, Martinek'in burada diz çöküp kızının ölümüne bir başına ağlamak üzere mum yaktığını görür gibi oldu. Öfkesi muhakeme gücünü burada zehirlemiş olmalıydı.

Bana kısasa kısasla karşılık vermek için burada plan yapmış. Bana kendi kızını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu göstermek için.

"Hastalıklı bir durum," diye mırıldandı Ingolf arkasından. Stajyer bununla mabedi değil fotoğrafları kastediyordu. Her yerdeydiler. Martinek fotoğrafları bir havalı zımba tabancasıyla kalasların üzerine, duvardaki raflara, hatta kayıkhanenin tavanına bile tutturmuştu. Çoğunda Sadler görülüyordu, gizlice ve uzak mesafeden fotoğraflanmıştı: hapishaneden tahliye edildiği gün. Bir metro girişinde gözden kaybolurken. Evinin kapısını açarken. Çocuk tacizcisi bazılarında boş zamanlarında, bir video dükkânındayken, bir koşu bandında ter dökerken görünüyordu, bu fotoğraf spor salonunun karşısındaki bir binadan çekilmiş olmalıydı. Sadler fotoğrafların birinde bir oyun parkının önünde ergenlik yaşlarındaki bir çocukla sıkı sıkı kucaklaşıp vedalaşıyordu. Birçok fotoğraf yakınlaştırılmıştı; özellikle katilin kahkaha attığı fotoğraflar.

Sıradan bir kahkaha, diye düşündü Herzfeld, yüzeyi pütürlü fotoğrafı eline aldı. *Çocuğunu dikkat etmesi için uyarabileceğin hiçbir tarafı yok.*

Köşesinde tarih yazıyordu. Fotoğraf daha birkaç hafta önce çekilmişti, kaldırımdaki kar da bunu doğruluyordu.

Martinek bütün işi halletmişti. Kızının katilini aralıksız yirmi dört saat, belki de birkaç gün boyunca gözetlemiş olması hayli mümkündü.

Kafayı yemene şaşmamak gerek Sven.

Üstelik Martinek bu fotoğrafları çekebilmek için üç buçuk yıl beklemek zorunda kalmıştı.

"Niye intikamının nesnesi siz oluyorsunuz ki?" diye sordu Ingolf kendine özgü tumturaklı konuşma tarzıyla. Yerde bulduğu bir gazete haberini kaldırdı. Kayıkhaneye girerlerken rüzgârdan

yere düşmüş olmalıydı. Raflara görünüşe göre hepsi tecavüzcü ve çocuk katiliyle ilgili kesilmiş gazete kupürleriyle dolu kutular istiflenmişti.

Herzfeld, Ingolf'a doğru bakınca stajyerin arkasındaki rafta gördüğü bir ışık yansıması dikkatini dağıttı. Yavaşça önünden geçip başka fotoğraflarla dolu bir ayakkabı kutusunu kenara itip gözlerini kıstı. Çıkartmanın üstündeki yazı loş ışıkta zor okunuyordu, o yüzden bulduğu şeyi mabede yakın bir yere götürdü.

"Demek istediğim Martinek'in sizden ziyade şu Sadler'le ilgilenmesi gerekmez mi?" diye sorularına devam etti Ingolf.

Herzfeld başıyla onaylayıp şöyle dedi: "Meslektaşımın intikamın bu aşamasını çoktan geride bıraktığından eminim."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü kanıtı şu anda elimde tutuyorum."

Az önce raftan aldığı tek kullanımlık bardağı Ingolf'a uzattı.

"Jan Erik Sadler," diye yazıyı okudu Ingolf. Katilin ikinci ismini duyunca Herzfeld'in tüyleri ürperdi.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu Ingolf, tiksinti dolu bir bakışla bardağın içindekini işaret ederek.

"Bir insan dili," diye onayladı Herzfeld ve telefonunu çıkardı. "Linda'ya haber vereyim, en azından Erik'in kimliğiyle ilgili bilmeceyi çözmüş olduk."

31. Bölüm

Helgoland.

Açık. Kapalı. Kısa bir karanlık. Yine açık.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Linda bir şeyler görebildiği o kısacık anda. Sonra ışık yine kapandı.

"Muhtemelen jeneratör." Ender normal bir ses tonuyla konuşursa aniden maruz kaldıkları ürkütücü ışık oyunu daha da kötüleşecek diye korkuyormuş gibi kısık sesle konuşuyordu.

Ya da artık yalnız olmadığımızı düşünüyor.

"Jeneratör yavaş yavaş ruhunu teslim ediyor olabilir." Hademe kendi söylediğine kendisi bile inanmıyormuş gibiydi. Ender son aydınlık arayı kapının yanındaki lamba düğmelerine ulaşmak için kullanmıştı, şimdi birbiri ardına deniyor ama sonuç başarısız oluyordu.

Açık. Kapalı. Kısa bir karanlık.

Harika, patolojide ışık gösterisi.

Linda, Töven'in otopsi masasının yanından ayrılıp üç metre uzaktaki sehpada duran iki bıçaktan biriyle silahlansa mı diye düşündü. Tüyleri diken diken olmuştu.

Çatırtı, ikide bir çöken zifirî karanlıktan neredeyse daha tatsızdı. Işığın her sönüşünde sanki bir canavar omurgasını kırmış gibi bir çatırtı geliyordu. Sesler, çelik masaların karşısındaki fayans kaplı duvarlarda yankılanıyor, sinir bozucu, elektrostatik bir vızıltıya karışıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Linda. Işık üç saniyeliğine tekrar yandı, Ender'in bir ayağı koridordaydı.

"Ana şalter panosuna gidiyorum. Hemen gelirim."

Tabii. Beni şeytanın diskosunda bir başıma bırak, diye düşündü Linda, sonra da fenalaştı. Dengede durmakta zorlanıyordu. Üstündeki çalışma lambası yandığında hata yapmış, otopsi masasına bakmıştı, sonra yeniden karanlık olduğunda ölü hâkimin görüntüsü Linda'nın retinasında dans ediyordu. Cesedi masaya taşıdıktan sonra halıyı açmışlardı. Artık ceset tamamen ortadaydı.

Friederike Töven'in cesedi yüzüstü yatıyordu, eteği kalçasına kadar sıyrılmıştı, bu yüzden kan içinde kalmış yırtık bir pamuklu külot görünüyordu...

...ve bir sopa. Lanet olsun, Ender, lütfen geri dön!

Linda ayrıntıları görmekten kaçınmak için gözlerini sıkı sıkı yumdu ama bu hiçbir fark yaratmadı. Geniş uyluklarının arasına, doğrudan hâkimin genital bölgesine sokulmuş kırık süpürge sapının görüntüsü bilincine kazınmıştı, hem de Linda'nın korktuğu gibi sonsuza dek.

Birkaç saniye de sürse ışık yine yandı, Linda karşı konulmaz bir kusma isteği duyuyordu. Şiddetli kan kaybının nedeni anlaşılmıştı: Katil, Friederike Töven'i kazığa oturtmuştu.

Pat.

Korkuyla yerinden sıçradı. Lambaların kapanırken çıkardıkları ses bu kez farklıydı. Daha yüksek, daha yankılı ama çatırtısız.

Muhtemelen Ender ana şalter panosuna ulaşmış, jeneratörü tamamen kapatmıştı çünkü artık klimanın vızıltısı da duyulmuyor, karanlık sürüyordu.

Onun yerine telefonun sesi duyuldu.

Linda'nın gözleri Erik'in cesedinin hemen üstünde dans eden zayıf yeşil ışığa kaydı. Hastanenin sabit hatlı telefonu hâlâ alet kemeriyle lambaya bağlı duruyor, her saniye daha yüksek sesle çalıyordu.

El yordamıyla diğer otopsi masasına doğru yürüdü, ulaştığında arka arkaya birçok şey oldu: Önce telefonun sesi kesildi, ekranın kararmasıyla birlikte cılız ışık da söndü. Eskiden annesinin temiz çatal kaşıkları çekmeceye yerleştirmesine yardım edişini hatırlatan bir şangırtı duydu. Sonra cesedin karnının üstündeki telefon yeniden çalınca tiz bir çığlık kopardı. Çığlığın sebebi, ensesine soğuk bir öpücük kondurulduğu hissiydi.

32. Bölüm

Zarrentin.

"Ulaşamıyorum."

Herzfeld, ellerini beline dayamış düşüncelere dalarak başını sallarken Martinek'in kızının anısına kayıkhaneye kurduğu mabedin önünde duran Ingolf'a baktı.

Sadece kızının anısına değil, aynı zamanda delilikten yapılmış bir mabet.

"Şunu görmüş müydünüz?" diye sordu stajyer. Aslında Paul'ün hastaneye ulaşmayı bir kez daha denemesi gerekiyordu fakat elinde cep telefonuyla merakla yaklaştı. "Bu, Lily'nin fotoğrafı."

"Onu demiyorum."

Ingolf, Martinek'in ona kızını hatırlatan değerli eşyaları (*ölüm hatıraları,* diye geçti aklından Herzfeld'in) yaydığı dar masa örtüsünü kaldırdı, o sırada ayin mumu sallanmaya başladı.

"Dikkat et," diye uyardı, tam mumu tutacaktı ki Ingolf'un açıkta bıraktığı klavyeyi gördü.

Hastalıklı sunak bir dizüstü bilgisayarın çevresine kurulmuştu, mendiller ve peçetelerle kaplı bilgisayarı dikkatsiz bir göz fark edemezdi. Lily'nin A4 boyutundaki fotoğrafı Herzfeld'in o ana dek tahmin ettiği üzere ahşap bir panoya değil, düz bir bilgisayar ekranına yapıştırılmıştı.

Aniden hafif bir vızıltı duydu, sonra gülen kızın fotoğrafı ürkütücü bir biçimde renk değiştirmeye başladı.

"Bilgisayarın hâlâ şarjı var," dedi Ingolf. Herzfeld telefonunu bilgisayarın yanına bırakıp soğuktan katılaşmış parmaklarına

bohladı, sonra fotoğrafı ekrandan aldı, arka plan aydınlatmasının soğuk mavi ışığı ikisinin de yüzüne vurdu.

Şifre giriş alanı belirdi. Herzfeld uzun uzun düşünmeden Martinek'in kızının ismini girdi, saniyeler sonra bir ev bilgisayarının tipik kullanıcı arayüzü açıldı. Masaüstü çok derli toplu, neredeyse boş görünüyordu. Metin düzenleme, e-posta programı, internet tarayıcı ve bir vergi idaresi yazılımının ikonları dışında ilk bakışta açılmaya değer dikkat çekici bir dosya ya da kısayol yoktu, kaldı ki Herzfeld sabit diskte ne araması gerektiğini de bilmiyordu.

"Geçmişe bakın," diye tavsiyede bulundu Ingolf, Herzfeld bu zekice tavsiyeye uyup başlangıç menüsüne girdi ve "en son kullanılanlar" sekmesinde Martinek'in en son açtığı dosyaların isimlerine göz gezdirdi.

Tek bir kayıt olması şaşırtıcı değildi; dosya adının uzantısına bakılırsa bu bir video dosyasıydı:

seethetruth.mp4

"Gerçeği gör mü?" diye çevirdi Ingolf, Herzfeld kendini yine az önce et yığınının üstündeki örtüyü açmak üzereyken hissettiği gibi hissetti.

Maalesef bu kez göreceği şeyin bir domuz kafası olmayacağından emindi.

Martinek videoyu son haftalarda izlemiş ya da videonun üstünde oynamıştı.

Zaman akıyor.

Bunu yapmamasını söyleyerek onu uyaran kafasındaki sesi dinlemeyip dosyaya tıkladı ve ekrandaki değişimleri izledi.

Bir YouTube videosundan daha büyük olmayan gri bir çerçevenin açılması epey zaman aldı.

Bunun amatörce bir kolaj olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu: Görüntü fazla aydınlık ve fluydu ama bu, gösterilen

görüntülerin yoğunluğunu azaltmıyordu, önce kameranın neye odaklandığı çok belli değildi. Resimli bulmaca ancak kayıt biraz daha netleşince çözüldü.

"Ayak mı?" diye sordu Ingolf, Herzfeld'den videoyu büyütmesini istedi ama görünüşe göre oynatma programının tam ekran seçeneği yoktu. Fakat ekranı klavyeden ayırmak mümkündü, Ingolf dizüstü bilgisayarın yanındaki iki kolu çevirip klavyeden ayırdığı ekranı ona uzattı. O sırada kayıtta bir kadın bedeni görünüyordu, kameraman yüzünü çekmemişti.

Cildi pürüzsüz, genç görünüyor; boyuna ve yapısına bakılırsa on üç ila on yedi yaşlarında bir kız.

Herzfeld videodaki dehşetten uzak durabilmek için profesyonel otopsi uzmanı moduna geçmişti.

Bir çiftlik evinin yemek odasına benzeyen bir yerde, bir masanın üstünde, açık bir ceset torbasında yatıyor. Kalçaları dar, bikini bölgesi tıraşlı ya da ağdalı, belirgin bir dış özelliği yok, sol ayak bileğindeki bir dövme dışında, lanet olsun...

Dövme Herzfeld'i tarafsız gözlemci konumundan koparıp onu yine korku dolu bir babaya çevirdi.

Bu, Hannah mı?

Dövmeyi tanımıyordu ama bunun bir anlamı yoktu. Belki de yakın zamanda yaptırmıştı. Hem bardak altlığı büyüklüğünde ve kötü çekilmiş bir videoya bakıp kızını nasıl teşhis edebilirdi?

Kızın cesedi artık yalnız değildi. Yüzünü göstermekten belli ki hiç çekinmeyen Martinek kameranın önüne geçip üzgün üzgün objektife baktı. Bir elinde otopsi bıçağı, diğerinde önce metal bir çubuk gibi görünen ama sonra bir süpürge sapının ucu olduğu anlaşılan bir şey tutuyordu. Herzfeld tahta sopada birkaç çentik gördü, Martinek bunları bıçakla yapmış olmalıydı.

"Ee?" diye sordu yanındaki Ingolf, kayıt bitmiş gibiydi, çünkü Herzfeld'in ellerindeki ekran yeniden karardı. Bir süre

yalnızca cızırtı duyuldu, sonra kayıt başka bir perspektiften devam etti. Martinek el kamerasını yerleştirdiği sehpayı masayı yandan görecek şekilde döndürmüştü. Kızın göğüs kafesini açışı görülebiliyordu.

"Hayır!" Ingolf ve Herzfeld korku filminin bir sonraki sahnesini korkuyla bekleyen iki izleyici gibi neredeyse aynı anda bağırdılar fakat burada gitgide büyüyen yara özel efekt değildi.

"*Seni seviyorum baba.*" Herzfeld zihninde kızının sesini duydu, sırtını dönecek oldu çünkü iki felaket arasında seçim yapması gerekiyorsa Martinek'in kızının bedenini nasıl kestiğini görmektense hiçbir şey bilmeden ölmeyi tercih ederdi. Fakat dönmesine gerek kalmadı. Otopsi bıçağı henüz kızın göbeğine varmamışken kayıt kesildi.

"Ne yapıyor?" diye sordu Ingolf. Sonraki sahnelerde Martinek kamerayı eline almıştı. Beyaz ceset torbası birçok yeri kana bulanmış olsa da sıkı sıkı kapalıydı. Masanın başucundaki bir kesim tahtasında genç kadının çıkarılmış organları duruyordu, bütün odanın su geçirmez bir brandayla kaplı olduğu ancak kamera bir an için yere doğru dönünce anlaşıldı.

Martinek'in kaydı o ana dek sessizdi fakat şimdi adli tabip ceset torbasını masanın üstünden çekince plastik hışırtısı duyuldu. Martinek iki eli de boşta kalsın diye el kamerasını kısa bir an için bıraktı, Herzfeld her şeyin baş aşağı durduğu ve görüş alanının kısıtlı olduğu bir anda eski meslektaşının torbayı hazırda duran bir el arabasına taşıdığını gördü. Sonra kayıt bir kez daha kesildi, yeniden başladığında dışarıdaydılar.

"Onu buraya, kayıkhaneye getiriyor," diye gereksiz bir yorum yaptı Ingolf. Martinek kamerayı boynuna asmış olmalıydı, kamera aşağı yukarı göğüs hizasındaydı ve bu perspektiften kayıkhane, iskele ve gölle birlikte çiftlik evinin arka kısmını gösteriyordu.

Martinek'in soluk soluğa kalışı ve kardan çıkan gıcırtı dışında sarsılıp duran videoda hiçbir şey duyulmuyordu. El arabası donmuş göle uzanan iskeleye varmıştı.

"Ne yapacak?" diye mırıldandı Ingolf, o sırada Herzfeld elinde ekranla kulübeden çıkmıştı bile. Hava bulutluydu ama henüz karanlık değildi, o yüzden ekranda olanları takip etmekte ve kayıttaki görüntüleri buranın şu anki haliyle kıyaslamak için yönünü tayin etmekte zorlanmadı. Kayıkhanenin arkasındaki iskele üç metre ötede başlıyordu. Sazların karın içinden parmaklar gibi uzandığı kıyı ile iskeleyi birbirine bağlayan dar bir rampa vardı.

Herzfeld yaklaşırken bir kazığa asılmış küçük bir "girmek yasaktır" tabelası gördü, tıpkı Martinek'in videoda yaptığı gibi uyarıyı görmezden geldi.

Meslektaşı kayıtta çoktan iskelenin öbür ucuna ulaşmıştı. Su bu noktada yükseliyordu, Martinek'in aşağıya doğru küçük bir adım atması yeterli oldu, el arabası ve ceset torbasıyla birlikte buzun üstünde duruyordu.

O andan itibaren kayıtta zaman atlaması olmadı. Martinek hedefine odaklanmış halde eşit adımlarla gölün üstünde ilerliyordu, üstünde kar yığınları olan buz tabakası ve ceset torbasının bir kısmı sallanan kameranın görüş açısındaydı.

"Bu bir duba mı?" diye sordu Ingolf ve iskelenin ucuna ulaştıklarında Herzfeld'in önüne geçti, önlerinde yalnızca gölün buz tutmuş yüzeyi uzanıyordu. El arabasının izleri artık görülmüyordu. Dışarıda, kıyıdan en az yirmi metre uzaklıkta rüzgâr daha sert esiyor, Herzfeld'in ekranı tutan parmaklarını neşter gibi kesiyordu.

"Olabilir." Yarı karanlıkta gölün ortasında duranın ne olduğunu tam olarak seçemiyordu. Video kaydındaki ışık şu ankinden

çok daha iyiydi fakat kameranın açısı dolayısıyla bu koyu renk nesne görünmüyordu.

"Ben gidip bir bakacağım," dedi Ingolf ve Herzfeld engel leyemeden buzun üstüne çıktı.

"Bekle," diye arkasından seslendi fakat stajyer kaya kaya ilerlemeye başlamıştı bile.

"Güneş yakında batacak," diye seslendi Ingolf arkasına dönüp bakmadan gri siyah bulutlarla kaplı gökyüzünü göstererek. "Birkaç dakika sonra hiçbir şey göremeyeceğiz."

"Dur orada!" diye uyarısını tekrarladı Herzfeld, Ingolf'un peşinden gitmek için ekranı iskeleye bırakacaktı ki Martinek'in sesi onu alıkoydu.

"Merhaba dostum."

Videoda sesi içten, neredeyse coşkulu geliyordu, sesine hafif bir hüzün de karışmıştı, o yüzden Herzfeld ekranda beliren diğer adamın koca elini görmeden de bu sözlerin ona yönelik olmadığını anladı. Sonra uzun uzun ve sıkı sıkı tokalaştılar.

"Bir haça benziyor," diye bağırdığını duydu Ingolf'un fakat o anda Herzfeld'in gözü kulağı ekrandaydı.

"Yani böyle mi olması gerekiyor?" diye sordu Martinek yabancı adamın elini bıraktıktan sonra.

Vücudu ve yüzü görünmeyen yabancının sesi de duyulmuyordu. Muhtemelen başıyla onaylamıştı çünkü Martinek yeniden el arabasını tuttu, arabayı doksan derece döndürüp kollarını yukarı kaldırdı.

"*Sana söylediklerini tam olarak yerine getirmezsen beni öldürecek.*" Herzfeld mesaj kutusundaki kaydı hatırladı. "*Her adımını kontrol ediyor.*"

Hannah bunu söyleyerek Martinek'in bir suç ortağının olduğunu mu anlatmaya çalışmıştı? Videonun çekildiği sırada Martinek'in yanında duran ve ceset torbasının el arabasından

yavaşça kayıp tok bir sesle buzda açılmış bir deliğe düşüşünü izleyen bir ortağı mı vardı?

"Hayır," diye bağırdı Herzfeld, ceset torbası gölün karanlığında kaybolurken.

İstediklerinizi yapmıştım!

Kendisine bağrıldığını sanan Ingolf iskeleden en az on metre uzakta duruyordu ama bu onu artık kurtaramazdı. Çok geçti.

"Bekle," diye yeniden bağırdı Herzfeld, ekranı iskeleye bıraktı. Ingolf haça ulaşmıştı.

"Çok yakınında duruyorsun."

"Ne yapıyorum?" diye sordu Ingolf, sonra olan oldu.

Sanki karşı kıyıda bir avcı tüfeğini ateşlemiş gibi bir çatırtı koptu, sonra Ingolf von Appen buz tabakasından göle düştü ve az önce videoda görünen ceset torbası kadar hızla battı.

33. Bölüm

Buz tabakası neredeyse Antarktika'yı aratmayan soğuğa rağmen henüz yeterince donmamıştı, bunun sebebi bir zamanlar Martinek'in heyecanla anlattığı gibi gölün sıcak akıntıları olabilirdi. Herzfeld buzun Ingolf'un ağırlığı altında neden çatladığını başka türlü açıklayamıyordu. Acı verici uzun saniyeler geçti, stajyer su yüzüne çıkmıyordu.

"İmdat," diye bağırdı Herzfeld, dört ayak üstünde dikkatle sürünerek açılan deliğe doğru ilerliyordu. Gölde de kıyıda da hiç kimse yoktu, yardım edecek biri görünmüyordu, yine de dikkat çekmek için elinden geleni yapmak istiyordu. Telefonu aradı.

Lanet olsun, kayıkhanede bıraktım.

Herzfeld iskeleden kıyıya, oradan kayıkhaneye dönecek, Ingolf'u kurtarma teşebbüsünde işine yarayabilecek eşyaları alacak zamanı var mı diye çaresizce düşündü: cep telefonu, bir halat, kürek ya da buzun üstünde ağırlığını daha iyi yaymak için üstüne uzanabileceği bir merdiven. Gitmemeye karar verdi.

Tıpçı olarak buzlu sudan çıktıktan hemen sonra insanın bir solunum refleksinin tetiklendiğini biliyordu, bu da tek başına ses tellerinin kasılmasıyla boğularak ölmesine yol açabilirdi. Ingolf kesinlikle soğuk şoku yaşıyordu ve geçen her saniye kaslarını hareket ettirmesini biraz daha zorlaştıracaktı. Yine de kendi gücüyle yüzeye çıkmayı başarır da etrafta kimse olmazsa psikolojik stres işini bitirirdi. Herzfeld bile paniğe kapılmamayı yapmamayı başaramıyordu.

İlerlerken ne zaman ellerini buz tabakasına bastırması gerekse elleri yapışıp kalacak sanıyordu. Hiç değilse soğuk şişmiş parmaklarındaki bütün acıları uyuşturmaya yaramıştı.

İskeleden Ingolf'u en son gördüğü yere doğru dar bir açıyla birkaç metre ilerledi.

"Ingolf," diye arka arkaya birkaç kez bağırdı, buz tabakasının altında her an bir yüz görecek diye aşağıya bakmaya korkuyordu ama en azından bu korkusu temelsizdi çünkü ansızın şapır şupur sesler duydu. Ingolf yeniden yüzeye çıkmıştı, kollarını çırpıyor, nefes almaya çalışıyordu.

"Hey, buradayım. Arkanda."

Stajyer onu duymuyordu. Maalesef kendi kendini kurtarmaya yönelik çaresiz teşebbüsü sırasında yanlış yapılabilecek her şeyi yapıyordu: Etrafını göremediği için deliğin kıyıya uzak kısmında gücünü boşa harcıyordu. Ayrıca kendini yüzüstü ya da sırtüstü sudan çekmek yerine bir yüzme havuzunun kenarıymış gibi buzun kırıldığı yere tutunmaya çalışıyordu. Ama nereye tutunacaktı ki? Üzerine yaslanmaya çalıştığı buz kırılıyor, delik sürekli büyüyordu. Herzfeld'in uzattığı koluysa hem görüş hem erişim alanının dışındaydı.

"Ingolf, bekle!" diye bağırdı tüm gücüyle. Aynı anda altındaki buzun gıcırdadığını duydu, ağırlığını Ingolf'tan daha iyi dağıtmış olmak için Tanrı'ya dua etti. Ne de olsa bir delikten geçmeye çalışan bir asker gibi sürünerek ilerlemişti.

"Sakin ol, kıpırdama," diye haykırdı Herzfeld, nihayet Ingolf'un onu duyacağı kadar yakınlaşmıştı. Stajyer deliğin dişli kenarındaki aldatıcı çıkıntıyı bırakmadan arkasına döndü. Başını biraz olsun hareket ettirmekte bile çok zorlanıyor gibiydi. Herzfeld yüzünü gördü ve ölümün ilk belirtilerini şimdiden fark eder gibi oldu, cildi soluk maviye dönmüştü, dudakları neredeyse

otopsi masasındaki cesetlerinkiyle aynıydı. Eski adli tabipler buna "mezarlık gülü" derlerdi.

"Merak etme, seni çıkaracağım," diye söz verdi, nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı halde.

Ingolf güçlükle nefes alıyordu, kocaman olmuş gözleriyle ona baktı. Bir zamanlar itinayla jölelenmiş saçları şimdi alnının üzerinde yosun gibi duruyordu. Dişleri takır takır titriyordu.

"....üzgünüm," dedi güçlükle.

"Kolumu tut," dedi Herzfeld enerjik bir sesle. Ingolf suyun üzerinde daha fazla kalamazdı.

"Bana biraz daha yaklaşabilir misin?"

Herzfeld bundan şüpheliydi ama Ingolf'un hayatı ona doğru dönmesine bağlıydı. Ingolf'un iyi kötü suyun üzerinde durabildiği deliğin öbür tarafına sürünmeye çalışsaydı Herzfeld'in de suya düşme tehlikesi doğardı ya da çok fazla vakit kaybederdi.

"...bilmi... yorum," diye inledi Ingolf, yine de dönüp aynı şekilde kolunu uzattı fakat işe yaramayacağını kendi de fark etti. Kendini itip diğer tarafa doğru yüzmediği sürece aradaki mesafe çok büyüktü.

Ingolf denedi. Ve başarısız oldu.

Bir kulaçlık mesafeyi bile alamadı, kasları soğuktan ve bitkinlikten felç olmuş gibiydi, birkaç saniye suda kalabildi, sonra yeniden suya battı.

"Hayır," diye bağırdı Herzfeld ve iyice öne doğru eğilerek kendi hayatını tehlikeye attı, balık yakalamaya çalışan bir çocuk gibi çıplak ellerini buz gibi suya uzattı. Alaca karanlıkta gölün yüzeyi bir yağ birikintisi gibi görünüyordu.

Herzfeld stajyerin hiç değilse elini bir kez daha uzatacağını ummuştu ama bunu yapacak gücü yoktu. Yine de Profesör tam olarak başarısız olmadı çünkü Ingolf'u en azından saçlarından yakalamayı başardı, bu da onu saçlarından tutup yeniden yüzeye

çekmesi için yeterli oldu. Başını suyun üzerine çıkarır çıkarmaz nihayet kolunu bulana kadar omzundan tuttu.

"Nefes al, beni duyuyor musun?" diye bağırdı ona. Bir eliyle saçlarını diğeriyle kolunu tuttuğu için Ingolf tekrar suya batmıyordu gerçi ama sudan çıkarılamıyordu da.

Tamam, düşün. Herzfeld hızla düşünüp bir çözüm aradı, bir yandan dayanması için bağırmaya devam etti, Ingolf'un gözleri açıktı ama gitgide daha da kayıtsız bakmaya başlamıştı. Kıyafetlerinin sırılsıklam olması, vücudunun esnekliğini kaybetmesi Ingolf'un şimdiden yaşayan bir ölü gibi hissetmesine yol açıyordu. Ama hiç değilse iletişim kurmaya çalışıyordu.

"Yapa...mıyo... rum," diye mırıldandı bitkinlikle.

"Yaparsın, yaparsın. Sakın pes etme, başaracaksın."

Ama nasıl, lanet olsun?

Herzfeld burada böyle yüzüstü yattıkça soğuğun gitgide içine işlediğini hissetti. Gövdesinin bir kısmı uyuşmuştu, diğer kısımlarıysa ateş gibi yanıyordu. Yetmezmiş gibi buzun köşesinden sürekli su sıçrayıp kıyafetlerine işliyordu.

"Bayılmayacaksın, duyuyor musun?"

Ingolf henüz bilincini kaybetmemişti ama hareketleri gitgide ağırlaşıyor, rüyasında bilinçsizce titriyormuş gibi görünüyordu. Parmakları gevşemişti, Herzfeld'in parmaklarının arasından her an kayabilirdi.

Herzfeld dişlerini sıktı, tutuşunu gevşetti, stajyerin bir kez daha batmasını göze aldı ki bunun hata olduğu çabucak anlaşıldı. Çünkü Herzfeld ümitsiz son planını devreye sokup yana doğru dönemeden evvel Ingolf ellerinin arasından kayıp gitti, bu kez başı önde buz tabakasının altına sürüklendi.

34. Bölüm

Helgoland.

Patolojinin ışıkları yeniden yanıyordu ama bu, işleri kolaylaştırmadı. Linda'nın içinde bulunduğu tehlike radyoaktivite gibiydi. Gözle görülmezdi, yine de her yerdeydi.

Karanlıkta birinin dokunduğu yerde derisi hâlâ yanıyordu. Linda hâlâ deli gibi sağa sola vurma ihtiyacı hissediyordu, tıpkı birkaç dakika önce yaptığı gibi.

Işıklar söndüğünde.

Karanlıkta bir hedefi olmadan kendini savunma teşebbüsleri sırasında alet masası dışında hiçbir şeye çarpmamıştı, Linda kaçmaya çalışırken masaya takılınca masa büyük bir gümbürtüyle yere devrilmişti.

Kulakları sağır edecek bir gürültü kopmuştu, ses hâlâ kulaklarında çınlıyordu. *Dünyadaki hiçbir gürültü bundan daha korkutucu olamaz*, diye düşünmüştü Linda, ta ki gıcırtıyı duyana kadar, deri tabanlı bir ayakkabının sert yüzeylerde çıkardığı tipik sesti bu.

Linda'nın aklına kıyafete çok az para harcayan ama ayakkabıları ayrı tutan babası geldi... "*Çünkü insanın hayatta ne kadar sağlam durduğu ayakkabılarından anlaşılır tatlım.*"

Karanlıktaki katilin ne kadar yakında olduğu duyulabiliyordu.

Gıcırtı önce azalarak kesildi, sonra geri döndü. Linda nasıl davranacağı konusunda uzun uzun düşünmemişti. Korku, kan kokusu alınca tasmasından tutulamayan kötü eğitilmiş bir dövüş köpeği gibiydi. Ölümü yakınında hissettiği anda zincirlerinden

başlıyor, doğanın gücü kadar dizginsiz ve yoğun bir hal alıyordu. O anki sıra dışı durumda da yalnızca iki seçenek vardı: Saldır ya da kaç. Linda sonuncuyu seçti. Ayağa kalkmadan, oturduğu yerden kendini geriye doğru itmişti. Yeter ki şu gıcırdayan ve gitgide yaklaşan ayakkabılardan uzağa... *olabildiğince uzağa...* gitsin fakat fazla uzağa gidemedi çünkü sırtı radyatöre çarpmıştı. Aşağı yukarı aynı anda gürültüler kesildi. Otopsi salonuna mutlak sessizlik hâkimdi. Lambaların elektrostatik vızıltısı bile kaybolmuştu.

"*Bir insanın karakterini okumak istiyorsan gözlerine değil ayaklarına bak.*"

Linda'nın aklına başka bir anısı geldi, bu defaki alıntı annesinin hazinesindendi, muhtemelen o anda babasının her cumartesi televizyonda spor programı izlerken yediği atıştırmalıkları hazırlamakla meşguldü.

Neden yanlarına daha sık gitmedim ki, diye geçirdi aklmdan, çaresizlik ve hüzün birbirine girmişti; gerçeküstü bir durumda anlamsız bir düşünceydi bu; sessiz bir patoloji bölümünde, iki cesedin arasında, zifirî karanlıkta yere çökmüştü, bir başınaydı. Sonra tıraş losyonunun kokusunu aldı. Kokusu dün yatağındaki yastığa sinen aynı tıraş losyonu. *Ah Tanrım, o daha dün müydü?* Tek fark bugünkü kokunun otopsi masalarındaki cesetlerin kokusuna karışmasıydı.

Danny?

Sapığının adını yüksek sesle haykırmamak için kendisini zor tutmuştu, oysa adamın, patolojideki her kimse, kurbanını nerede bulacağını çok iyi bildiğinden adı kadar emindi. Eliyle ağzını kapatıp nefesini tutarken seslere dikkat kesildi ama artık hiçbir şey duymuyordu, onun yerine kokular yoğunlaşmıştı, gerçi bunlar hayal de olabilirdi, insanın görünmez olana duyduğu arkaik korkunun yol açtığı bir yanılsamaydı belki. Dizleri titre-

meye başladı, öyle şiddetliydi ki sol bacağını kontrol edemeyip refleksle bir tekme attı, o yüzden ayağıyla bıçağa değen kendi miydi yoksa görünmez adam mıydı emin olamadı.

O andan itibaren bıçağa ulaşmak için tedbiri elden bıraktı.

Ağırlığını dizlerine verip karanlıkta telaşlı, düzensiz hareketlerle yerde bıçağı aradı, nihayet bıçağı ucundan yakaladığında avucunun içini kesti fakat o anda hiç umurunda değildi.

Bir hançer gibi tutman lazım, demişti Herzfeld, Linda da bıçağı aynen öyle tutuyordu. Bıçağı saplamaya hazır olduğu çünkü saldırganın yüzünün yalnızca birkaç santimetre ötede olabileceğini düşündüğü anda ışıklar yandı. Fakat ışıklar yeniden yanana kadar tehlike kaybolmuştu.

Hiçbir şey yok.

Ne deri ayakkabı ne tıraş losyonu ne de Danny.

Hiç kimse yok.

Kendisiyle, kokuyla, cesetlerle ve dinmek bilmeyen korkusuyla baş başaydı, hatta bir süre sonra ilk kez yere baktığında korkusu daha da arttı.

İlk bakışta karnının neden böyle şiddetle kasıldığını anlayamadı, eksikliği sonra fark etti: Yerde, fayansların üzerinde iki cımbız, bir çanak, lastik eldivenler ve diğer otopsi malzemeleri duruyordu. Bıçağı elinde tutuyordu, dolayısıyla diğer aletlerin arasında olamazdı.

Ama ikincisi neredeydi?

Linda tehlikenin salonu terk ederken geçtiği kapıyı gözden kaçırmamak için çok değil, hafifçe öne doğru eğildi ama bıçağı bulamıyordu. İkinci otopsi bıçağı, ana şalter panosundan geri dönmesi fazlasıyla uzun süren hademe gibi ortadan kaybolmuştu.

Lanet olsun Ender, tam ihtiyaç duyulduğu anda nereye kayboluyorsun, diye düşündü Linda, tam o anda koridorda çizmelerini sürüye sürüye yürüdüğünü duydu.

"Ender?" diye bağırdı, önce rahatlamıştı çünkü adımları biraz yavaş gibi gelse de Ender'in ayak sesini tanımıştı. Sonra Ender gerçekten de kapıda belirince rahatlaması sevince dönüştü.

"Tanrı'ya şükür!" Onu bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı, *görünmez tehlikeyle baş başa bıraktığı* için sitem edecekti ki ikinci otopsi bıçağını gördü.

Ender'in boynuna saplanmıştı.

35. Bölüm

Zarrentin.

Herzfeld buz tabakasındaki deliği adım adım ardında bırakıyordu. Duramayacağının, dinlenemeyeceğinin, mola veremeyeceğinin farkındaydı çünkü bir kez dursa bir daha asla harekete geçemez, kollarındaki bacaklarındaki ağrılara direnemez, soğukla baş edemezdi. Onu kurtaracak hedefe asla ulaşamaz, bitkinlikle iskeleye yığılır, orada donardı.

Ingolf'la birlikte.

"Salma kendini," dedi soluk soluğa, bunu omuzlarındaki yükten ziyade kendine söylüyordu. Ingolf'un gevşek bedenini bir çuval kömür gibi taşıyordu, gereksiz yük yaptığı için paltosunu kaza yerinde bırakmıştı.

İçişleri Senatörü'nün oğlu neyse ki boyuna bakınca tahmin edileceği kadar ağır değildi ama karşıdan esen rüzgâr bile yolu işkenceye çevirmeye yetiyordu. Ceket, pantolon, ayakkabılar... hepsi buz gibi suyla sırılsıklam olmuştu, eğer bu arktik rüzgâr kanalından kısa sürede çıkamazlarsa Herzfeld'in derisinin üstünde hepsi buz kesecekti. Kayıkhane hâlâ on metre ötede, şu durumda erişilemez bir uzaklıktaydı.

Herzfeld daha önce soğuğu hiç böyle acı verici şekilde hissetmemişti, istinat noktasına birkaç adım kala karda donup ölen dağcılarla ilgili haberleri şimdi anlıyordu. Ahşap kulübeyi görüyor, sığınacakları yerin ulaşılabilir bir yakınlıkta olduğunu biliyor, yine de yere yığılmak ve kaderine boyun eğmek için fazlasıyla güçlü bir istek duyuyordu.

"...uuuma."

"Ne?"

Ingolf yorgunlukla inledi, kulağa "uyuma" demiş gibi geldi ama Herzfeld yanılıyor da olabilirdi.

"Pes etme!" diye bağırdı. Her sözcük gücünü fazladan harcamasına yol açsa da Ingolf'u uyanık tutmalıydı. Yoksa bütün çabaları boşa giderdi. Uyumaması gerekiyordu.

Şimdi değil. Bu kadar uzaktayken olmaz.

Stajyer tamamen buzun altına kaymış, aslında çoktan kaybedilmişti ama Herzfeld onu son saniyede ayakkabısından yakalamıştı, diğer eliyle kemerini çözmek için yana döndüğü anda.

Kemer! Niye daha önce düşünemedim ki?

Herzfeld deliğin başında şoka girmiş, bir kanca, bir merdiven ya da bir dal gibi kullanabileceği bir şey aramıştı, belinde taşıdığı kurtarma ipini az daha unutacaktı.

Sonunda yalnızca Ingolf'u elinden kaçırmadan kemerini çıkarmayı başarmakla kalmamış, kemeri boğulan adamın ayak bileğine dolamayı da becermişti. Sonrası çok hızlı olmuş olmalıydı. Öyle hızlı ki Herzfeld nihayet Ingolf'u çekip çıkarana, vurulmuş bir hayvan gibi soluk soluğa kalarak buzun üzerinde yanına kıvrılana kadar yaptıklarının detaylarını hatırlayamıyordu.

Besbelli buz kurtarma operasyonuna dayanmıştı, kemerin Ingolf'un bacağının doğal bir uzantısıymış gibi işe yaraması için Herzfeld'in deliğin kıyıya uzak olan diğer tarafına sürünmesi gerekmiş, kemer yardımıyla stajyeri kırık kenarın üzerinden yüzüstü yukarıya çekmişti.

"Geldik," dedi Herzfeld soluk soluğa, normal şartlarda bu yol üç saniye bile sürmezdi. Gözleri karardı, sıcağa kavuşmak, yükünden kurtulmak için kıvranan donmuş kasları artık çalışmıyordu, kulübeden önceki meyilli son metrelerde tökezledi. Az önce çıkarken kapıyı aralık bırakmış olmaları felaketi önledi. Yoksa Herzfeld ve Ingolf girişin önünde yığılıp kalırlardı, ama bu

şekilde daha fazla bekleyemeyen bir çift gibi ayakları dolaşarak kayıkhaneye girdiler ve birlikte yere düştüler.

Başardık. Neredeyse.

Rüzgârın aniden kesilişi bir kurtuluş gibiydi. Ne kulaklarda uğultu ne deriye geçirilen pençeler vardı artık, radyatör sayesinde oda sıcaklığı donma noktasının biraz üstündeydi. Ama Ingolf ıslak bir çuval gibi üstünde yatıyor, nefes almasını engelliyordu.

Herzfeld daha fazla güç harcayacak durumda olduğunu düşünmüyordu ama nihayetinde hayatta kalmalarını istiyorsa stajyerin altından kurtulmaktan başka bir çaresi yoktu. Özellikle Ingolf'u ıslak kıyafetlerinden olabildiğince çabuk kurtarmalıydı, yoksa başına gelecek en zararsız şey zatürre olurdu. Herzfeld ellerini ve dizlerini yere dayayarak bir süre bekleyip bu pozisyonda durup güç toplamaya çalıştı.

Dişleri hiç azalmayan bir şiddette takırdıyordu, kaslarındaki ağrılar sıcaklık artışıyla iyileşeceğine kötüleşmişti çünkü kan dolaşımı yeniden yavaş yavaş başlıyor, bu da damarlarında bir karınca sürüsü geziniyormuş gibi hissettiriyordu.

Gözünde çakan şimşekler dinip nefesi biraz sakinleşince hemen yağ radyatörünün kablosuna uzandı ve ısıtıcıyı olabildiğince yakına çekti. Alet erişim alanına girer girmez sıcaklık ayarını son seviyeye getirdi ve epilepsi nöbetini atlatmaya çalışıyormuş gibi görünen Ingolf'a doğru itti. Bütün vücudu titriyordu.

"Eve dönmemiz gerek," dedi Herzfeld, Ingolf'un gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken. Yüzünün rengi ürkütücüydü, dudakları neredeyse görünmeyen lacivert bir çizgiye dönüşmüştü. Vücut ısısı aşırı düşmüş olmalıydı. En azından ciğerlerine su dolmamış gibi görünüyordu, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu gerçi ama Herzfeld şüpheli bir hırıltı ya da fokurtu duymuyordu.

İkisi de yorgunluktan uyuyakalmadan önce Ingolf'un kıyafetlerini çıkarmaya başarırsa belki de başarırlardı.

Herzfeld, Ingolf'un düğmelerini gömleğinden tek bir hamleyle kopardı, çünkü parmakları bu kadar titrek ve uyuşukken başka türlüsü mümkün değildi.

"Hemen ilk randevuda mı?" diye fısıldadı stajyer ve Herzfeld'in elini kenara itti. Gülümseyeceğim derken yüzünü buruşturdu.

Herzfeld şiddetle başını sağa sola salladı. "Utanmak için yanlış zaman."

Gerçekten yeterince çıplak insan gördüm. Birçoğu şu kıyafetlerden bir an evvel kurtulmazsan çok yakında senin de olacağın gibi ölüydü.

Ama Ingolf onu soymasını kesinlikle istemiyor, Herzfeld'i ısrarla itiyordu, en azından sırtını ısıtıcıya yaslayacak kadar doğrulabilmişti.

"Ben kendim yaparım," dedi, ne söylediği tam anlaşılmadı çünkü tam o anda Herzfeld'in cep telefonu çalmaya başladı. Ingolf işaret parmağını kaldırıp mabedi işaret etti, cep telefonu çalarken titrediği için kendi ekseninde dönüyordu.

Herzfeld başını sallayıp sürünerek raflardan birine doğru gitti ve rafa tutunup kendini yukarı çekti.

"Alo?"

Telefonu düşürmemek için iki eliyle birden tutması ve kulağına bastırması gerekti. Hattın diğer ucundaki ses öyle yüksek ve keskindi ki Ingolf bile duydu. Korkuyla başını kaldırdı, gömleğini çıkarmak için uğraşırken duraksadı.

"Ne dedin sen?" diye dehşetle sordu Herzfeld, Linda soluksuz konuşmasına ilk kez ara vermişti. Herzfeld kendini birkaç dakika önce göl kıyısında olduğu kadar umutsuz hissetti.

"Bu nasıl olabilir?"

Linda histerikçe telaffuz ettiği zor anlaşılır sözleriyle Herzfeld'in içindeki soğuğu daha da arttırmayı başardı. Herzfeld yanlış anlamadığından emin olmak için bir kez daha sordu:

"Ender öldü mü?"

36. Bölüm

Helgoland.

"Bilmiyorum," diye bağırdı Linda telefona. Bir kez daha hademenin nabzını yokladı, Ender sırtı duvara yaslı, bacaklarını uzatmış sürgülü kapının dibinde yatıyordu, Linda yanına diz çökmüştü.

"Işıklar söndü, Ender tekrar yakmak için gitti, şimdi karşımda duruyor. Boynunda bıçakla."

Sahiden de bıçağın sadece açık mavi plastik sapı görünüyordu. Ender'e arkadan saldırılmış, ancak son saniyede saldırgana doğru dönebilmiş gibiydi. Bıçak çaprazlamasına, ensesinin iki santim uzağına yandan saplanmıştı.

"Ama Ender yürüyebildi öyle mi?"

Herzfeld'in sesi yorgun, neredeyse ilgisiz geliyordu. Linda Profesör içki mi içti diye düşündü. Her bir sözcüğe odaklanması gerekiyor gibiydi. "İki adım, sonra kollarıma yığıldı. Ne yapacağım şimdi?"

Lanet olsun, Paul, bana sadece insan yarmayı gösterdin, onarmayı değil.

"Başka seçeneğimiz yok, acilen yardım çağırmalısın," dediğini duydu Herzfeld'in.

"Kimi çağıracağım? Adada doktor yok, en azından bildiğim kadarıyla. Ayrıca katil geri dönecek diye ödüm bokuma karışıyor."

Aklına Danny, ıslak havlu, çamaşır makinesindeki ölü kedi ve o uyurken Danny'nin çektiği videolar geldi, geçmişindeki manyaklığın şu anki çılgınlıkla nasıl bir ilişkisi olabileceğini

düşündü. Buna ne kadar kafa yorarsa telefonu tutan eli o kadar titriyordu.

"Kendini alt kata kilitleyemez misin?" diye sordu Herzfeld.

"Kilitledim bile. Ender'in anahtarı içeriden takılıydı. O manyak havalandırma bacasından falan girmezse güvendeyiz ama Ender ne kadar dayanabilecek bilmiyorum."

"Nefes alıyor mu?"

"Bilmiyorum, hareket etmiyor."

"Nabız?"

İşaret ve yüzük parmağını Ender'in şah damarına bastırdı, gerçekten bir şey hissedip hissetmediğinden emin değildi.

"Varsa bile çok zayıf."

"Kan?"

"Çok az."

"Ne demek çok az?" Sanki Herzfeld'in de boynuna bir bıçak saplanmış gibi sesi soluk soluğa geliyordu.

"Önlüğü kirlenmiş ama kan fışkırmıyor."

"O zaman belli ki şansımız..."

"ŞANS mı?"

"...önemli damarları yaralanmamış. Yürüyebildiğine göre omuriliği de sağlam olmalı."

Tabii hâlâ hayattaysa.

"Bilmiyorum, çok fena görünüyor Paul."

Linda saç dibinden bir damla terin akmaya başladığını hissetti, bu yüzden yine Danny'yi ve onda açtığı yaraları hatırladı.

Kahretsin Clemens. Onunla ilgilendiğini söylemiştin. Ne bu şimdi?

Linda inledi ve avucuyla alnındaki teri sildi. "Bıçağı çekip çıkarmalı mıyım?"

"Kesinlikle hayır. Hareket de etmemesi gerek! Onu sıcak tut, battaniyeye sar ve..." Telefondan gelen seslere bakılırsa Herzfeld

her neredeyse gıcırdayan bir tahta kapıyı açıp dışarıya çıktı. Cümlesinin son kısmı rüzgâr yüzünden oluşan bir hışırtının içinde tamamen yok olup gitti.

"Ve ne?" diye sordu Linda, ayağa kalkıp patoloji bölümünden ayrılmadan battaniyelere nasıl ulaşacağını düşündü.

"Bana beş dakika ver!" Herzfeld şimdi sarhoştan ziyade acı çekiyormuş gibiydi, telefon az sonra altında kalacağı olağanüstü bir yüktü sanki. Arka plandaki rüzgâr sesi de gitgide artıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Linda fakat cevap alamadı.

"Kahretsin, konuş benimle!" diye bağırdı, Profesör'ün telefonu kapattığını bildiği halde. Bağırmanın gitgide katlanan paniğine iyi geldiğini hissettiği için sesi çatallaşana kadar telefonda küfretmeye devam etti.

"Ben şimdi ne yapacağım, seni bunak şerefsiz?"

Hastanede yastık ve battaniye muhakkak bol bol vardı. *Ama burada, cesetlerle dolu bodrum katında yoktur tabii.*

Bakışları lavabonun üstüne asılmış kırmızı yeşil tabelaya kaydı. "Acil durumlarda sakinliğinizi koruyun" diye uyarıyordu tabela. Linda histerik bir kahkaha attı.

Bunu ancak gerçek bir acil durumda hiç bulunmamış bir aptal yazabilir.

"Sakinliğinizi koruyunmuş, saçmalıktan başka bir şey değil."

Bu uyarı suda bulunan kesik bir ceset, kazığa oturtulmuş bir hâkim ve can çekişen bir hademeyle birlikte kapalı bir hastanenin patoloji bölümünde bir psikopattan saklanan taciz kurbanı biri için de geçerli mi acaba?

Otopsi masalarına baktı. Bir anda kendini müthiş yorgun hissetti. Son saatlerde harcadığı ruhsal güç artık sınırlarına dayanmıştı. Linda esnememek için kendini tuttu, o sırada hâkimi otopsi odasına getirirlerken kullandıkları sedye yeniden gözüne çarptı.

Yatak. Doğru ya!

Sedyeye gidip lastikli çarşafı yataktan alelacele çıkardı. Kumaş biraz kötü kokuyordu gerçi ama çok kirli değildi, şimdilik yeterli olmalıydı.

"Maalesef daha sıcak tutacak bir şeyim yok," diye fısıldadı Ender'in kulağına, çarşafı birkaç kez katlayıp üstüne yaydı. Sonra yatağı sedyenin iskeletinden çıkarıp biraz zorlanarak kapıya doğru itti. Gerçi Herzfeld, Ender'in hareket etmemesi gerektiğini söylemişti ama uzun süre soğuk fayansların üstünde de kalamazdı.

Tabii soğuğu hâlâ hissediyorsa, diye geçirdi içinden Linda, o andan itibaren her şey daha berbat bir hal aldı.

Önce Ender gözlerini açtı ve nefes almaya çalıştı, Linda tam umutlanacaktı ki hademenin yaşam içgüdüsü bir saniye içinde yeniden kayboldu. Görünüşe göre bu kez ebediyen.

Hademenin ciğerlerindeki bütün hava kesik bir araba lastiğinden sızar gibi boşaldı. Ender'in son sözü "Yardım et!" oldu, sonra kelimenin tam anlamıyla kendi içine çöktüğünde yalnızca gözlerinin beyazı görünüyordu.

"Hayır, yapma bunu. Ölemezsin!" diye bağırmak istedi Linda ama sadece boğulurcasına bir ses çıkarabildi, bu da muhtemelen onun iyiliğine oldu.

Çaresizliğini yüksek sesle haykırabilseydi büyük olasılıkla yerini belli eder, her durumda uyarı niteliğindeki sesi duyamazdı: Biri patoloji kapısının önünde duruyordu ve anahtarı kilide soktu.

37. Bölüm

Ah olamaz, kilit dönüyor.

Linda kendi evlerine sahip olmaktan gurur duyan anne babasından anahtarı hep içeride takılı bırakmayı öğrenmişti.

"*Böyle yapmak bizi hırsızlardan korur. Sonuçta kimin fark ettirmeden ikinci bir anahtar yaptırdığını bilemeyiz,*" diye vaaz vermekten yorulmazdı annesi ve yatmaya gitmeden önce düzenli olarak ev kapısını kontrol ederdi.

Sahiden de kilit içeriden bloke edildiğinde anne babasının evine girmek mümkün olmazdı. Ama şehir dışındaki bitişik evlerde işe yarayan şeyin burada, patoloji bölümünde faydasız bir güvenlik önemli olduğu ortaya çıkmıştı. Linda'ya tek bir açıklama kalıyordu: Sürgülü kapıda bir acil durum kilidi olmalıydı, bu da kilit mekanizmasının içeriden bloke edilmiş olmasını önemsiz kılıyordu.

Dışarıdaki her kimse besbelli elinde patoloji bölümünün anahtarı vardı ve kullanmakta da hiçbir sıkıntı çekmiyordu.

Çünkü kilit dönüyor, lanet olsun.

Kilidin silindir göbeği saat yönünde hareket ediyordu, onunla birlikte Ender'in anahtarlığında bulunan ve Linda'nın daha birkaç dakika önce sürgülü kapıyı ikinci kez kilitlemekte kullandığı anahtar da dönüyordu.

Ne yapacağım şimdi?

Öylece kalakalıp ağır ağır dönen kilit silindirini izledi. İçinden haykırmak, açılmasın diye kapı koluna dayanmak geliyordu. Aynı zamanda içinde bir his kendini belli etmekten ve anlamsızca güç sarf etmekten onu alıkoyuyordu.

Yani mücadele etmekten?

Ender kollarına yığıldığında yere düşürdüğü otopsi bıçağına baktı. Artık hiç de canlıymış gibi görünmeyen hademenin ayluğunun birkaç santimetre uzağında duruyordu.

Yalnızım! Linda büyük bir panikle gerçeğin farkına vardı. *Patolojide bir başımayım.*

Zihninde bir çizim canlandı, kendini melek ve şeytanın tartışmaya tutuştuğu kafasının üstünde bir konuşma baloncuğuyla bir çizgi romanın içinde gördü.

"*Tek başıma bir katille mücadele edemem!*"

"*Kapının önündekinin katil olduğunu kim söyledi ki?*"

"*Başka kim olacak?*"

"*Bilmem. Belki sana yardım edebilecek biridir?*"

"*Tabii ya. Ender'e, Erik'e ve hâkime yardım ettiği gibi mi?*"

Kilitteki anahtar gözünün önünde dönerken Linda içindeki savaşı sürdürdü. İçeri girmeye çalışan her kimse ses çıkarmadan, mümkün olduğunca fark edilmeden girmek istiyormuş gibi özellikle ağırdan alıyordu.

Üç yüz altmış derecelik bir dönüş daha, ardından mat çelik kapı sorunsuzca itildi.

"*Yardım edecek biri tarafından.*"

"*Katilim tarafından!*"

Yalnızca birkaç saniyesi kaldığını biliyordu, bu birkaç saniye içerisinde harekete geçmeliydi, aksi takdirde kararı onun yerine bir başkası verecekti.

Beklemeli miyim? Mücadele mi etmeliyim? Yoksa?..

Linda *yoksa*'da karar kılıp otopsi masalarının karşısında duran dolaplara doğru koştu. Yarı yolda geri dönüp yerden bıçağı aldı, içine ölülerin konulduğu soğutucu çekmecelere telaşla geri döndü.

Yalnızca iki göz vardı; muhtemelen küçük ada hastanesinde aynı anda üç ölüm vakası beklenmiyordu.

İnsan böyle yanılır işte...

Linda bir çekmeceyi açıp mümkün olduğunca sessizce çekti. Arkadan çıt diye bir ses duydu, patoloji kapısının sürgüsü kaldırılmıştı. O saniye ışıklar tekrar söndü.

Daha çabuk, daha çabuk...

Hiç düşünmeden bıçağın kabzasını dişlerinin arasına kıstırdı, soğutucunun üst köşesine tutunup kendini havaya kaldırdı ve ayakları önde olacak şekilde içeri doğru kaydı. Sırtüstü yattı ve avuçlarını çekmecenin parlak metal tavanına bastırıp kendini içeri çekti, kızağına binen bir bobsled pilotu gibi çekmeceyle birlikte "karanlık cehenneme" girdi.

Ayışığı Kitaplığı

38. Bölüm

Patolojideki diğer bütün aletler gibi soğutucu çekmece de hiç kullanılmamış kadar yeniydi.

Linda az önce ardından kapattığı kapıyı ittirerek yokladı, içeriden de açılabildiğini fark edip rahatladı. Aynı şekilde soğutucunun jeneratöre bağlı olmaması da rahatlatıcıydı. İçerisi boğucu derecede dardı ama hiç değilse soğuk değildi.

Burada da anahtarı içeriden takılı bırakmalı mıyım anneciğim, diye geçirdi aklından çekmece tamamen kapandıktan sonra ve karanlıkta histerik bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Bıçağın kabzasını hâlâ dişlerinin arasında tuttuğunu ancak o zaman fark etti. Bıçağı ağzından alıp göğsünün üzerine koydu, parmaklarını sıkı sıkı kabzasına geçirdi.

Geliyor!

Linda önce uzun bir sürtünme sesi duydu, sonra da ayak sesleri. Kulağına ulaşan gürültüler boğuktu ama yine de şaşırtıcı derecede net duyuluyordu, muhtemelen işitme duyusunun diğer bütün uyarıcılardan uzak olduğu bu soğuk karanlıkta son devirde çalışması sayesindeydi. Eğer yanılmıyorsa davetsiz misafir tam çekmecesinin önünde duruyor, hızlı hızlı soluyordu, Linda donmuş gibi kıpırtısızdı. Çekmecenin her an açılacağını, katiliyle yüz yüze geleceğini düşünüyordu.

Linda patolojide ayağını sürüye sürüye dolananın kim olduğuna bakmak adına kapıyı hiç değilse hafifçe aralamamak için kendini zor tuttu. O sırada çekmeceden uzaklaşmış gibiydi, çelişkili bir şekilde korkusu şiddetlendi çünkü elinde olmadan

manyak herifin hızla koşup onu saklandığı yerden çıkaracağını hayal ediyordu.

Kahretsin, nereye düştüm yine? Birisi yarısına kadar kesti şim, diğeri arkasına sopa saplanmış iki ceset ve boynunda otopsi bıçağı olan bir hademe. Kendimi de ceset soğutucusuna soktum!

Aklına atık su tenekesindeki kan, boğuşma izleri, yerdeki aletler geldi, sadece alet kemerine bağlı ve göğsü açılmış cesedin üstünde sallanan sabit hatlı telefon bile kâbuslarında ona musallat olacak kadar rahatsız edici bir görüntüydü, en az Friederike Töven'in bedeninden çürük hava sızarken çıkan inleme sesi kadar.

Şimdi dehşet uyandıran böylesi seslerden uzaktaydı, Linda patoloji bölümünün aniden bu kadar sessizleşmesi iyiye mi kötüye mi işaretti, emin olamadı.

Ne soluk ne ayak sürüme sesi. Ne ayak sesi ne anahtar şıngırtısı.

Gitti, dedi zihnindeki şeytan, bir milim bile kıpırdamadığı uzun bir aranın ardından yine konuşmaya başladı.

"*Bunu nasıl bilebilirsin ki?*"

"*Burada kapana kısıldığını bilseydi seni çoktan çıkarırdı.*"

"*Güzel noktaya değindin.*"

"*Diyorum sana. Çıkalım buradan.*"

Linda derin bir nefes aldı, iki elini de çekmecenin başının arkasında kalan iç kısmına dayadı, yavaş yavaş açacaktı ki duraksadı.

İçeride güvendeyim. Dışarıda ölürüm.

Bu düşüncenin ne kadar mantıksız olduğunun farkındaydı, elleriyle gözlerini kapattığı sürece görünmez olacağını sanan küçük çocukların kuruntusu kadar gülünçtü.

Ama içeride, çelikle kaplı karanlıkta kendini daha az kırılgan hissediyordu. Zayıf bir koruma, içinden çıkmak istemediği bir

kovaydı bu çünkü kapıyı açar açmaz yalnızca ceset kokusunun değil korkusunun da onu ele geçireceğinden endişeleniyordu.

Soğuk, çıplak, felç edici bir korku: Bütün cesetlerden, Erik'in ve Töven'in ölümünden sorumlu olan katilden korkuyordu. Belki Ender'in de katili olacaktı. Bu adada, muhtemelen hastanede de dolanan manyaktan korkuyordu. Bir de Danny'den.

Üstüne gece gibi çöken bütün bu terörden belki de tek bir kişinin sorumlu olabileceğini düşününce ağlama isteği duydu: Herzfeld'in kızını kaçıran, cesetleri hazırlayan, Ender'in boynuna bıçak saplayan aynı kişi olabilirdi.

Ama niye?

Linda alt dudağını ısırıp bütün cesaretini toplamaya çalıştı, sonra telefonun çalışını saklandığı yerden çıkmak için bir işaret olarak kabul etti. Yalnızca birkaç metre uzağında, zifirî karanlık patolojideki otopsi masalarının arasında bir adamın pusuya yattığından haberi yoktu.

39. Bölüm

Zarrentin.

İkinci yol birincisinden daha kötüydü, artık Herzfeld asla başaramayacaklarından emindi, hem de daha kısa olan yolu seçtiği halde.

Kayıkhanede her geçen saniye biraz daha iyileşen Ingolf, Porsche'den yana oy kullanmıştı: "*Blok ısıtıcıyı... çalıştırıp... koltuk kaloriferini... hemen tüyelim.*"

Fakat Herzfeld galip gelmiş, eve dönmeye karar vermişti, nihayetinde bunun hayat kurtaran bir karar olduğu anlaşıldı çünkü Ingolf kendine fazla güveniyordu. Sadece içeriye hava girmesin diye kapıya çivilenmiş eski bir keçe örtüye üstünkörü sarılmış çıplak gövdesiyle kendi başına iki adımlık mesafeyi bile aşamazdı. Daha kulübenin korumasından çıkar çıkmaz dengesini kaybetti. Herzfeld, Ingolf'u yine sırtında taşıdı. Çiftlik evinin bahçe girişine ulaşana kadar birkaç kez yere indirip dinlenmesi gerekti.

Binanın içi geldikleri zamana kıyasla hissedilir derecede soğumuştu ama yine de yemek salonuna yaz ortası sıcaklığı hâkimdi, bu ilk anda lütuf gibi gelse de sonradan eziyete dönüştü. Damarlarına kan yayıldı ve Herzfeld acıdan bağırmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı. Bu tam bir paradokstu. Birkaç saniye öncesine kadar donacağını sanıyordu. Şimdiyse yeniden temiz havayı özlüyordu, ani sıcaklık yüzünden derisi gerilmişti. Yine de Herzfeld çürüyen domuzun kokusunu yayacak olsa da

ilk fırsatta yemek salonundaki ısıtıcıyı yeniden çalıştırdı. Öyle hissetmiyor olsa da vücudunun acilen sıcağa ihtiyacı vardı.

"Teşekkürler," dedi Ingolf bir süre sonra, başını kaldırıp Herzfeld'e bakmadan. Uğultuyu bastırabilmek için biraz yüksek sesle konuşması gerekmişti.

İkisi de çıplak kalana kadar soyunmuşlardı, şimdi bir süredir diz çökmüş, Herzfeld'in koridordaki bir sandıkta bulduğu yün battaniyelere sarınmış halde fanlı ısıtıcının yanında duruyorlardı.

Herzfeld reddedercesine başını salladı.

"Ama benim hayatımı kurtardınız," dedi Ingolf yorgun argın gülümseyerek, sonra yutkundu. "Bu basmakalıp lafı bir gün benim de edeceğim hiç aklıma gelmezdi."

Herzfeld karşılık verecek olduysa da odaklanmakta zorlanıyordu. Eve doğru gelirlerken son birkaç metrede sadece kendi canını düşünmüştü. Sonra aklı yine Hannah'ya kaymıştı. Ve Linda'ya.

Üstünde cep telefonunun durduğu yemek masasına baktı.

"Ama gerçekten," diye üstelediğini duydu Ingolf'un. Stajyerin sesi değişmişti. Kısık ve çatallıydı. "Size çok şey borçluyum."

Herzfeld ona donuk bir bakış attı, on saniye daha ısıtıcının yanında durup sonunda telefonunu almak üzere masaya gitmeyi göze aldı.

"Ucuz pembe dizilerdeki bir oyuncu gibi konuşmaya devam ederseniz asıl o zaman borçlu olacaksınız," dedi Herzfeld ve ayağa kalktı.

Ingolf yeniden gülümsedi. "Oyuncu demişken. Size şu doktora benzediğinizi söyleyen oldu mu, neydi adı..."

"Susun artık!" diye sertçe sözünü kesti Herzfeld ama bir yandan da gülümsüyordu.

"Yok, adı bu değildi," diye şakalaşmaya çalıştı Ingolf. "Ama haklısınız, S ile başlıyordu." Cansız bir tartışmaya uygun olan-

dan daha yüksek bir sesle, uzun uzun kıkırdadı, Herzfeld'in de içinden kahkahalar atmak geliyordu, bir şeyden keyif aldığından değil, ölümün elinden kaçtıklarından beri onu hâlâ esir tutan şu iç sıkıntısından kurtulduğu için. Fakat Ingolf'un aksine abartılı duygular için gücü yoktu. Yalnızca battaniyeye takılıp düşmeden yemek masasına ulaşmaya odaklanması gerekiyordu.

Hannah, diye geçirdi içinden, cesedin çürük kokusu masaya yaklaştıkça artıyordu.

Herzfeld ne kadar yorgun olduğunu ancak yürürken fark etti. Sıcaklık şimdi daha hoştu ve artık o kadar çok canını yakmıyordu, daha ziyade uyku ilacı gibiydi. Neyse ki ısı kaybına zamanında müdahale edilmeyince yaşam enerjileri yavaşça sönen birçok soğuk kurbanında görüldüğü gibi tipik apati durumunu yaşamıyordu. Vücut sıcaklığı bir kez kritik çizginin altına düştüğünde dünyadaki hiçbir ısıtıcının faydası olmazdı.

Herzfeld bütün vücudunda kas tutulması olmuş gibi bir kasılma hissetti ama bu, bugün hayatta kalacağının en iyi kanıtıydı. Donanlar, ders kitaplarında böyle yazıyordu, bir noktadan sonra acı hissetmezlerdi. Tam tersine, çeşitli hormonlar ve transmitter maddeler tarafından bombardımana tutulan beyinleriyle ölümden hemen önce son bir öfori yaşadıkları söylenirdi.

Ama kim bunu tam olarak bilebilir ki, diye düşündü Herzfeld ve elini titreye titreye masadan düşecek noktaya gelen telefonuna uzattı.

Klinik çalışmalar için hizmette bulunmak üzere hiçbir ölünün geri dönmeyeceğini düşündü, telefonu açacaktı ki bunun mümkün olmadığını fark etti.

Arama değil.

Telefonu bir randevu hatırlatması yüzünden çalıyordu.

PERSONEL DAİRESİNDE RANDEVU

(Kavga)

Alarmı kapattı, randevu bilincinden silindiği hızda ekrandan da kayboldu. Daha birkaç saat önce işini kaybedecek diye endişeleniyordu fakat her şey önemini yitirmişti. Artık önemli olan tek şey kızıydı. Martinek'in göldeki buz tabakasının altına ittiği Hannah değilse, yani kızı hâlâ hayattaysa o zaman nerede bulunduğuna dair bir sonraki ipucunu hâkimin cesedine yerleştirmiş olması pekâlâ mümkündü.

Herzfeld, hastanedeki Linda'ya ulaşmak için arama tuşuna bastı.

En az yirmi kez çaldıktan sonra çevir sesi nabız gibi atan meşgul tonuna dönüştü. Sonra bir kez daha denedi. Bir kez daha.

Dokuzuncu denemede çaresizliğinin büyüdüğünü hissetti. Ingolf'un öksürdüğünü, burnunu çektiğini duyuyor ama sesleri stajyerle aynı odada bulunmuyormuş, uzaklardan geliyormuş gibi algılıyordu.

Aç şu telefonu. Lütfen Linda, aç!

Nihayet tam kapatıp telefonu yemek odasının duvarına atacakken biri telefonu açtı.

"Linda?" diye haykırdı, sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki arkasındaki Ingolf korkuyla irkildi.

Hışırtılar geliyordu.

"Alo, beni duyuyor musun?" diye sordu Herzfeld.

Biri telefonda hızlı hızlı soluyordu. Herzfeld bunun bir kahkaha mı yoksa bir öksürük mü olduğundan emin değildi. Ama soluyuşu bile telefonu açanın Linda olmadığını anlamak için yeterliydi.

Bir erkekti bu.

Herzfeld'in bir kez daha duyduğu meşgul sesine bakılırsa kimliği belirsiz adam telefonu kapatmıştı.

40. Bölüm

Helgoland.

Linda'nın kalbi durdu.

Biri korkunca söylendiği gibi mecazi anlamda değil düz anlamıyla. Kalbi atmaya ara verdi, kan akışı durdu ve Linda hayatında ilk kez bir klostrofobi nöbetinin belirtilerini hissetti.

Normalde ne yükseklikle ne de mağaralarla bir sorunu vardı. Birçok insanın aşırı bulduğu spor türlerini severdi: paraşütle atlama, mağara dalışı, bungee jumping. Asansörde mahsur kalma düşüncesi kâbusları arasında değildi. Fakat patolojideki telefon ilk kez çaldığından beri kendini içi yavaşça ama durmaksızın daralan bir çöp presindeymiş gibi hissediyordu. Aynı zamanda içten gelen basınç da artıyor, telefon çaldıkça kalbinin etrafında bir kelepçenin gitgide sıkıldığını hissediyordu.

Oysa nihayet harekete geçip saklandığı yerden çıkmasını tetikleyen de telefonun ilk defa çalışı olmuştu. Fakat Linda soğutucu çekmeceyi azıcık aralar aralamaz en korktuğu şey gerçekleşti: Saldırıya uğradı. Kokular tarafından. Sesler tarafından. Korku tarafından.

Davetsiz misafir hâlâ oradaydı, telefon dikkatini dağıttığı, adam o ana dek onun sesini duymadığı için kendini şanslı sayabilirdi. Dehşetten kaskatı kesilerek otopsi salonuna kulak kesildi ve kendini kandırmayı başaramadı: *Belki hepsi bir rüyadır ha? Belki bir cesedi kesmek şöyle dursun ceset falan bulmamışımdır? Şu anda ölüler için yapılmış bir soğutucu çekmecede değil yatağımda yatıyorumdur?*

Linda böyle olması için neler vermezdi ama öyleyse elindeki bıçak neden bu kadar gerçek gibi geliyordu?

Başparmağını keskin yüzüne bastırdı, ancak parmağının kesildiğini hissedince bıraktı.

Demek ki rüya değil. Kahretsin.

Linda başparmağını bir bebek gibi ağzına sokup kanını emdi ve eskiden karanlıktan korktuğunda onu avutan annesini düşündü.

"*Hişşt, yatağının altında kimse yok tatlım.*"

"*Hayır, yatağımın altında değil ama...*"

...ama patolojideydi, hiç şüphe yoktu: Duyduğu ayak sesleriydi, havalandırmadan gelen gürültüler değil. Salona yansıyan bir el fenerinin ışığıydı, göz yanılsaması değildi. Soğutucu bir çekmecede yatıyordu, rüya benzeri bir sanrının içinde değildi.

Biri, gerçek bir insan, telefonu açmıştı. Adamın biri telefona cevap vermişti ve...

Öksürdü!

Duymuştu, kesik kesik solumayla kahkaha arası bir şeydi, sanki adam arayan kişiyle dalga geçer gibiydi. Sonra, tek kelime etmeden telefonu kapattıktan sonra Linda yeniden ayağını sürüye sürüye yürüdüğünü duydu. Az önce soğutucudan uzaklaştığı gibi şimdi ağır ağır yaklaşıyordu.

Tanrım, yardım et, diye çığlıklar attı Linda, elbette içinden, sonra bıçağın terden ıslanan kabzasını gerektiğinde daha sağlam tutabilmek için pantolonuna silmek gibi bir hata yaptı.

Bıçak şanssızlık eseri uyuşmuş parmaklarının arasından kayıp gitti ve tangır tungur bir sesle raylı sistemin payandaları arasında gözden kayboldu.

Linda'nın kendine kızacak ve adam bir şey duydu mu diye düşünecek zamanı olmadı çünkü birkaç saniye sonra saklandığı çekmecenin kapağı aniden açıldı.

41. Bölüm

"Sen?"

Linda bir kez daha, çekmeceden çıktığından beri halüsinasyon gördüğünden şüphelendi. Şaşkınlığı öyle büyüktü ki bir an için ceset kokusunu bile unutmuştu.

"Ender?"

El fenerinin ışığı artık doğrudan yüzüne değil tavana vuruyordu, böylece bütün patoloji ürkütücü ve loş bir ışığa boğuldu.

Linda ondan yalnızca bir adım uzaktaydı, çığlık atmamak için eliyle ağzını kapattı. Ender korkunç görünüyordu.

Hademe de çelik masalardaki cesetler gibi korku tünelinden fırlamış bal mumu figürler gibiydi. Seyrek saçları darmadağın olmuş, yüzü, elleri ve önlüğü kan içinde kalmıştı, otopsi bıçağının boynundaki kabzası her nefes alışında inip kalkıyordu.

"Nasıl... niye... hiçbir şey hissetmiyor?.." diye sürekli yeni baştan başlıyor ama tek bir soruyu tamamlayamıyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Ender omuzlarını silkti, bakışlarında korkudan ziyade şaşkınlık vardı. Ağzını açıp bir şey söyleyecek oldu ama yarası yüzünden sadece anlaşılmaz sesler çıkarabildi.

İki şey çok açıktı: Linda yanılmıştı, hademe ölmemiş, bilincini kaybetmişti. Yeniden uyandığından beri de şoktaydı.

Irak'taki intihar komandosu saldırılarının kurbanlarıyla ilgili bir röportaj geldi aklına. Pazarda sebze satan bir adam patlamadan sonra küçük oğlunu aramış, sol kolunun omzundan ayrıldığını ancak ölü çocuğu pazar yerinin yıkıntıları arasından çekmek istediğinde fark etmişti.

Ender de benzer bir travma yaşıyor olmalıydı, önünde bu kadar sakin durabilmesinin ve durumunun onu hiç şaşırtmamasının başka bir açıklaması olamazdı.

Kaşlarını kaldırıp boğuk bir sesle "Sorun ne?" gibi bir şey söyledi.

Linda inanamayarak başını iki yana salladı.

Yok artık. Bıçağı hissetmiyor bile.

Belli ki bedeni ona acısını ve hafızasının bir kısmını unutturan bir kamyon dolusu endorfin üretiyordu.

"Ben... üşüdüm..." dedi mırıldanarak Ender ve elini boğazına götürdü.

Evet, doğru. Bir şeye yakalandın. Ama virüse değil, bıçağa!

"Hayır, hayır!" diye bağırdı Linda, Ender muhtemelen gerilen ense kaslarını rahatlatmak için başını yana çevirmeye kalkışmıştı. Sanki otopsi bıçağı ona değil de Linda'ya saplıymış gibi soran gözlerle yüzüne baktı.

"Ani hareketler yapma," dedi Linda.

Linda Ender'e açıklama yapsaydı durumu daha da kötüleştirmiş mi olurdu emin değildi. Yanlış bir dönüş, yanlış bir adım Ender'i sonsuza dek felç edebilirdi, belki daha kötüsü de olurdu. Diğer yandan Ender alnındaki teri silmişti bile, elleri hafifçe titriyordu. Er ya da geç şokun etkisi geçecek, acı geri dönecekti, neler olduğunun idrakiyle beraber. Linda boynundaki bıçağı keşfettiğinde Ender'in nasıl tepki vereceğini hayal etmek bile istemiyordu.

"Saldırıya uğradık," diye yavaş yavaş gerçeği anlatmaya koyuldu.

"Kim?" dedi Ender güçlükle. Her sözü biraz daha anlaşılır oluyordu.

"Sanırım bu insanları öldüren kimse o." Otopsi masalarını işaret etti.

"Saklandın?"

"Evet, saklandım."

Yani hemen hemen.

Ender ışığı çıkış kapısına, yerdeki yatağa, sonra da Linda'nın gözünü almasın diye zemine doğrulttu. O sırada sol çizmesinin bağcıklarının çözüldüğünü fark etti. Eğilecek oldu.

"Hayır, hayır."

"Ne?" diye sordu Ender.

"Katil seni ağır yaraladı."

Linda beyaz bir yalanda karar kıldı. "Korkarım kafatasında çatlak gibi bir şey var. Sakin durmalısın, ani hareketler yapmaman, eğilmemen, kesinlikle dokunmaman lazım, anladın mı? Ne boynuna ne kafana."

"Boyun?" dedi Ender, artık çok geçti. Linda henüz engel olamadan kolunu kaldırmış, ensesine uzanmaya çalışırken bıçağın kabzasına dokunmuştu bile.

"Bu da ne?.." Bunlar şaşırtıcı derecede net son sözleri oldu, sonra çığlık atmaya başladı. Önce hayalarına tekme yemiş, ilk acı dalgası yüzünden soluğu kesilmiş bir adam gibi ağzını kocaman açıp sessizce çığlık attı. Sonra yüksek sesle, boğazı yırtılırcasına.

Linda'nın bütün uyarılarına rağmen sendeleyerek az öncesine kadar önünde yattığı kapının yanındaki lavaboya doğru ilerledi, el fenerinin ışığını aynaya tuttu.

"Dikkat et," diye son kez boş yere uyardı Linda.

Ender aynada yansımasını görüp parmaklarıyla hissettiği şeyin ne olduğunu anladı. Dudakları şaşkınlıkla O biçimini aldı. Gözüne bir şey kaçmış gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra el fenerini elinden düşürdü. Fener fayanslara çarptığında yüksek ve tok bir ses çıkardı, hemen ardından Ender'in gevşek bedeni fenerle aynı şeyi yapıp yere yığıldı.

42. Bölüm

"Bu model tam donanımlı," dedi Ingolf basık bir sesle ve yan koltukta otururken direksiyondaki bir düğmeye bastı. Motor çalışmaya başladı. "Liste fiyatı yüz otuz beş bin avro, o yüzden lütfen..."

"Dikkatli süreceğim, tamam," dedi Herzfeld, aracı geri vitese alıp yola doğru geri geri ilerledi.

"Durun!" diye bağırdı Ingolf, kapının üstündeki tutamaca uzanarak. "O kadar hızlı gitmeyin."

Herzfeld lastikleri gıcırdatarak aracı ileri vitese aldı.

"Şimdi nereye?" diye haklı olarak sordu Ingolf.

Bütün bu deliliğin ardında kimin olduğunu öğreneceğimiz yere olabilir mi?

Herzfeld doğru düzgün temizlenmemiş karayolundan doğu çıkışına doğru hızla ilerledi, kısmen buğulanmış ön camdan boş bakışlarla önüne bakıyordu. Kar yağışı yine başlamıştı.

Blok ısıtıcıya ve koltuk kaloriferine rağmen soğuktan titriyordu, elbette İçişleri Senatörü'nün oğlu kadar kötü durumda değildi.

Ingolf düzensiz nöbetlerle sarsılıyor, dişleri neredeyse durmaksızın takırdıyordu, konuşurken saatlerce güneşin altında yatmış bir köpek gibi hızlı hızlı soluyordu. Ayrıca şişip hemen hemen iki katına çıkmış parmaklarını da hareket ettiremiyordu.

"Çok fazla zaman kaybettik," dedi Herzfeld sorudan kaçınmak için ve düz yolda hızlandı.

Çiftlik evinden, radyatörün borularına yerleştirdikleri iç çamaşırları nihayet kuruduktan sonra, bir süre önce ayrılmışlardı.

Stajyerin üstünde Herzfeld'in bagajdaki spor çantasında bulduğu lacivert eşofman takımı vardı, geleceği görmüş gibi yolculuk için biraz erzakla birlikte istasyondan aldıkları battaniyelere sarınmıştı. Herzfeld birkaç yeri hâlâ ıslak olmasına rağmen yine kot pantolonunu giymişti ama Martinek'in, insanları kaçıran birinin, kıyafetlerini giymektense zatürre olmayı tercih ederdi.

Bir katilin kıyafetleri!

"Yine şarj kablosuna ihtiyacım var," dedi Herzfeld.

Sesi tekdüze geliyordu, ikisini birden ölümün kıyısına getiren olaylar yüzünden yorgun düşmüştü. Bir de düşüncesine bile katlanamadığı korkunç bir tahmin yüzünden: *Hannah öldü.*

Ingolf ona kabloyu uzattı, Herzfeld'in araba sürerken şarj kablosunu çakmak yuvasına takabilmek için birkaç teşebbüste bulunması gerekti. Eskiden cep telefonları öncelikle telefonlaşmak için kullanılırken telefonu prize takar takmaz açmak mümkündü. Şimdiyse akıllı telefon kullanıma hazır olana kadar birkaç dakika beklemek gerekiyordu, Herzfeld bu vakti otobana dönüş yolunda iç karartıcı düşüncelerini toparlamak için kullandı.

Bir yandan bütün bu dehşetin ardında Martinek'in olduğuna şüphe yok gibiydi. Eski meslektaşı önce kendi kızının ölümüne yol açan asıl suçlunun, Jan Erik Sadler'in cezasını kesmişti. Martinek psikopatı öldürmeden evvel tecavüzden önce Lily'nin bütün bedenini yaladığı dilini kesmişti. Bir sonraki kurban hâkim olmuştu.

Şimdi de sıra bende.

Araba bir kar fırtınasına yakalanınca Herzfeld içgüdüsel olarak frene bastı.

Şimdi kendi kızını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmem gerekiyor çünkü o zaman kanıtları çarpıtmana yardım etmedim.

Birçok şey Hannah'nın artık hayatta olmadığını söylüyordu. Nihayetinde Martinek'in genç bir kadın cesedini açtığını ve göle attığını kendi gözleriyle görmüştü.

Diğer yandan... Umutsuzluğunun çalılıklarında tutunacak bir dal arıyordu.

...bunlar Sven'den beklenecek şeyler değil. Nefretle ve intikam arzusuyla dolu ama ben onun kızına hiçbir şey yapmadım. Hele Hannah bu işkencelere maruz kalmayı hak edecek bir şey yapmadı.

Elbette Lily'nin ölümünden sonra aklını tümüyle yitirmiş olabilirdi. Fakat eylemlerini ustalıkla planlaması bu olasılığı saf dışı bırakıyordu.

Kaldı ki Hannah zaten öldüyse neden polisi karıştırmamam gereksin?

Bu sadece sadistçe başka bir oyun muydu? Yoksa kurallara riayet ederse Hannah'yı kurtarma şansı hâlâ var mıydı? Öyleyse Martinek'in göle attığı ölü kız kimdi? Ve suç ortağı kimdi? Profesyonel bir katil ücretini nakliye kutusunda almak istemezdi herhalde. O halde tek bir adli tabibin bu kanlı ve son derece kişisel intikam seferine dâhil olan kimdi?

Çok fazla soru vardı. Hiç cevap yoktu. Herzfeld öksürdü, baldırına yine kramp girdiği için bacağı ağrıyordu.

Bir bu eksikti.

Öksürüğünü bastırmak için yutkundu. O sırada Zarrentin'i iki kasaba geride bırakmışlardı bile ve cep telefonunun şarjı pin kodunu girecek kadar dolmuştu. Telefon bir ağa bağlanır bağlanmaz birbiri ardına sayısız bip sesi geldi, her biri cevapsız bir çağrıyı gösteriyordu.

Tekrar arama tuşuna bastı, daha telefon çalmadan Linda açtı bile.

"Sonunda," diye öfkeyle bağırdı Linda. Sesi telefondan değil Porsche'nin hoparlöründen geliyordu.

Herzfeld yanındakine hızlıca bir bakış attı ama Ingolf yalnızca omuz silkti. Bu kez Herzfeld'in telefonu bluetooth üzerinden hoparlöre otomatik bağlanmıştı. Telefonu kapatsa mı diye düşündü ama sonra Ingolf'un duyup duymamasının hiç önemli olmadığına karar verdi. Ayrıca arabanın iç sıcaklığıyla birlikte yorgunluk seviyesi de gitgide artıyordu, uyuyup kalması an meselesiydi.

"Nerelerdesin sen?" diye sordu Linda. Sesi telefondan uzaktaymış gibi yankılanarak geliyordu.

Herzfeld daha yanıt veremeden arkadan bir takırtı duydu, sanki biri bir çöp konteynerini caddeye devirmişti.

"Ne oluyor orada?"

"Tam olarak bilmek istiyorsan..." Linda'nın sesi şimdi daha yakından geliyordu, "...yedek malzeme dolabını devirmeyi nihayet başardım."

"Niye böyle bir şey yaptın?"

"Girişi bloke etmek için," dedi kızgınlıkla sanki birinci kez açıklıyormuş gibi. "Şimdi bu boktan şeyi kapının kenarına dayamam lazım."

Herzfeld arka tekerleklerin yoldaki buzlanma yüzünden boşa döndüklerini hissetti ve arabanın tutuşunu kaybedeceğini sandı.

Niye patolojinin önüne barikat kuruyorsun?

"Anahtar sende sanıyordum?" diye sordu.

"Evet, dâhi Profesör, ben de öyle sanıyordum. Ama görünen o ki anahtarı olan yalnızca ben değilim. Ayrıca sıçtığımın kapısı anahtar önden takılı olduğu halde dışarıdan da açılıyor. Buraya biri girdiğinde yine ceset çekmecesine girmek istemediğim için yardım gelene kadar önlem alıyorum."

"Biraz zaman alabilir," diye yan taraftan mırıldandı Ingolf. Herzfeld başını sallayıp silecekleri son devire getirdi ama rüzgârın kırbaç gibi cama savurduğu karlardan yine de kurtulamadı.

"Bak Linda, katilin hâlâ yakınlarda olabileceğini kendin de söylüyorsun. Bence şu an patoloji senin için güvenli bir yer değil."

"Öyle mi? Halbuki ben bunca zamandır burada çok rahattım."

"Oradan hemen kaçman lazım."

"Ender'i yalnız bırakarak mı?"

Ah, doğru ya. Ender!

"O nasıl?"

"Boktan. Kısa bir süreliğine uyandı ama yine devrildi. Neyse ki yüzüstü, kapının yanına koyduğum yatağa düştü. Düşünce daha çok zarar gördü mü hiçbir fikrim yok. Katil bütün binanın elektriğini kestiğinden beri burası zifirî karanlık. Ama sanırım hâlâ nefes alıyor."

"Acilen ameliyat edilmesi gerek," diye sesli düşündü Herzfeld.

"Çoktan aradım, bir işe yaramadı."

Herzfeld duraksadı. "Kimi aradın?"

"Alman meteoroloji servisini. Helgoland'a uçuş yasağının ne zaman kalkacağını sordum. Meteorologlar beş saat içinde fırtınanın kısa bir süreliğine kesileceğini tahmin ediyorlarmış. Şu anda bir kurtarma helikopteri havalanacak olsa rotor kanatları koparmış."

Beş saat mi? Bu çok uzun bir süre. Çok uzun.

Hem Ender hem de hâlâ yaşıyorsa Hannah için.

"Sen polislerle çalışıyorsun Paul. Özel helikopter gibi bir şey ayarlayamaz mısın?" diye sordu Linda.

Herzfeld başını iki yana sallayıp otobana girmek üzere sinyal verdi. "İnan bana, bunu sırf kızım polisi karıştırmamamı istediği için söylemiyorum. Ama bu o kadar kolay değil. Öyle arayıp da helikopter çağırabileceğin bir danışma hattı yok, FKD çok büyük bir resmî kurum. Bürokrasi, yönetmelikler." Ardından ekledi: "Ama yine de deneyeceğim."

"Güzel çünkü Ender'i öldürken izlemek gibi bir niyetim yok. Katil geri gelecek, şu yaşlı kadın gibi beni de kazığa oturtacak diye şimdiden altıma kaçırıyorum."

Herzfeld viraja fazla hızlı girdiği için içgüdüsel olarak ayakları frene giden bu kez Ingolf oldu.

"Az önce ne dedin?" diye sordu Linda'ya ve yüzüne kan sıçradığını hissetti.

Linda iç geçirdi. "Burada gereğinden bir saniye bile daha fazla kalmak istemiyorum, o yüzden polis dostlarını ara ve onlara..."

Herzfeld heyecanla sözünü kesti. "Hayır, kazıkla ilgili bir şey dedin."

"Evet, ne olmuş?"

Herzfeld hızlanma şeridinde gaz pedalına basınca Porsche inanılmaz bir güç gösterdi.

"Friederike Töven'e uzun bir nesnenin saplandığını mı söylemeye çalıştın?" diye sordu, arabanın sesini bastırabilmek için biraz sesini yükseltmişti.

"Hayır, biri kıçına sopa sokmuş, bunu söylemeye çalışıyorum," diye bağırdı Linda, öncekinden daha öfkeliydi. "Lanet olsun, bunun ne önemi var şimdi?"

"Çekip çıkar onu!" dedi Herzfeld, sonra iki şerit değiştirip sollama şeridine geçti. Takometre kırmızı alana fırladı.

"Sen iyice sıyırdın mı?" diye sordu Linda, bir süre hiçbir şey söylemeden durmuştu. "Hayatım seni tanımadan önce de cehenneme dönmüştü zaten. Şimdi iyice boka battı. Sana yardım etmeye kalkışmasaydım şimdi zamanında gelip beni kurtarsın diye özel tim komandosu beklemiyor olurdum."

"Dinle Linda. Sana sevdiğim, değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim ki iki saat içinde yanında olmanın bir yolunu bulacağım."

Ingolf şüpheli bir bakış attı.

"O zamana kadar hiçbir şey yapmadan cesetlere bakmak ile kızının nerede olduğunu bulmama yardım etmek arasında seçim yapma şansın var."

Herzfeld, Linda'ya Martinek'in dizüstü bilgisayarındaki videonun başında gördüklerini anlattı, eski meslektaşının elindeki sopadan, adli tabibin sopayı oymakta kullandığı bıçaktan bahsetti.

Bu salıne artık dehşet verici bir anlam kazandı. "Martinek şu ana dek her cesede benim için bir mesaj bıraktı. Korkarım bir sonrakini tahta sopaya kazıdı."

"Korkarım bu kez avucunu yalayacaksın," dedi Linda ve telefonu kapattı.

Kahretsin.

Herzfeld yumruğunu deri direksiyona indirdi.

"Hımm," diye homurdandı Ingolf, o sırada biraz daha toparlanmış görünüyordu. En azından konuşurken dişleri takırdamıyordu. "İki saat mi?"

Sadece sahile ulaşmalarının bu kadar zaman alacağını gösteren navigasyon cihazının ekranını işaret etti.

"Bu hızda gidersek..." Herzfeld önlerindeki araçları sollama şeridinden kovmak için sol sinyal lambasını açık bıraktı, "... muhtemelen imkânsız."

Ingolf, telefonunun rehberinde bir numara arayan ve o sırada hızla giden aracı şeritte tutmakta zorlanan Herzfeld'e baktı.

"Tabii hızlı arama listenizde Süpermen'in numarası kayıtlı değilse."

"Onun gibi bir şey," dedi Herzfeld nihayet numarayı bulduktan sonra.

Yeşil telefon ahizesi şeklindeki sembole bastı, böylece kızının ölüm fermanına nihayet imza mı atmış olacaktı, emin değildi.

43. Bölüm

"Yaşam belirtisi?"

"Hannah'nın ses kaydı dışında bir şey yok."

"Kaçırıldığı gün?"

"Bilmiyorum."

"Martinek'in işin içinde olduğuna dair bir kanıt?"

Herzfeld'in aramasını aksi bir "Evet?"le açan ve çok az sözcük kullanarak konuşan adam Florian Leuthner'di ve FKD'de Operasyon Amiri'ydi.

"Ölüler bir profesyonel tarafından hazırlanmış olmalı," diye yanıtladı Herzfeld meslektaşını. "Cesetlere gizlenmiş ipuçları beni yönlendirdi ve yanlış anlamaya mahal vermeyen bir video gördüm." Herzfeld FKD amirinin rapor tonuna uyum sağlamıştı, olan biteni soğukkanlılıkla anlatmanın onu dehşet verici gerçeklerden birazcık uzaklaştırdığını fark etti. "Martinek'in yasa dışı otopsi yaparken görüldüğü videonun bulunduğu bilgisayar şu anda yanımda değil."

Daha doğrusu dizüstü bilgisayar ekranı hâlâ göl kenarındaki iskelede.

"Peki şart?"

"Şart koşmadı. İntikam eylemi olduğunu tahmin ediyorum."

"Kulağa hiç hoş gelmiyor," diye mırıldandı Leuthner, kendi açısından neredeyse yakınlık gösteriyor sayılırdı.

O ve Herzfeld birbirlerine tahammül edemezdi, bunun en büyük sebebi de Leuthner'in Doğu Almanya'ya duyduğu nefretle tanınıyor olmasıydı. İnsan kaçakçılığı ve kadın ticaretiyle mü-

cadele eden birimin şefi eski DDR'den[4] gelen her şeye ve herkese karşı antipati duyduğunu saklamaya bile çalışmıyordu. Treptow'da çalışmayı uygunsuz buluyor, asla kendi isteğiyle Berlin'in doğu bölgelerine gitmiyordu, anayasaya aykırı olduğu gerekçesiyle dayanışma katkısına[5] karşı şahsen dava açmıştı ve Almanya'nın yeniden birleşmesini Çernobil ve Fukuşima felaketlerinin toplamından bile daha büyük bir trajedi sayıyordu. Başlarda Herzfeld'in daha duvar yıkılmadan önce "Batı'ya geçtiğini" öğrendikten sonra adli tabibi bir müttefik olarak görmüştü. Ama sonra Herzfeld'in kaba saba siyaset muhabbetlerine katılmakla ya da paydostan sonra bira içerken nankör Doğulular ve Doğu Almanya markının çöküşü hakkında felsefe yapmakla ilgilenmediğini fark edince baştaki sempatisi tam tersine dönüşmüştü. Özel hayatta ikisi tokalaşmazdı bile. Ama iş söz konusu olduğunda Herzfeld de Leuthner da profesyoneldi, iş halledilene kadar kişisel antipatilerini askıya almaya ikisi de hazırdı. Bu yüzden meslektaşının olaya bu kadar soğukkanlılıkla ve profesyonelce yaklaşması Herzfeld'i şaşırtmamıştı, detayları konuşmanın başında olabildiğince tarafsız şekilde anlatmıştı. Kadın cesedinin başında bulduğu telefon numarasıyla başlayıp Hannah'nın kaçırılmasına, uzaktan yönettiği otopsiden şimdi acilen yoğun bakıma alınması gereken Ender'in uğradığı saldırıya kadar her şeyi.

"Helgoland'da mı?" diye sordu Leuthner.

"Hannah'yı nereye götürdüklerini bilmiyorum."

"Yurt dışı da olabilir yani?"

---

4 Doğu Almanya olarak bilinen Alman Demokratik Cumhuriyeti. Deutsche Demokratische Republik. (ç. n.)

5 Almanya'nın yeniden birleşmesinden kaynaklanan masrafları karşılamak için alınan ek vergi. Solidaritätszuschlag. (ç. n.)

Herzfeld sorunun arka planını sezmişti. FKD, uluslararası bir durum olmadıkça çocuk kaçırma davalarına bakmıyordu. Yani Leuthner ona yardım eli uzatmaya çalışıyordu.

"Hayır. Dürüst olmam gerekirse Hannah'nın hâlâ hayattaysa Almanya'da olduğunu düşünüyorum. Ama sizi resmî yollardan ilerlemek için aramadım Leuthner."

"Ya neden aradın?"

Herzfeld sollama şeridinden sağ tarafa geçti ve aracın gürültüsünü bastırmak adına bağırarak konuşmamak için yavaşladı. Yanındaki Ingolf'un bitkinlikten başı öne düşmüştü.

"Sık sık gizli operasyonlar yapıyorsunuz. Kayıtlara geçirmeden bana bir uçak ayarlayabilirsiniz diye düşündüm."

"Gizli operasyon ve helikopter temini normal şartlarda imkânsız şeyler," dedi Leuthner, görüşmenin başından beri kurduğu en uzun cümleydi bu.

"Normal şartlarda," diye üstüne basa basa tekrarladı Herzfeld.

İkisinin arasında hüküm süren antipati yüzünden ilk bakışta bir iyilik istemek için Leuthner'den daha uygunsuz biri olamaz gibi görünüyordu. Diğer yandan Leuthner insanları katı gizlilik ve güvenlik önlemleriyle şiddete eğimli suçluların elinden kurtarma konusunda bir uzmandı. Daha geçen hafta ekibi bir muhbir yardımıyla bir insan ticareti çetesini çökertmişti. Muhbir insan tacirlerine sahte kimliğini ispatlamak için bir fahişe müşterisini öldürmek zorunda kaldığından bu operasyon Leuthner'in amirlerinin bilgisi ve izni olmadan gerçekleştirilmişti. İdare katı ancak görev tamamlandıktan sonra bilgilendirilmişti.

"Gizlilik neden?" diye sordu Leuthner o sırada Ingolf'a kaçamak bir bakış atan Herzfeld'e. Ingolf ya uyumuştu ya da başını cama dayamış, gözlerini kapatmış halde konuşmayı dinliyordu.

"Hannah bıraktığı mesajda polise haber verirsem öldürüleceğini söyledi. Martinek işin içindeyse resmî süreçleri öğrenebilir,

eski bir FKD çalışanı olarak talimatlarına uymadığım anda onu bilgilendirecek bir erken uyarı sistemi kurduğunu varsaymamız gerek."

"Peki niye uymuyorsunuz?"

"Çünkü başka şansım yok. Adanın bağlantısı kesik, üstelik hayatı tehlikede olan sadece benim kızım değil."

Leuthner keyifsizce homurdandı. "Beni daha güvenli bir hattan aramalıydın."

"Bu riske de girmek zorundaydım. Uydu telefonu ayarlayacak vaktim yok. Eğer hademe derhal yoğun bakıma alınmazsa ölecek. Bir saniye lütfen."

Herzfeld bir bip sesi duydu ve ön paneldeki bilgisayar ekranında ikinci bir aramanın geldiğini gördü. Numaraya bakılırsa o da Berlin FKD'nin şubesinin bir ofisinden arıyordu. Leuthner'den müsaade isteyip onu beklemeye aldı ve diğer çağrıya cevap verdi.

"Evet?"

"Rahatsız ettiğim için lütfen kusura bakmayın Profesör," dedi Yao, daha bu sabah sakatlanmış kadın cesedinin otopsisini birlikte yaptığı asistan doktordu.

Herzfeld karnında sinirsel bir karıncalanma hissiyle ondan ne istediğini sordu. "Bir problem mi var?"

"Mide içeriğini incelememizi istemiştiniz."

İlaç bulamacını, doğru. Bunu tamamen unutmuştu.

"Laboratuvar sonuçları şimdi geldi. Bir potasyum siyanür türevi bulundu."

"Yani kadın zehirlenmiş mi?"

"Hayır. İntihar etmiş."

"İntihar mı?" diye tekrarladı Herzfeld, o kadar yüksek sesle konuşmuştu ki yanındaki Ingolf yarı uyku halinden sıçrayarak uyandı. Herzfeld acımasızca parçalanmış cesedi düşünüp başını iki yana salladı.

"Kimliği belirsiz kadının çene kemikleri yerinden çıkarılmış ve elleri kesilmişti. Nasıl olur da aklınıza kadının kendini öldürdüğü gibi absürt bir fikir gelebilir?"

"İntihar mesajı var."

Herzfeld otoban köprüsünün altından geçerken bir an için bu bilgiyi sindirmeye çalıştı, sonra şöyle dedi: "Şu intihar mektubu sahte olmalı."

"Mektup değil bir video," diye itiraz etti Yao. "Ve kadının kimliği de artık belirsiz değil."

Herzfeld bu iki habere birden yorum yapamayacak kadar afallamıştı, Yao bu fırsatı başka bilgiler vererek kafasını karıştırmak için kullandı. "Bugün öğlen özel bir güvenlik şirketi alarm çaldığı için Berlin Charlottenburg'daki bir teras katı dairesine girdi," diye anlatmaya başladı Yao. "Lüks apartman, binada uzun süre hiçbir hareketlilik olmadığında da tepki veren özel bir güvenlik sistemiyle donatılmış. Güvenlik görevlisi daireye girdiğinde beyaz halının üzerinde kan izleri ve birçok kesik parmak görmüş. Polise haber vermiş, Olay Yeri İnceleme ekibi de oynatıcıda bir DVD buldu."

"Vasiyeti mi?"

"Sadece o değil. Kadın her şeyi kaydetmiş. Mutfakta oturup hapları alışını, bütün dostları, akrabaları ve yakınlarıyla video mesajı üzerinden vedalaşmasını kaydetmiş."

"Bunu neden yaptığını biliyor muyuz?" diye sordu Herzfeld, dikiz aynasına baktı.

Saat dördü yeni geçmiş olmasına rağmen dışarıya tam bir zifirî karanlık hâkimdi. Ama kar yağışı durmuştu ve trafik artık yola çıktıkları zamanki kadar yoğun değildi.

"Videoda birçok kez hayatının bir anlamı kalmadığını, bütün gerçeğin er ya da geç gün yüzüne çıkacağını vurguluyor."

"Peki sakatlamaları nasıl açıklıyorsunuz?"

"Kendi açıklıyor. Kelimesi kelimesine alıntılıyorum..." Herzfeld, Yao'nun kâğıtları karıştırdığını duydu, "... kabuğum ölümümden sonra da bir amaca hizmet edecek. Bedenim tıpkı ruhumun bugün hissettiği kadar korkunç görünecek. Ama bu vesileyle temin ediyorum, intiharımdan sonra alacağım bütün yaralara önceden onay verdim ve bunu zihinsel gücüm tamamen yerindeyken söylüyorum."

Herzfeld başını sağa sola salladı, arkasında şiddetle yalpalanan bir karavanı çeken steyşın arabayı sollamak için sol şeride kırdı.

"Kameranın arkasında silahlı birinin durup onu bunları söylemeye zorlamadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Kaydı kendi gözlerinizle görmeniz gerek Profesör. Elbette yüzde yüz emin olunamaz ama Bayan Schwintowski'nin son sözleri kadar özgün ve içten sözleri çok nadiren duydum."

Herzfeld'in soluğu kesildi. "Bir saniye, az önce ne dediniz?"

"İçten. Hiçbir anı yapmacık ya da zorlama gibi..."

"Hayır, onu demiyorum. Adı ne dediniz?" Birkaç kez gözlerini kırpıştırıp Martinek'in kapısının önündeki kolide buldukları nakliye kartonunda yazan ismi hatırladı.

"Sybille Schwintowski, kızlık soyadı Thron. Nakliye şirketi sahibi Philipp Schwintowski'yle evli. Kızları Rebecca on yedi yaşında. İkisinden de hiçbir iz yok."

Schwintowski'yle son sürat!

Bu ismi Ingolf da duymuştu, sorarcasına bir bakış attı fakat sonra esneyerek yine gözlerini kapattı.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye Yao'nun hoparlörden duyamayacağı kadar kısık bir sesle fısıldadı Herzfeld.

"Bir şey mi dediniz?"

"Ne? Ha, yok."

Tanınmayacak hale gelene dek sakatlanmış bir ceset, sonradan intihar olduğu anlaşılıyor. Hannah'nın kaçırılması. Martinek. Gölde

cenaze töreni, kızıyla birlikte kayıp bir nakliye şirketi sahibi... bütün bunların bağlantısı ne?

"Adam hakkında ne biliyoruz?" diye sordu, Yao yeniden dosyalarını karıştırmaya başladı.

"Philipp Schwintowski adı sanı duyulmamış biri değil," dedi Yao. "Seksenli yıllarda mahkemede cinayetle yargılanmış, o zamanlar yirmi altı yaşındaymış. Bütün servetini yasa dışı bahisle, daha sonra da tefecilikle kazandığı söyleniyor. Basın şişman olduğu için ona Katil Buda ismini takmış. Bir güvenlik kamerası onu borcunu ödememiş birini köprüden otobana atarken görüntülemiş, adamın düştüğü yerde üstünden kamyon geçmiş."

Herzfeld yüzünü ekşitti.

"Fakat kayıt gizemli bir şekilde silindikten sonra dava düşmüş. On beş yıl sonra Tegel'de hapse girmiş, ağır yaralama suçundan. Onu geneleve almayan bir korumayı muştayla dövmüş. Bu yüzden iki buçuk yıl ceza almış. Dokuz ay sonra çıkmış."

"Tahmin edeyim, iyi halden."

"Doğru. Hapishanede bir sosyal hizmet uzmanıyla flörtleşmiş, kadın onu suç işleyen gençleri topluma geri kazandırmak için hazırlanan bir projeye dâhil etmek istemiş."

"Bu sosyal hizmet uzmanı da..."

"Sybille Thron. Rebecca'ya daha hapishanedeyken hamile kalmış. Tahliyenin ardından düğün gelmiş, o zamandan beri Schwintowski'nin sahiden de uslu durduğunu gösteren birkaç işaret var. Son yıllarda hiç fiziksel saldırıda bulunmamış, karıştığı bir bar kavgası bile yok ki eskiden bar kavgalarıyla tanınırmış. Yine de dedektifler hâlâ yeraltı dünyasıyla iyi bağlantıları olduğunu, nakliye şirketinin aslında kara para aklamaya yaradığını düşünüyorlar."

"Bu adamdan öldükten sonra karısını parçalaması beklenebilir mi?" diye sordu Herzfeld.

"Şiddet geçmişine bakılırsa evet ama dedektifler bundan şüpheli. Vergi müfettişleri onu altı ay gözetim altında tutmuşlar ve bütün müfettişler bu kadar ilgili bir aile babasını çok nadiren gördüklerinde hemfikir olmuşlar. Çocuğun bebeklik çağını karısıyla birlikte yaşayabilmek için bir yıl boyunca çalışmamış. Çift evlilik yeminlerini düzenli olarak yeniliyorlarmış, en son altı ay önce Las Vegas'ta. Sybille Thron evlendikleri zaman neredeyse beş parasız olduğu halde evlilik sözleşmesi yapmamışlar. Tam tersine, Philipp daha hayattayken belki başına bir şey gelir diye servetinin yarısını karısının üstüne yaptırmış, teras katı daire, birden fazla vadeli mevduat hesabı ve açık deniz yatı."

"Yat mı?"

Herzfeld'in göz kapağındaki ince bir damar seğirmeye başladı.

"Evet, *Rebecca I*, kızının ismini taşıyor. Schwintowski tutkulu bir açık deniz yelkencisi sayılıyor. İki yıl önce Family Cruiser Kupası'nı kazanmış."

"Güzergâhı neymiş?"

"Ne önemi var ki?"

"Lütfen!" diye ısrar etti Herzfeld. Göz kapağındaki seğirme şiddetlenmişti.

"Bir saniye." Klavye sesleri duydu, sonra Yao cevap verdi: "Cruiser Kupası, Kuzey Denizi Haftaları kapsamında düzenli olarak veriliyor."

"Yarışma nerede yapılıyor?"

"Üç etap halinde, Helgoland çevresinde."

Düzenleme
Ny.ozlem

44. Bölüm

"Nihayet," diye çıkıştı Leuthner. Herzfeld, Yao'yla yaptığı görüşmeyi sonlandırıp yine meslektaşına dönmüştü. Operasyon amirinin sesi Yao'nunkinden biraz daha yüksek olmasına rağmen başını cama yaslayıp sonunda uykuya dalan Ingolf'a ulaşmıyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi Herzfeld boğuk bir sesle. Kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Daha birkaç dakika öncesine kadar Martinek bilmecesinin bir kısmını çözdüğüne inanmıştı, şimdiyse durum hiç olmadığı kadar belirsizdi.

Sybille Schwintowski neden canına kıydı, neden ardından kendini sakatlattırdı? Kime? Eğer veda videosunda gerçekten doğruyu söylüyorsa neden bedenini bu manyakça oyunun hizmetine sundu? Martinek'le nasıl bir bağlantısı var? Sadler'le? Benimle?

Bu deliliğin tüm değişkenlerinin arasında tek bir sabit değer var gibiydi. O da Helgoland'dı. Leuthner, Herzfeld'in özrünü aksi bir homurtuyla kabul etti, sonra, "O sırada araştırdım," dedi, "Gerçekten de resmî kanallar dışında ayarlayabileceğim bir uçak var. Bir Cessna, yakın bir arkadaşıma ait, geçen ay o uçakla Polonya sınırındaki bir genelevden dört çocuğu kurtardık. Ama sizin işinize yaramaz."

"Niye? Hava birkaç saat içinde durulacakmış," dedi Herzfeld sanki Leuthner gözlemini doğrulayabilecekmiş gibi ön camdan dışarıyı işaret ederek. Sahiden de kar yağışı durmuştu, rüzgâr da o kadar şiddetli esmiyordu.

"Belki sizin bölgede öyledir. Sahilde deli gibi bir fırtına var. Helgoland'da da kasırga."

Verdiği kötü haberlere rağmen Leuthner tamamen umutsuz değil gibiydi, o yüzden Herzfeld sordu: "Ne öneriyorsunuz?"

Operasyon amiri cevap vermek yerine, "Bana yarım saat verin," dedi sadece.

"Ne için?"

"Olur da bir çözüm bulursam size söylerim."

Olur da mı?

"Peki çözüm bulamazsanız?"

Yanındaki koltukta oturan Ingolf gözleri kapalı inledi.

"Bu görüşme hiç gerçekleşmedi," dediğini duydu Leuthner'in. Sonra bağlantı kesildi.

45. Bölüm

Helgoland.

Hastanenin bodrum katı sadece birkaç saat içinde steril, tertemiz bir otopsi salonundan bir mezbahaya dönüşmüştü. Linda önünde duran, kana ve acıya bulanmış kaosu çizecek olsaydı resmin başlığını "Deliliğin Atölyesi" koyardı. Tabii açık şiddet sahnelerinde bile sıkıntı çekerken buradaki her ayrıntıyı verebileceğinden şüpheliydi.

Başı tavana bakacak şekilde atık su teknesinin yanına koyduğu el fenerinin duvarlardan yansıyan dolaylı ışığı ona yalnızca parçalı ve loş bir görüntü sağlıyordu ama Linda'nın bu manzarada görebildikleri bile midesini allak bullak etmeye yeterliydi: otopsi masalarında çürüyen iki ceset, yarı açık soğutucu çekmece, girişin önünde devrilmiş bir alet dolabı, yanında bir yatak, üstünde boynunda bir bıçakla ölmekte olan bir adam... *ve tam ortasında ben.*

Linda, Herzfeld'le en son on beş dakika önce konuşmuş olmasına rağmen sabit hatlı telefonu hâlâ elinde tutuyordu. Kapıya dayadığı dolabın sahiden katilin içeri girmesini engelleyecek bir barikat olduğundan emin değildi. Aslında bunun işe yarayacağını hiç sanmıyordu. Sadece içeri girmek isteyen her kimse bu sürede kurbanlarına ilgisini yitirmiş olduğunu umuyordu. Bir de Herzfeld'in bu dehşeti hızla sonlandıracak bir yol bulacağını.

Ne boktan bir durum. İnsanlar yanlış erkeklerle birlikte olduklarından yakınırken boş çıkan randevulardan, eşini aldatan adamlardan bahsederler. Ya ben?

Ender'in govdesine gelişigüzel yaydığı yatak çarşafını bir kez daha kontrol etti, çok büyük bir olasılıkla yakında Ender'in yüzünün de beyaz bir örtüyle kapatılacağını düşünüp içi sızladı.

Yaşadığı tüm olumsuz duygular arasında en çok sıkıntı veren çaresizlik hissiydi. Mesele sadece kendi hayatı olsaydı kliniken anında koşarak kaçar, Bandrupp Oteli'nden yardım isterdi. Ama ne Ender'i öylece bırakıp gidebilirdi ne de riske girmeye değerdi. Hastaneden yakalanmadan kaçmayı başarsa bile eline hiçbir şey geçmeyecekti. Tahliye edilen adada Ender'i bıçak yarasından kurtarabilecek tecrübeli bir cerrah bile yoktu. Bir anestezist bulmak ise hayaldi.

Diğer yandan burada sakin sakin bekleyip ölümünü izleyemem.

El fenerini aldı, Töven'in cesedinin bulunduğu otopsi masasını aydınlattı ve dehşete kapılarak elini ağzına götürdü: Ceset değişmişti.

Hayır, değiştirilmişti.

Hâkime son kez baktığında çıplak kalçalarını görmek zorunda kalmıştı. Şimdiyse onun çekmecede saklandığı sürede biri, kadının eteğini tekrar aşağı çekmişti.

Linda, Ender'e döndü, yatakta yatarken bedeni loş ışıkta yalnızca siluet olarak görünüyordu. Hademenin şoka girip patolojide şaşkın şaşkın dolanırken cesede dokunduğunu hiç sanmıyordu. Diğer yandan telefonu cevaplamıştı.

Telefon...

Elindeki alete baktı ve elleri boş kalsın diye telefonu yeniden Erik'in cesedinin üstünde duran alet kemerine takmaya karar verdi.

O sırada patolojinin hem içinde hem dışında kelimenin tam anlamıyla ölüm sessizliği hâkimdi. Elektrik tamamen kesildiğinden... *ya da biri kestiğinden...* beri havalandırmadan da ses gelmiyordu, bunun da çok yakında bodrum katındaki havaya

olumsuz etkileri olacaktı ki Linda bunu düşünmek bile istemi yordu. Yeniden ikinci otopsi masasına döndü, ter içinde kalan elini önlüğüne silip derin bir nefes aldı.

Hadi bakalım. İkinci tur başlasın.

Kaba ketenden eteği yukarı kaldırıp hâkimin süt beyazı uyluklarına kadar çekti. Bu yaptığı nedense Erik'in iç çamaşırını kesmekten daha iğrenç, daha müstehcen bir hareket gibi geldi ona, belki de kurban bir kadın olduğu için, üstelik evine giderken alışveriş poşetlerini taşımasına, karşıdan karşıya geçmesine yardım edilecek ama eteği kaldırılmayacak yaşlı bir kadın olduğu içindi!

Derisinin açıkta kalan her santimetresiyle birlikte Linda'nın isteksizliği büyüyordu.

Bunu niye yapıyorum ki, diye sordu kendine ve iç sesinden bir yanıt aldı.

Çünkü bilmecelerle dolu bu oyunu bitirmek istiyorsun.

Ölü bir kadını taciz ederek mi?

Profesör'e onu katile götürecek bir sonraki ipucunu vererek. Böylece insanların hayatı kurtulacak.

Ya da ölümleri kesinleşecek...

Ama en azından insanları uyarabilirsin.

Fakat Belediye Başkanı'nı bilgilendirseydi en fazla kendini kurtarmış olurdu ve Helgoland'da kalan diğer ada sakinlerini kesinlikle paniğe sürüklerdi, herkes kendini fırtına yüzünden bağlantısı kesilen bir adada bir seri katille baş başa bulurdu.

Herzfeld bunun eski bir davaya dâhil olan herkese ve kendisine karşı kişisel bir intikam seferi olduğunu söylemişti.

Öyle mi, peki o zaman Ender niye kurbanlar arasında?

Çünkü benim gibi olaya dâhil oldu. Yani Herzfeld katilin kim olduğunu anlayıp kızını bulmadan evvel insanları uyarırsam insanlara yardımdan ziyade zararım dokunur.

Linda omuzlarını yukarı kaldırıp iç geçirerek tekrar indirdi. Zihninde kendi kendine konuşmaya sonsuza dek devam edebilirdi ama hep aynı noktaya varacaktı: Burada kalmak kendi hayatını tehlikeye sokuyordu, kaçmaksa Herzfeld'in kızının hayatını. Ender'i kurtarmak ve ada halkının geri kalanını korumak için Herzfeld'in iki saat içinde geleceğine söz verdiği yardıma ihtiyacı vardı.

İyi madem Profesör. İki saatte istediğini yap. O sürede sana yardım edeceğim ama sonra ben yokum.

Linda rakamları okuyabilmek için el fenerinin ışığını çapraz tutarak saatine baktı. Tavan aydınlatması çalışmadığı için aslında memnundu, bu sayede otopsi masasındaki tüyler ürpertici detayları görmekten kurtulmuş oluyordu, ancak tahmin yürütebilirdi.

Sapsarı bir cilt. Ölüm lekesi. Uylukların iç kısımları kana bulanmış. Kabuk bağlamış sopa...

Artık eteği beline kadar kaldırmıştı. Tahta sopa makattan on beş santimetre kadar dışarıya uzanıyordu. Linda sopayı tuttuğunda pürüzlü ve kuru olduğunu hissetti, eldiven takmayı unuttuğunu da ancak o zaman fark etti.

Neyse ne.

Parmağına kıymık batması şu an en son derdiydi. Linda sopayı çekmek için biraz ürkek kaçan ilk denemesinde şaşırtıcı sertlikte bir direnç hissetti. Ceset katılaştıkça sertleşen makat kasını esnetmek için ister istemez sopayı ileri geri sarsmaya başladı. Bu sırada çıkan vıcık vıcık ses boş bir duş jeli şişesinden son birkaç damlayı çıkartmaya çalışırken çıkan seslere benziyordu.

Linda bir an için duraksadı, düzensiz nefes alıp verişleri biraz sakinleşene kadar bekledi ve cinayet aletini tek bir hamlede çekip çıkardı.

Bir devin kurşun kalemi gibi, diye geçti aklından sivriltilmiş ucuna bakarken. Birini öldürmek için ne canavarca bir yöntemdi.

Linda silkelendi, sopayı hemen önlüğüne silerek üstündeki salgıları temizledi. Sonra el fenerini doğrudan sopaya çevirdi ve tahtaya beceriksizce oyulmuş mesajı okudu.

46. Bölüm

"53666 435 736 490." Herzfeld Linda'nın az önce ona verdiği uzun rakam sırasını Ingolf not etsin diye tekrarladı. A24'ten çıkmış A1 üzerinden Hamburg'dan geçerek kuzey sahiline doğru hızla ilerliyorlardı. Ingolf birkaç dakikadır yeniden konuşacak durumdaydı. Yorgun gözlerini kırpıştırıyor, iki dakikada bir boş yere kendini tutup esnememeye çalışıyordu. Hipoterminin ve şokun olumsuz etkilerini henüz atlamamıştı.

"Yurt dışı numarası olabilir," dedi Herzfeld, önündeki aracı sollama şeridinden kaçırmak için selektör yaptı.

"Denedim bile." Linda'nın sesi yılgın geliyordu. "Bir yere bağlanmadı. Belki doğru alan kodu eksiktir. Sadece meşgul sesi geldi. İkincisinde de aynısı oldu."

"Martinek sopaya bir numara daha mı kazımış?"

"Evet, vücuda sapladığı ucuna," diye tiksintiyle yanıtladı Linda. "Seçebildiğim kadarıyla rakamlar şöyle: 908920 705 318 451."

"Yazdın mı?" diye kısık sesle Ingolf'a sordu Herzfeld, o da yorgun argın başını salladı. Gözlüğünü gölde kaybettiği ve saçları kafasına yapışmış halde dümdüz durduğu için ilk dersi kaçırmış küçük bir öğrenci gibi görünüyordu. Elinde tuttuğu deri ciltli not defteri de bu izlenimi güçlendiriyordu.

"Her şey olabilir," dedi Linda. "Kredi kartı numarası, hesap numarası, banka kasası şifresi ya da herhangi bir şifre."

"Noktalar," dedi Ingolf yan taraftan.

"Ne?" diye aynı anda sordu Herzfeld ve Linda.

Stajyer not defterindeki iki rakam sırasının da altını çizdi.

"Arkada konuşan kim?" diye sordu Linda ve Herzfeld ona yanında birinin olduğundan henüz bahsetmediğini hatırladı.

"Ingolf von Appen. Benimle birlikte enstitüde çalışıyor, onun arabasındayız," diye kısaca bilgi verdi, daha fazla açıklama yapmak zaman kaybetmek istemediği ses tonundan belliydi.

"Ne sordu?" diye sordu Linda. Herzfeld, Ingolf'a baktı. Stajyer not defterindeki iki rakam sırasının da altını çizdi. Belli ki odaklanmakta zorlanıyordu, sözcükler ağzından güçlükle ve kesik kesik çıkıyordu.

"Noktalar. Şunlar nokta değil mi?"

"Nerede?"

Ingolf gözlerini devirdi, sonra ağır ağır, "Rakamların arasında," dedi.

"Bir saniye," diye yanıtladı Linda, telefon uzaklaşmış gibiydi. Herzfeld su sesi duydu, sonra da uzaktan seslendiğini: "Lavaboda sopayı bir kez daha yıkıyorum."

Herzfeld oturduğu yerde acıdan çarpılmış bir yüzle öne doğru eğilmeye çalışan Ingolf'a döndü.

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

"*PetSave-One*," diye inledi stajyer. Fakat Herzfeld niye yine bu konuyu açtığını soramadan Linda çığlık attı.

"Yok artık!" Sesi yine yakından geliyordu.

"Nereden bildiniz? Gerçekten noktalar var."

Ingolf kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi. "Sanırım her rakam sırasında bir nokta var. İlki 53.666'yla başlıyor, ikincisi 9.08'le, doğru mu?" Yaşam enerjisi gitgide uyanıyor gibiydi.

"Evet. Peki bunun anlamı ne?"

Ingolf cevap vermek yerine torpido gözünü açtı ve içinden ensiz olduğu kadar kalın bir deri klasör çıkarıp Herzfeld'in kucağına attı.

"Ne bu?"

"Cayenne'in kullanım kılavuzu."

"Görüyorum. Ama rakamlarla ne ilgisi..."

"Çok yorgunum. Lütfen benim için bakar mısınız?"

"Neye bakacağım?" diye sabırsızlıkla sordu Herzfeld. Linda da noktaların ne anlama geldiği sorusunu tekrarladı.

"Navigasyon sistemi. Anahtar sözcük: coğrafi koordinatlar."

Ingolf kılavuzu işaret etti, Herzfeld ne demeye çalıştığını anlar gibiydi. "Yani diyorsunuz ki..."

"Evet. *PetSave-One*, benim geliştirdiğim sistem, unuttunuz mu? GPS verileriyle çalışır, görünce tanırım. İlk rakam sırası boylam, ikincisi enlem bilgisi. Ama noktaları unutmamanız lazım."

"Bunlar kolayca navigasyon sistemine girilebiliyor mu?" diye sordu Herzfeld, içi kızının tutulduğu yere doğru dev bir adım atmış olma umuduyla doldu.

"Evet," diye yorgun argın başını salladı Ingolf. Gözleri yeniden titremeye başladı, şöyle dediğinde gözlerini çoktan yummuştu: "Ama kolay değil. Nasıl oluyor hiçbir fikrim yok..."

Öncekinden daha çok, uzun uzun esnedi, bir şey daha söyleyecek oldu ama yorgunluk yine galip geldi.

Herzfeld, Linda'ya onu yine arayacağını söyleyip telefonu kapattı. Dikiz aynasına hızlıca bir bakış attıktan sonra iki şerit atlayıp emniyet şeridine geçti ve bir kilometre tabelasının yanında durdu.

Lüks aracın telefon rehberi kalınlığındaki kılavuzunda uydu kontrollü navigasyon sisteminin programlanmasıyla ilgili bölümü bulması eziyet verici dakikalara mal oldu.

Sonunda başardı ve araç bilgisayarı Ingolf'un tahminini doğrulayınca ağlasın mı gülsün mü bilemedi.

Martinek sahiden de hâkime ölümüne işkence ettiği sopanın üzerine coğrafi bir konumun koordinatlarını kazımıştı.

Navigasyon sisteminin ekranına göre varış noktası Cuxhaven ilçesindeki bir ormanlık arazinin ortasında bulunuyordu.

Araçların geçebileceği yolların dışında.

Bütün yerleşim yerlerinden uzakta.

47. Bölüm

Bir buçuk saat sonra arazi aracının geniş lastikleri karla kaplı orman yoluna iyice gömülmüştü.

Navigasyon sistemi bir kilometredir uyarıyor, Hemmoor'da karayolundan orman bölgesine saptıklarından beri araç geçişine uygun bölgeden ayrıldıklarını bildiriyordu. Kuzey sahilinden en az yirmi kilometre uzaktaydılar, rüzgârın son saatlerde yarattığı tahribat şimdiden görülebiliyordu. Dallar kırılmış, daha az önce kökünden sökülmüş bir ağacın etrafından dolanmak zorunda kalmışlardı. O sırada tonlarca ağırlığındaki aracı bile kenara itecek güçte ani bir rüzgâra yakalanmışlardı, öyle ki Herzfeld gitgide daralan yoldan savrulmamak için direksiyona iki eliyle sarılmak zorunda kalmıştı.

Lanet olsun, kim bilir açık deniz nasıldır? Karşıya geçmek sahiden de söz konusu bile değildi.

Ağaçların tepeleri, başlarının üzerinde şiddetle sallanıyordu. Ağırlığıyla dallarını eğen kardan çoktan kurtulmuşlardı. Sadece arada bir ön cama pudra şekerine benzeyen kar serpintileri düşüyordu.

Gökyüzü, Herzfeld'in başının üstündeki sürgülü çatı penceresinden görebildiği kadarıyla hâlâ bulutluydu ama hiç değilse kar yağışı durmuştu. Fakat gün batımına daha birkaç saat olmasına rağmen hava hızla kararıyordu.

Aklına birileri tarafından parçalanmadan ve bir nakliye kolisiyle taşınmadan önce güya intiharını kaydeden Bayan Schwintowski geldi.

Bu sabah kadının otopsisine başlayalı daha birkaç saat olmuştu. Fakat ona yıllar geçmiş gibi geliyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Ingolf esneyerek. Stajyer yol boyu uyumuştu, ancak şimdi kendine geliyordu.

"Keşke bilsem."

Navigasyon sisteminin ekranında, birkaç yüz metre sonra hedeflerine ulaşmış olacaklarını gösteren bir bayrak belirdi. Herzfeld henüz çoğunluğunu çam ve kayın ağaçlarının oluşturduğu ağaçlardan başka hiçbir şey göremiyordu. Birkaç dakika daha gitmeye devam ettiler, sonra navigasyon sisteminin ekranındaki siyah beyaz kareli yarış bayrağı sallanmaya başladı ve Herzfeld arabayı durdurdu.

"Hedefinize ulaştınız," diye kendi kendine mırıldandı.

Hiçliğin ortasına.

"Belki Linda koordinatları karanlıkta yanlış okumuştur?" diye akıl yürüttü Ingolf. Torpido gözünden yedek gözlük çıkarmıştı, onu takıp dört yanına bakındı.

Bir yol ayrımında duruyorlardı, orman yollarından biri bir kayrana doğru uzanıyordu. Yürüyüşçüler için konulmuş bir tabela ve biraz ötede duran üstü kar kaplı bir kütük yığını dışında hiçbir şey görünmüyordu.

"Tamam, von Appen. Siz burada, araba kalın. Ben bir etrafa bakınacağım," dedi Herzfeld, önündeki araziyi aydınlatan uzun farlar açık kalsın diye motoru çalışır vaziyette bıraktı.

"Dışarıya yalnız çıkmak istediğinizden emin misiniz?" diye sordu Ingolf.

"Ne olacak ki? Martinek bizi öldürmek isteseydi bunun için yeterince fırsatı vardı."

"Az daha başarıyordu da," diye itiraz etti Ingolf. "Ya burada da kazılmış bir çukura düşerseniz?"

Herzfeld başını iki yana salladı. "Bence göl kıyısında olan kazaydı. En azından öyle umuyorum. Öyle olmasa bile arabada kalmanız için bir sebep daha var, böylelikle gerektiğinde beni kurtarabilirsiniz." Herzfeld stajyere sert sert baktı: "Anladınız mı?"

"Emredersiniz efendim," dedi Ingolf asker selamı vererek. "Bir şey daha."

Herzfeld'in eli kapıdaydı. "Ne?"

"Şurası yanıyor mu?"

Herzfeld, Ingolf'un işaret parmağının gösterdiği yöne baktı... *Sahiden de!*

Xenon farlar doğrudan özenle istiflenmiş kütüklere vurduğu için hiç şüphe yoktu.

"Ardından duman yükseliyor," diye onayladı Herzfeld. Ters yönden esen rüzgâr yüzünden kapıyı güçlükle açtı. Sert bir rüzgâr tüm gücüyle itiyor, az önce ağaç kütüklerinin üstünde gördüğü gri dumanı sürüklüyordu.

Arabanın içine akın eden soğuk, sıcaklığın eksi on iki derece olacağını öngören, radyodaki hava durumunu doğruluyordu.

Herzfeld sürücü koltuğundan atlayıp ayak bileklerine kadar kara gömüldü. Araba kapısını kapatıp kayrana doğru yürüdü. Birkaç metre sonra dumanın kaynağını görebildi: Beton rengindeki yoğun duman, orman işlerinin kullandığı bir römorkun çatısındaki yamuk soba borusundan geliyordu.

Ayaklarının altında karla örtülmüş bir dal kırılınca Herzfeld içgüdüsel olarak duraksadı. Tam devam edecekti ki arkası aniden aydınlandı.

"Size arabada kalın dedim," diye bağırdı, arkasına döndü, sonra dili tutuldu.

Arabanın yan kapısı hafif aralıktı, Porsche'nin iç aydınlatması çalışıyordu, o yüzden Herzfeld, İçişleri Senatörü'nün oğlunun kaybolduğunu ilk bakışta görebildi.

"Ingolf?"

Herzfeld'in midesi kasıldı.

Bir römorka bir Porsche'ye baktı. Birinde duman diğerinde tavan lambası olmasına rağmen iki araç da ıssız görünüyordu.

Herzfeld arabaya geri dönecek oldu ama sonra aklına bir şey geldi ve önce yere diz çöktü.

Hiç.

Ingolf'u arabanın yanında yerde hareketsiz yatarken göreceğinden korkmuştu ama orada da değildi.

"Ingolf," diye seslendi yeniden. Ama yanıt gelmedi.

Ne oluyor burada?

Dikkatle Porsche'nin yanına geri döndü.

Kaportanın etrafında dönmüş, yan koltuğa uzanmıştı fakat beklentisinin aksine ne saldırıya uğradı ne yere serildi.

Stajyerden de hiçbir iz yoktu.

"Ingolf?"

Herzfeld kapalı arka kapıya doğru yaklaşırken arazi aracının havalandırmasından gelen çıtırtıları duydu. Filmli camların ardından boş bir koltuktan başka bir şey göremedi.

Kapı koluna uzandı, parmaklarını sıkı sıkı geçirdi ve yüksek sesle bağırarak arka kapıyı açtı. Fakat bağırışından korkabilecek kimse yoktu. Yüzleşeceği bir tehlike de yoktu.

Ingolf da yok.

Cayenne'in içi bomboştu.

"Neredesin?" diye fısıldadı Herzfeld çaresizce döndüğü ormanın karanlığına doğru.

Arabadan gelen ışık doğruca dışarıya vurduğu için kardaki derin ayak izlerini görebiliyordu. Herzfeld'in seçebildiği kadarıyla izler arabadan dosdoğru yolun kıyısında bulunan, aralarında büyük bir meşe ağacının da olduğu küçük bir ağaç grubuna doğru ilerliyordu.

"Neredesin?" diye seslendi yeniden, izleri takip etti.

Ingolf ne yapıyor böyle? Niye hiçbir şey söylemeden ormanda kayboldu?

Ağaç grubuna yaklaştıkça ışık azalıyordu. Hayatında ilk kez FKD'deki adli tabiplerin de bir görev tabancası olmasını diledi.

İçgüdülerini dinlemediği için kendine lanet etti. Şu Ingolf'ta İçişleri Senatörü'nün oğlu olmasına rağmen bir tuhaflık olduğunu en başından beri sezmişti. Sırf staj yerini kurtarmak için kim profesörüyle Almanya'yı boydan boya dolanırdı ki?

İş teklifiymiş! Saçmalık.

Ingolf'u aramaya devam mı etse yoksa arabaya geri mi dönse bilemeyip meşe ağacının bir metre uzağında kalakaldı.

Ee şimdi?

Önce arabaya, sonra izlerin ardında kaybolduğu ağaç grubuna baktı, bakışlarını ancak yere çevirince fark etti.

Lanet olsun.

İlk görüşte anlamalıydı. Takip ettiği ayak izleri. Fazla derindi.

Benimkilerden daha derin.

Sanki Ingolf ağır bir yük taşımış gibi.

Ya da...

Herzfeld ağacın ardından bir gölge çıktığı anda gerçeği kavradı.

Ya da biri Ingolf'u arabadan buraya taşıdı.

Herzfeld ağzına ıslak bezi dayayanın kim olduğunu anlayamadan bilincini kaybetti.

48. Bölüm

Yine göl kenarındaydı. Fakat bu kez kırık buz tabakasından suya düşen ve başı suyun altındayken canını kurtarmak için çırpınan Ingolf değil kendisiydi. Herzfeld buzun kırık ucuna tutunmak için elini kaldırmak istiyor ama gerekli gücü bulamıyordu. Gerçi ne soğuğu ne de ıslaklığı hissediyordu ama felç edici, kurşun gibi bir ağırlık onu aşağıya çekiyordu; ciğerlerinin suyun basıncıyla nihayetinde patlayacağı bir karanlığa. Nefes alırsa bronşlarının suyla dolacağını biliyordu.

Fakat o karşı konulmaz nefes alma dürtüsüne nasıl direnecekti? Solunum refleksini artık kontrol edemiyordu, sonuçta boğulacaksa ciğerlerinde su olup olmamasının bir önemi de yoktu. Gözlerini kocaman açtı ve hemen üstündeki çatlağı gördü. Buz diliyle dokunabileceği kadar yakındı.

Donmuş buz tabakası Herzfeld'in ona dilini çıkarmasına gücenmiş gibi aniden uzaklaştı. Aşağıya doğru kaymaya devam ediyordu, basınç bütün vücudunu patlatacak kadar şiddetlenince bütün umutları kayboldu. Son kez Hannah'yı düşündü ve ağzını açtı.

Nefes alma isteğiyle kopardığı çığlık öyle yüksekti ki Herzfeld uyandı.

Tanrı'ya şükür...

Sadece bir kâbus gördüğünü fark edip rahatlayarak soluk soluğa kendi kendine mırıldandı, sırf kendi sesini duyup hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için.

Gerçekte etraf kâbusundakinden biraz daha karanlıktı. Herzfeld önce gözlerini açıp açmadığından emin olamadı. Burnundan

akan damlaları hissediyordu, gömleği göğsüne yapışmıştı ama ıslaklığın kaynağı göl değil duyduğu korku yüzünden bütün gözeneklerinden boşalan terdi. Herzfeld alnını silmek istedi ve bir dejavu yaşadı.

Yine ellerini hareket ettiremiyordu, bu kez arkasında bağlı oldukları için.

Ne oldu bana?

Şaşkınlıkla başını sağa sola çevirdi, hâlâ karanlıktaki iplik kadar ince açık renk ışıklardan başka bir şey göremiyordu.

Yutkununca ağzına kan tadı geldi, keskin bir baş ve boyun ağrısı bilincinin ön sırasında dans ediyordu. Herzfeld birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Yalnızca küçücük bir ışık kaynağından beslenen loş ışığa yavaş yavaş alışıyordu. İki adım ötesindeki kırmızı bir LED lamba belli belirsiz ama düzenli olarak yanıp sönüyordu, Herzfeld o tarafa doğru baktıkça ışığın geldiği kameranın hatları belirginleşiyordu. Kamera uzun süre bir hayalet tarafından tutuluyormuş gibi boşlukta süzülmüştü, kameranın üstüne sabitlendiği üç ayaklı kamera sehpasını ancak sonra fark edebildi.

Neredeyim ben böyle?

İster istemez aklına teröristlerin kamera önünde rehinelerinin kafalarını kestiği cihatçı videoları geldi, acaba arkasında Arapça yazıların olduğu bir örtü asılı mı diye merak etti.

Dönmeye çalıştıysa da acısı yüzünden başaramadı, sonra bakışları tamamı ahşap kaplama olan odanın üstündeki kavisli sac çatıya takıldı ve nerede tutulduğunu anladı.

Römorkun içindeyim.

Bu idrakin ardından bilincini kaybedip bir kâbusa gömülmeden önceki son dakikaları hatırladı: *Odunların arkasındaki şömine bacasından çıkan duman, kaybolan Ingolf, ağzındaki bez.*

Yine kendine dokunmak istedi, bu kez zonklayan şakaklarını ovalamak için ama kollarını yine kaldıramadı.

Üstünde oturduğu sandalyenin arkalığı yerine metal ızgaraları vardı ve ayakları vidalarla ahşap yer kaplamasına sabitlenmişti. Herzfeld'in bilekleri sert bir iple birkaç kez bağlanmıştı.

Atardamarlarının üstündeki deriyi tahriş edeceğini bilmesine rağmen iplerden kurtulmayı en azından denemek zorundaydı. Fakat daha ciddi bir şekilde denemeye başlayamadan evvel kapı açıldı ve Sven Martinek peşinde bir Sibirya soğuğuyla birlikte römorka girdi.

Elinde yol çalışmaları sırasında güvenliği sağlamak için kullanılan türden elektrikli bir fener vardı, feneri Herzfeld'e doğru salladı. Çöp atmaya giderken bahçede tesadüfen komşusuyla karşılaşmış gibi başıyla selam verdi. Kapıyı kapatıp sürgüyü çekti, sonra da Herzfeld'in tam karşısına dikildi.

Hasta. Eski meslektaşını uzun zamandır ilk kez yeniden gören Profesör'ün aklından ilk olarak bu sözcük geçti.

Hasta görünüyor.

Üstelik şantiye fenerinin sarı ışığı, görüntüsünü bulanıklaştırmasına rağmen.

Tanrım, Sven. Ne oldu sana böyle?

Martinek'in dış görünüşü, parçalanmış ruhunun bir yansımasıydı. Tamamen mahvolmuştu, hem ruhsal hem fiziksel olarak. Kıyafetleri haftalardır yıkanmıyor gibiydi, ter ve kir kokusuyla birlikte ıslak bir köpek gibi kokuyordu. Burunları tabanından ayrılmış çizmeleri en az kirli sakallı yüzü kadar pisti. En az on kilo vermişti, o yüzden üstündeki her şey fazla büyük duruyordu. Saçları da tırnakları gibi epeydir kesilmemişti.

Çökmüşsün, diye geçirdi içinden Herzfeld. Bir zamanlar dış görünüşüne o kadar titizlenen, şimdiyse bir berduştan ayırt edilemeyen adama ne diyeceğini bilmiyordu.

Martinek feneri Herzfeld'in sağındaki duvarda bulunan perdesi çekili pencerenin yanındaki bir kancaya astıktan sonra sessizliği bozdu.

"Sonunda." Kol saatine baktı. "Epey bir dinlendin. Hiç uyanmayacaksın sanmıştım."

Arkasına döndü ve rahatsız görünen köşe takımına doğru gidip koltuğun altındaki kapaklı gözü açtı.

"Ama yanımda olduğun için memnunum," dedi Martinek, sırtı Herzfeld'e dönüktü, böylece Profesör'e bileklerindeki iplerden kurtulmaya çalışması için birkaç saniye daha kazandırmış oldu.

Yeniden ona döndüğünde Martinek elinde bir su şişesi tutuyordu. "Söylediğimde ciddiyim. Beni bulduğuna çok sevindim." Sesi de bakışları kadar hüzünlüydü.

Herzfeld'e yanaştığında Profesör'ün içinde o saniye dizginsiz bir öfke alevlendi.

"Hannah nerede?" diye sordu, yarı uyuşuk haliyle kendinde bulabildiği tüm gücüyle. Yalnızca bu soru vardı. Başka hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu. "Hâlâ hayatta mı?"

Martinek kaşlarını çattı. "Ne sanıyorsun sen beni?" diye sordu bitkinlikle. Şişeden bir yudum alıp şişeyi yere bıraktı. Sonra ceketinin cebinin derinliklerinden yarı otomatik bir tabanca çıkardı.

"Ben ders vermek için o kadar uğraşacağım, sonunda senin tüm sorularını cevaplayacağım, öyle mi, ciddi ciddi buna inanıyor musun?"

Aklın yerinde mi dercesine silahın kabzasını alnına değdirdi.

Herzfeld bir an için gözlerini yumdu, haykırmamak için kendini zor tutuyordu. "Ders mi? İnsanları öldürüyorsun. Kızımın hayatıyla oynuyorsun Sven. Hannah hasta. Uzun süre ilaç alamazsa ölür."

"Astım, biliyoruz."

"Biz' mi? Kiminle çalışıyorsun?"

Eski meslektaşı dudağını büktü. "İşler böyle yürümüyor Paul. Katilin sırf gösteriş olsun diye gerekçelerini anlattığı, kahramana kaçacak zaman tanıdığı bir hesaplaşma değil bu." Duraksadı. "Ama sana bir şeyi rahatlıkla söyleyebilirim. Cep telefonuna bir kısa mesaj geldi. Ben sana FKD'ye bu durumdan bahsetmeni yasaklamadım mı? Hem de Leuthner'e? Siz birbirinizi çekemiyorsunuz sanıyordum! Sana yazmış, en güncel hava tahminlerine göre kasırganın ara vermesi bekleniyormuş. Beklenenden daha önce. Bu kısa durgunluk Helgoland'a yirmi dakikalık bir uçuşu mümkün kılacakmış. Bir pilot ayarlamış, Cuxhaven yakınındaki küçük bir havaalanında seni bekliyormuş, alıntılayarak söylüyorum, pilot 'bu riske girecek kadar hasta'ymış."

Martinek alay edercesine gülümsedi. "Meslektaşımız iyi araştırmış. Maalesef hava sadece geçici bir süreliğine düzelecek, düzelme yarım saat içinde başlayacak, yani senin çok da işine yaramayacak. O yüzden telefonunu kırıp parçalarını ormana gömmeden önce bir kısa mesaj atıp teşekkür ederek uçuşu iptal etmekte bir sıkıntı görmedim."

Sadece telefonumu değil adaya ulaşmak için tek şansımı da elimden almak için.

"Ayrıca fırtınaya müteşekkir olmalısın."

"Niye?"

"Helgoland senin yetki alanında değil Paul. Gerçi seni sonunda buraya getiren bilgilere nasıl ulaştın bilmiyorum ama adada sana yardım eden biri olduğunu tahmin ediyorum, haksız mıyım?"

Herzfeld farkında olmadan başını salladı.

"Şu hademe olduğunu varsayıyorum. Eh, neyse ne. Kasırga olmasaydı pis işleri senin adına halledecek birini bulamazdın. Ada hastanesi tahliye edilmeseydi bir savcı resmî olarak otopsi başlatacaktı. Hannah'yla ceset arasındaki bağlantı ortaya çıktı-

şimdi de sen diğer bütün soruşturmaların dışında tutulacaktın. Bu durum sana tanıdık geliyor mu?"

Demek plan buydu, diye düşündü Herzfeld. Martinek kendi kızının otopsisine katılamamıştı, şimdi aynı dehşeti Herzfeld yaşayacak, gerekirse kızını kurtarmak adına soruşturma sonuçlarına ulaşmak için güç kullanmak zorunda kalacaktı.

"Kasırga sana tek başına hareket etme imkânı sağladı, o olmasaydı asla bu kadar ilerleyemezdin," dedi Martinek.

Herzfeld nefesini tuttu ve ipleri çözmeye çalışmayı bıraktı. Eski meslektaşı düğüm atarken fazla zahmete girmemişti. Muhtemelen birilerini hareketsiz hale getirme konusunda tecrübesizdi.

Kesin pis işleri suç ortağına yaptırdın. Videoda cesedi göle atarken sana yardım eden adama. Doğru düzgün düğüm bile atamayan biri seri katil olmak şöyle dursun insanları rehin alacak kadar soğukkanlı bile olamaz. Herzfeld düşündüklerinin sadece dileklerinden ibaret olmaması için Tanrı'ya dua etti.

"Hiçbir şey anlamıyorum Sven. Sen katil değilsin ki," dedi kameranın yanında duran Martinek'le göz teması kurmaya çalışarak.

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Belki ipuçlarını sen hazırlamış olabilirsin, hatta belki cesetleri de. Ama tüm planın arkasında senin olduğundan ciddi şüphelerim var. Yine de hâkimin kazığa oturtulması apaçık bir cinsel suç göstergesi."

"Anlayacağını biliyordum," dedi Martinek, dudağında hüzünlü bir gülümsemenin emaresi vardı.

"Hayır. İşaretlerini çözmüş olabilirim. Ama hiçbirini anlamadım Sven. Bütün bunları neden yapıyorsun?"

Bana bunu neden yapıyorsun?

Martinek çatlak alt dudağını ısırıp tabancayı bir elinden diğer eline aldı. Sonra sorusuna soruyla karşılık verdi. "Hâkimin Sadler'le ilgili bu kadar yumuşak bir karar vermesinin muhtemel

sebebinin kocasının bir zamanlar cinsel tacizle yargılanması olduğunu biliyor muydun?"

Herzfeld başını iki yana salladı.

"Magnus Töven orkestra şefiydi, viyolenselist genç bir kadın onu dakik olmadığı için orkestradan atan Magnus'tan intikam almak istemişti. Daha sonra bütün suçlamaları geri çekti fakat adamın namı mahvolmuştu. Erkenden kalp krizi geçirip ölene kadar çalışacak bir yer bulamadı."

Herzfeld iç geçirdi. "O zaman kör bir intikam isteğinin nelere yol açabileceğini biliyorsundur Sven. Töven verdiği yumuşak hükümlerle kocasının adını lekeleyen kadından intikam alıyordu ya da daha ziyade böyle bir şeyin mümkün olabildiği toplumdan. Ama sen kızını öldüren ben olmamama rağmen ailemi mahvediyorsun."

"Her şeyi böyle mi görüyorsun?" diye sordu Martinek, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu.

"Evet. Çünkü ben Sadler değilim. Kızına tecavüz eden de onu öldüren de ben değilim."

"Hayır." Martinek bir ara verdi, düşüncelere dalarak elindeki tabancaya baktı, sonra şöyle dedi: "Lily'yi sen öldürmedin. Onu değil."

Onu değil mi?

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Martinek tabancayı kaldırdı, Amerikan sinema filmlerindeki gibi elini yana çevirdi ve tabancayı Herzfeld'in göğsüne doğrulttu. "Dediğim gibi bu bir hesaplaşma sahnesi değil."

Bakmadan kameraya uzandı ve yanındaki bir düğmeye basıp uzun bir bip sesiyle açılan bir gözden posta pulu büyüklüğünde bir şey çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu felaketi gören Herzfeld fakat Martinek avucunun içindekini ona göstermedi. Onunla kamera

arasında duruyor, her geçen saniye ifadesini kaybeden bir bakışla Herzfeld'e bakıyordu.

"Haklısın Paul. Ben katil değilim. Bunun için gerekli cesaretim yok." Hızlı hızlı soluyordu. "Ama burada mevzu senin kızın ya da benim kızım değil. Burada mevzu çok daha fazlası, bana izah etti."

Kim?

"Kimden bahsediyorsun?"

"Yakında tanışırsın diye düşünüyorum. Emin ol, iyi bir adam."

Herzfeld, Lily'nin başına gelen trajedinin Martinek'in aklını tümüyle zehirlediğini dehşete kapılarak idrak etti. Büsbütün dağılmıştı, sözleri de davranışları gibi tedirgin ediciydi. O sırada elini ağzına götürdü. Herzfeld'in görebildiği tek şey Sven'in gırtlağının öğürme benzeri yutkunma hareketleriyle bir asansör gibi inip çıktığı oldu.

"Ne yaptın?" diye bağırdı çaresizce ipleri çekiştirerek. Sadece birkaç saniye daha, sonra çözüleceklerdi, bundan emindi. Ama Martinek silahını yeniden kaldırarak buna izin vermedi.

"Geldiğim için memnun olduğunu söylemiştin," dedi Herzfeld, onu son bir kez niyetinden vazgeçirmeyi denedi. "Neden?"

Martinek soru hakkında ciddiyetle düşünüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sonra şöyle dedi: "Sonunda yalnız kalmayayım diye."

Herzfeld'e yaş dolu gözlerle baktı ve tabancayı alnına dayadı.

"Beni anlayacak başka kimsem yok artık."

Sonra tetiği çekti.

Patlamanın gücü öyle yüksekti ki kafatasının ve beyninin parçaları Herzfeld'in yüzüne fışkırdı. Martinek yere yığıldıktan sonra birkaç kez daha titredi. Fakat bunlar yalnızca ölen sinir sisteminin kontrolsüz reflekslerinden ibaretti.

49. Bölüm

Herzfeld çığlık attı. Çaresizlikten. Şoktan. Yardım istercesine. Martinek'in adını haykırdı, uzuvları titremeyi bırakıp tüm yaşam bedeninden çekildikten sonra bile. Ardından Ingolf'a seslendi, sonunda da iplerden kurtulmaya çalışırken fazla döndürdüğü bileklerinin acısından bağırdı.

Kanayacak kadar tahriş olan bileklerinden daha çok acı veren şey, Martinek'in onu uyuşturup bağlamasının sebebinin ona zarar vermek olmadığını idrak etmesiydi. Martinek onu, her bakımdan çökmüş meslektaşının intiharını engellemesin diye kontrol altında tutmuştu.

Başardım!

Herzfeld son bir hareketle iplerden kurtulup sandalyeden fırladı, hafif bir baş dönmesiyle cesedin üstüne doğru eğildiği sırada kapı açıldı ve Ingolf tökezleyerek içeri girdi.

Paltosu karla kaplanmıştı. Muhtemelen uyuşturulmuş halde ormanda yatıyordu.

Duvara yaslanıp soluk soluğa öne doğru eğildi, Herzfeld stajyerin Martinek'in görünüşü yüzünden kendini tutamayıp kusacağını sandı. Ama Ingolf başını kaldırınca İçişleri Senatörü'nün oğlunun römorka gelene kadar gücünü son damlasına dek tükettiğini anladı. Onunkiler gibi Ingolf'un bilekleri de kanlıydı, bu da ona yardım edebilmek için aynı şekilde iplerini kendisinin çözdüğünü gösteriyordu.

"Dur, hareket etme," diye bağırdı Herzfeld, Ingolf az daha içine gireceği yerdeki kan gölünü ancak o zaman fark etti.

"Ah Tanrım, bu?.."

"Evet, Martinek."

"Yani siz mi?.."

"Hayır. Kendi yaptı. Bana çantamı getirin."

"Tamam," dedi Ingolf, başıyla onayladı ama gitmeye de yeltenmedi. Cesedin görünüşü onu hipnotize etmişti. Felç geçirmiş gibi gözlerini cesede dikmişti.

"Hey, uyan. Burada kaybedecek vaktimiz yok," diye çıkıştı Herzfeld. Sesini Ingolf'a ancak bir kez daha tekrar edince duyurabildi.

"Affedersiniz, ne dediniz?"

"Çantam. Bana otopsi malzemelerimi getirin."

"Niye ki?" Ingolf'un yüzünün rengi bir kerede birkaç ton birden soldu.

Herzfeld kırmızı ışığı hâlâ yanıp sönen, başının üstündeki kamerayı işaret etti.

"Martinek intihar etmeden önce bir hafıza kartı yuttu. Mide asidi mahvetmeden önce onu bir an evvel çıkarmam lazım."

50. Bölüm

"Tebrikler Profesör Herzfeld. Buraya kadar geldiyseniz yakında dersinizi almış olacaksınız."

Paul ona samimi bir tonla hitap eden aşırı kilolu adamı daha önce hiç görmemişti.

"Kim bu?" diye sordu Ingolf. Stajyer şaşırtıcı bir hızla kendine gelmiş, beklentisinin aksine büyük yardımı dokunmuştu. Sadece otopsi aletlerinin olduğu çantayı getirdiği için değil; ölü Martinek'in karın boşluğunu açmasına da yardım etmişti ki bu, ölümün az önce gerçekleşmesi ve bir römorkun zemininde yapılan kısmi otopsinin çevresel koşulları yüzünden normalden çok daha kanlı geçmişti.

Martinek'in midesindeki mikroçipi çıkarmak için ölünün soyulması ve sırtüstü yatırılması gerekmişti, Ingolf'un hem fiziksel hem ruhsal olarak son derece gergin olduğu alt dudağının titremesinden anlaşılmasına rağmen stajyer ikisini de itirazsız kabul etmişti. Göl kıyısında ölümden dönmüş olması henüz sindirilmemişken Herzfeld'in beş dakikadan daha kısa bir süre içerisinde bir adamın bedenini boynundan kasık kemiğine kadar kesişini, römorkun soğuğunda dumanı tüten, üstünden kan damlayan karın derisini yana devirip ölünün karaciğeri ile dalağı arasındaki midesini karın boşluğunun derinliklerinden çıkarışını, sonra da içindeki hafıza kartını almak için mideyi yarışını izlemek zorunda kalmıştı. Herzfeld aceleden eldiven bile takamamıştı.

Herzfeld römorkta yaşanan bu gerçek dışı anı daha sonra ürpererek hatırlayacaktı fakat o anda Hannah için duyduğu korku diğer bütün duygularını bastırıyordu.

İlk kez yakın olduğu bir insanı kestiği hakkında kafa yormadı. Aklı fikri yalnızca midesinde bulmaktan korktuğu şeydeydi. Çipte kayıtlı olduğunu tahmin ettiği video onu şimdiden dehşete düşürüyor fakat videonun mide asidinden zarar görmüş olmaması için dua ediyordu.

Duaları duyulmuştu.

Martinek'in ölümünden önce hazır ettiği su şişesi olmasaydı hafıza kartını kandan ve salgı kalıntılarından bu kadar kolay arındıramazlardı, kart artık kameraya takılıydı. Yana doğru açılan ekran bir yetişkinin avuç içinden daha büyük olmadığından Herzfeld ve Ingolf bir şeyler görebilmek için dip dibe duruyorlardı. Öncesinde Martinek'in cesedini römorkun arka kısmındaki yanmayan sobanın yanına çekmiş, üstüne gelişigüzel bir örtü örtmüşlerdi.

"Görüldüğü üzere bu kez yönetmeliklere uymadınız," diye devam etti kameradaki adam. Çift gerdanlı, kimliği belirsiz adam neşesiz bir kahkaha attı. Merceğe o kadar yakındı ki ekranda yalnızca saç dipleriyle boynu arasındaki kısmı görünüyordu. Kaydın ışığı kötüydü, biraz alttan çekildiği için yabancının yüzü daha da şişkin duruyordu. Konuşurken sigaradan sararmış dişlerini gösteriyordu.

"Bu noktaya ulaşabilmek için otopsi sırasında keşfettiğiniz önemli kanıtlara el koymanız gerekti. Komik. Sven sizden aynı şeyi istediğinde ricasını reddetmiştiniz." Yine aynı neşesiz kahkaha çınladı. "Ama bu kez kendi kızınız söz konusuydu tabii. Aile her şeyden önce gelir, haksız mıyım?"

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Herzfeld, videodaki adam sanki onu duymuş gibi kendini tanıttı.

"Eminim kim olduğumu soruyorsunuzdur. Benim adım Philipp Schwintowski, buradaki rolümün ne olduğunu bilmeyi çok istersiniz herhalde, doğru mu?"

Herzfeld farkında olmadan başını salladı.

"Açıklaması çok basit: Ben öldürdüğünüz kızın babasıyım."

Ingolf aniden Herzfeld'e döndü, Profesör stajyerin soran bakışlarını görmezden geldi.

"Kayıkhanedeki fotoğrafları gördünüz mü?"

Martinek'in Sadler'i gözetlerken çektiği fotoğrafları mı?

Herzfeld kendini aniden sallanan bir teknenin güvertesinde gibi hissetti.

"Sven şu piçi tahliye edildiğinden beri gözetlemiş olmasaydı Rebecca'yı asla bulamazdım."

Rebecca mı?

Yao'nun kısa bir süre önce adamın ailesiyle ilgili verdiği bilgileri hatırladı: "*Sybille Schwintowski... Nakliye şirketi sahibi Philipp Schwintowski'yle evli. Ortak kızları Rebecca on yedi yaşında. İkisinden de hiçbir iz yok.*"

"Hâkim bir pedofilin topluma yeniden kazandırılabileceğini düşünüyordu. Sizce de öyle mi sayın Profesör? Ben hüküm giymiş suçlulara ne yapılması gerektiğiyle ilgili fikrimi söyleyeyim."

Bir an için yalnızca kocaman bir avuç içi göründü, sonra görüntü karardı. Herzfeld gölge dışında tekrar bir şey görebildiğinde objektif yeniden ayarlanmıştı ve Schwintowski vücut ağırlığına uygun gibi durmayan bir sandalyede oturuyordu. Giydiği V yaka, gri yün kazak devasa gövdesinin üstünde gerilmişti.

"Bence suçlular kurbanları kadar acı çekmeli. Ve kurbanlarının yakınları kadar. Benim durumumda bu şu demek: Sadler'in ölene kadar en korkunç işkencelere uğraması gerek."

Schwintowski. Lily. Rebecca. Sadler.

Herzfeld dehşetin ölçüsünü yavaş yavaş kavramaya başlıyordu.

"Sadler gibi insanlar tedavi edilemez. Fırsatını buldukları anda yeni bir kurban ararlar. Canavar kodesten çıktığı gibi yine saldırdı. Bu kez benim Rebecca'ma."

Schwintowski'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Onu Hohenschönhausen'deki faaliyeti durdurulmuş bir et fabrikasının bodrumuna götürdü. Orada ona iki gün boyunca tecavüz etti." Sesi çatladı, Herzfeld'in gözlerinden de yaşlar boşandı.

"Dört hafta önceydi. Sven, Sadler'in minivanını Westend'deki spor sahalarının önündeki park alanına kadar takip etmişti. Rebecca çok iyi futbolcuydu. O akşam büyük bir galibiyeti kutluyorlardı, bisiklet parkında arkadaşlarıyla vedalaştığında saat epey geç olmuştu. Sven'in bir an için dikkati dağıldı. Sadler'i saatlerdir takip ediyordu ve uyuyakalmıştı. Yeniden uyandığında Sadler'in minivanı ortalıkta yoktu. Park alanı boştu, geriye sadece tek bir bisiklet kalmıştı. Rebecca'nın bisikleti. Bisikletinin arkasında spor malzemeleri için bir sepet vardı. Pislik sepete dokunmamıştı."

Schwintowski öne doğru eğildi, sandalyesini kaydırıp kameraya biraz daha yaklaştı. Ellerini koynunda birleştirdi.

"Martinek elinde Rebecca'nın öğrenci kimliğiyle kapımı çaldığından beri en son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum."

Sesi titriyordu.

"Kimliğini spor çantasında bulmuş. Hemen cep telefonundan Rebecca'ya ulaşmaya çalıştım. Sadist ona sesli mesaj bıraktırmış, ailesi için son bir veda. Ardından polise güvenmek gibi bir hata yapmadım. Martinek'in başına gelen adaletsizliği duyduktan sonra onlara güvenemezdim. Geçmişimi kurcalarsanız benim meseleleri bizzat halletmekten hoşlanan bir adam olduğumla ilgili dedikodular duyarsınız. Sadler kendine yanlış kurban seçmişti."

Herzfeld onaylarcasına başını salladı, Yao'nun tarifini hatırladı: "*Philipp Schwintowski adı sanı duyulmamış biri değil. (...) Basın*

şişman olduğu için ona Katil Buda ismini takmış. Bir güvenlik kamerası onu borcunu ödememiş birini köprüden otobana atarken görüntülemiş, adamın düştüğü yerde üstünden kamyon geçmiş."

"Martinek adamı aramamda bana yardım etti. Sadler'i son haftalarda gözetlediği her yeri kontrol ettik. Yedincisinde yakaladık. Fakat maalesef çok geç kalmıştık. Rebecca'yı bulduğumuzda ölmüştü."

Martinek'in dizüstü bilgisayarındaki genç kadın cesedi videosu bu yüzden.

Herzfeld, Martinek'in bir erkeğin yardımıyla göle bıraktığı kızın Hannah değil Rebecca olduğunu öğrenince hissettiği rahatlama yüzünden kendisinden nefret etti. Öncesinde yapılan ve videoya kaydedilen otopsi Sadler'in işlediği suçları belgelemek içindi.

"Ama en azından..." Schwintowski burnunu çekip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Yine de Sadler'i yakalayabildik. Onu yakınlardaki bir bodrum katında, Rebecca'ya yaptığı işkenceleri kaydettiği filmleri izlerken bulduk. Pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmişti. Onu alt etmek kolay oldu, çünkü o sırada mas..." Schwintowski yutkundu. "Tecavüzün onun için ikinci planda olduğunu biliyor muydunuz? Mastürbasyon yaparken Rebecca'yı ölüme sürükleyişini izliyordu."

Demek sadistin yöntemi ve amacı buydu, diye düşündü Herzfeld. Aslında Sadler korkağın tekiydi. Geçmişine bakılsa şüphesiz bir sürü kötü muameleye ve aşağılamaya rastlanırdı, cinsel dürtülerle suç işleyen adam kesin kendini çocukluğundan beri beş para etmez biri olarak görüyordu. Yalnızca başkasının hayatı üstünde güç sahibi olduğunu hissettiği o birkaç saniyede kendini değerli ve güçlü hissediyordu. Bu saniyeler çok nadiren yaşandığı için onları kaydediyordu.

Tanrım. Schwintowski'nin kafayı kırıp kızının canavarca öldürülmesiyle uzaktan yakından ilgisi olan herkesten intikam almaya kalkışmasına şaşmamak gerekirdi. Töven ve Sadler'i Martinek'le birlikte halletmişti.

Şimdi de sıra bende. Ama beni öldürmek değil bana acı çektirmek istiyor. Bedelini bana aynı şekilde ödetmek istiyor.

Herzfeld, kızını kaybetmiş iki babanın Hannah'nın canını bağışlama ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu düşününce fenalaştı.

Hemen ardından Schwintowski yine zihnini okumuş gibi olunca ürperdi: "Sizin aslında fena bir insan olmadığınızı biliyorum sayın Profesör. Ne benim kızımın ırzına geçtiniz ne de yumuşak bir hüküm verdiniz. Başta yalnızca hâkimden intikam almak istiyordum. Elbette bir de Sadler'den, oracıkta dilini kestim, Rebecca'ya teca..." Schwintowski'nin sesi bir kez daha kesildi, dile getirilemez olanı söylemeyi başaramadı.

Rebecca'ya tecavüz etmeden önce bütün vücudunu yaladığı dilini.

"Önce Sadler'e öldürene kadar işkence etmek, hâkimi adamlarıma hallettirmek istedim. Ama sonra Martinek bana bunun sadece bizimle ilgili olmadığını açıkladı."

Yorgunlukla arkasına yaslandı, Herzfeld dikkatini ilk kez Schwintowski'nin içinde bulunduğu odaya verdi. Kahverengi ahşap payandalara bakılırsa boş bir çatı katındaydı. Yan tarafında kayıt için gerekli ışığın vurduğu küçük bir pencere olmalıydı.

"Mevzu mağdurları suçlu kılan bütün bir sistem," diye açıkladı Schwintowski. "Mevzu her kayıp ilanında arama operasyonu başlatamayacak kadar işi başından aşkın polisler. Mevzu vergi kaçıranları çocuk istismarcılarından daha ağır cezalandıran mahkemeler. Beni yasa dışı kumarhanem yüzünden tek kişilik hücreye kapatmak isterlerken çocukluğunda bir travma bulduk-

ları tecavüzcülere serbest gezme izni verilmesini tavsiye eden psikologlar. Ve elbette yalnızca suçlulara faydası dokunan ve mağdurları ikinci kez cezalandıran sözde hukuk devletinin bir parçası olarak adli tıp kurumları."

Schwintowski gözlerini kıstı, ikaz edercesine etli işaret parmağını kaldırdı. "Sadler'in yarası iyileşene kadar bekledik. Martinek domuz herif kan kaybından elimizde kalmasın diye kesik dilini dikti. Sonra yeniden iyileşince pis işleri ona yaptırdık."

Öyleyse cesetleri sakatlayan Sadler miydi? Hâkimi kazığa oturtan?

Herzfeld canavara bunları nasıl yaptırdıklarını merak etti, cevabı kendi buldu: Ona karşılığında Hannah'yı vadetmişlerdi. Şimdi gözlerinden yaşlar boşanan Herzfeld oldu.

"İtiraf edeyim, sizi kızınıza yönlendiren oyun biraz acımasız olmuş olabilir. Ama ipuçları ölümü hak eden insanların bedenindeydi. Sizin kızınızı kurtarmak için hâlâ küçük bir şansınız var. Öte yandan bizim ailemiz uğruna yaşamaya değer her şeyi kaybetti."

Schwintowski'nin karısının intiharı bu yüzdendi. Sahiden de doğruydu: Sybille Schwintowski ne ilaçları içmeye ne de olay yeri inceleme ekibinin teras katı dairesinde bulduğu veda videosunu çekmeye zorlanmıştı.

"Böylece öğreneceklerinizin neredeyse sonuna geldiniz Bay Herzfeld. Elbette size kızınızı nerede tuttuğumuzu da söyleyebilirdim. Ama işinizi bu derece kolaylaştırmak istemiyorum. Dediğim gibi yaptığım araştırmalara göre siz iyi bir insansınız. Ama iyi insanlar da hata yaparlar, sizin de hatalarınızın sorumluluğunu üstlenmeniz gerek."

Gözünün ucundaki bir damla yaşı sildi.

"Ben Sven gibi değilim. Teatral şeylerden hoşlanmam. O yüzden size son ipucunu sözlü olarak vereceğim: Hannah'yı Sadler'le yalnız bıraktık."

Ah Tanrım.

Herzfeld'in içinde karanlık bir kapı açıldı.

"Onu bulmak istiyorsanız Alcatraz'ın beyaz ışığını takip edin."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu Ingolf, Herzfeld onun varlığını tamamen unutmuştu.

"Sizin yerinizde olsaydım Hannah'yı sonsuza dek kaybetmemek için acele ederdim." Bunlar Schwintowski'nin son sözleri oldu. Ayağa kalktı. Kameranın görüş açısından önce kafası kayboldu. Sonra yalnızca bacakları göründü çünkü onca zamandır oturduğu sandalyenin üstüne çıkmıştı.

"Hayır," diye aynı anda bağırdı Herzfeld ve Ingolf, o sırada Schwintowski bir bacağıyla sandalyeyi çoktan arkaya doğru itmişti.

Karısı ilacı seçti. Martinek tabancayı. Schwintowski de ipi.

Herzfeld, Schwintowski'nin ipin ucunda sallanan bedeni delice sarsılmaya başlayınca irkildi, bu sahne boynunu sıkan ip beyne kan akışını tamamen durdurana kadar sürdü. Herzfeld dehşetten donakalıp kameranın önünde sallanan ayaklara bakarken Philipp Schwintowski'yle birlikte onu kızının tutulduğu yere götürebilecek son insanın da öldüğünü anladı.

51. Bölüm

"Hannah'yı Sadler'le yalnız bıraktık."

Herzfeld, Schwintowski'nin son bilmecesini çözemezse bu sözlerin sonsuza dek peşini bırakmayacağını biliyordu. Aslında rahatlaması gerekirdi çünkü Sadler ada kliniğindeki patoloji bölümünde otopsi masasında yatıyordu, bu da Hannah'nın artık onun elinde olmadığı anlamına geliyordu. Ama Hannah için çok geç kalınmış da olabilirdi. Hannah sadist katilin işkencelerine dayanmayı şu ana dek başarmış olsa bile şimdi tek başına ve hayati önem taşıyan ilaçları olmadan yer altında bir mahzendeydi.

"Alcatraz'ın beyaz ışığını takip edin."

"San Francisco Körfezi'ndeki hapishane adasını kastetmiyor herhalde değil mi?" diye sordu Ingolf.

"Hayır, muhtemelen bir adada bulunan bir hapishaneyi ima ediyor. Çok büyük olasılıkla bütün yollar Helgoland'a çıkıyor."

Herzfeld daha birkaç dakika önce nakliye şirketi sahibinin ölüme atlayışını izlemişti, ağır ağır sallanan ayakların görüntüsünün etkisinden hâlâ kurtulamıyordu. Ekranın altındaki yükleme çubuğuna göre kayıt kırk dakika kadar daha devam ediyordu.

Herzfeld bütün zamanını videoda gizli işe yarar ipuçlarını bulmak için römorkta geçirmek istese de zamanları kalmadığının farkındaydı.

Videoyu sonuna kadar izleyecek kırk dakikamız yok. Lanet olsun, adaya varmak için bile kırk dakikamız yok.

Tam videoyu durduracaktı ki zaman koduna son bir kez bakınca durdu.

"Ne oldu?"

"Burada bir tuhaflık var," diye fısıldadı Herzfeld ve dokunmatik ekrana dokundu.

Görüntü dondu, Herzfeld ekranın sol alt köşesini işaret etti.

"Ne var orada?" diye sordu Ingolf ensesini ovuştururken. Uzun boylu stajyerin bir şey görebilmek için yeniden küçük kamera ekranına doğru eğilmesi gerekti.

"Zaman koduna göre Schwintowski kendini üç gün önce öldürmüş. Adaya son sefer dünden önceki gün yapıldı. Yani Martinek en geç o zamandan beri ana karada olmalı."

"Sadler'in cesedi Helgoland'da ne zaman bulundu?" diye sordu Ingolf.

"Linda cesedi dün sahilde buldu ama bu oraya daha önce bırakılmadığı anlamına gelmez."

"Güzel, Schwintowski Sadler'i, namıdiğer Erik'i oraya bıraktı. Bu üç gün önceydi, kendini asmadan hemen önce." Ingolf kuşkuyla kaşlarını çattı. "Ama o arada ne oldu?"

Profesör başını salladı. "Güzel soru! Sadler ve Schwintowski öldüyse, Martinek de adada değilse o zaman Ender'i boynundan kim bıçakladı?"

"Yani öyleyse?.."

"Evet. Üçüncü bir suç ortağı daha olmalı."

Herzfeld yeniden ekrana dokunup kaydı Schwintowski'nin sandalyeyi ittirdiği ana geri sardı.

"Manipülasyon da olabilir," diye akıl yürüttü Ingolf, dehşet verici görüntüleri bir kez daha görmek zorunda kalmamak için başını son anda çevirdi. "Ama Martinek neden kendini öldürdü ve Schwintowski..."

"Hişşt!" diye sözünü kesti Herzfeld, uyarırcasına işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Duydunuz mu?"

"Hayır. Ne var?" Ingolf yeniden kameraya döndü.

Herzfeld bir kez daha geri sardı ve sesi sonuna kadar açtı.

Doğru Yanılmamışım.

Ingolf heyecanla başını salladı. "Bu bir gong ya da onun gibi bir şey mi?"

Arka plan sesleri ayırt edilecek gibi değildi, bu yüzden ilk seferinde duymamışlardı fakat şimdi Herzfeld neye dikkat etmesi gerektiğini bildiği için hiç şüphe yoktu. "Hayır, gong değil. Bu bir saat."

Ve bu sesi bugün bir kez daha duydum.

"Doğru," diye onayladı Ingolf. "Böyle eski bir şey bizim evdeki kütüphanede de var."

"Helgoland'da bir yerde."

Herzfeld'in nabzı yükseldi. Şu ana dek Hannah'nın adada olduğu sadece bir tahmindi. Cesetlerin bulunduğu yerle kızının tutulduğu yer aynı olmak zorunda değildi, ayrıca ilk ipucunu Berlin'deki otopsi masasında bulmuştu. Fakat şimdi nihayet Helgoland'a çıkan somut bir iz vardı. Linda'yla telefonda konuşurken dolaplı saatin sesini duyalı daha birkaç saat olmuştu. Sadece o sırada adanın tam olarak neresindeydi onu bilmiyordu.

"Cep telefonunuzu verin," dedi.

Ingolf üzüntüyle başını sağa sola salladı ve eşofman cebinden telefonunu çıkardı. "Çalışmıyor," dedi. "Martinek ben baygınken bataryasını ve SIM kartını çıkarmış."

Lanet olsun. Ama başka türlüsü de beklenemezdi.

"Öyleyse bir telefon kulübesine gitmeliyiz."

Herzfeld tam kanıt olarak yanında götürmek üzere kamerayı sehpadan sökecekti ki Ingolf kolunu tuttu.

"Ne oldu?"

"Önce WLAN bağlantısı var mı diye kontrol etmek istemez misiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

Ingolf işaret parmağıyla kırmızı LED ışığa vurdu.

"Bana kalırsa meslektaşınız teknoloji manyağıymış. Önce ekranı sökülebilen dizüstü bilgisayar, şimdi internete bağlanabilen kamera."

"Yani burada gördüğümüz her şey çevrim içi mi?"

İtiraf, suçlamalar, intihar?

"Hayır. Ama video dosyasının bir şekilde adadan römorka gelmesi gerekiyordu. Schwintowski'nin intiharını video görüşmesi üzerinden doğrudan kameranın hafızasına aktardığını tahmin ediyorum. Yalnızca teknik açıdan bakarsak bu modelde bunu yapmak mümkün."

Ingolf, Herzfeld'den kenara çekilmesini rica etti ve kameranın yan kısmındaki çeşitli tuşlara bastı. Schwintowski'nin havada sallanan bedeninin görüntüsü yerini bir sürü rakam ve veri dizisine bıraktı.

Ingolf'un elleri titriyor, parmakları ekranda ıslak izler bırakıyordu ama ilk sonuca ulaşması çok zaman almadı: "Tam düşündüğüm gibi." Stajyerin neyi kontrol ettiğini boş yere anlamaya çalışan Herzfeld'e döndü.

"Schwintowski anonim bir sohbet hesabı seçmiş, yani adadaki kamerasını görüntülü telefon olarak kullanmış. Martinek de videoyu bu kamerayla buraya kaydetmiş."

"Ee?"

"Maalesef ee'si yok. Bağlantı günlerdir kesik, o yüzden..." Ingolf cümlenin ortasında konuşmayı bıraktı, Herzfeld devam etmesini istediğinde de tepki vermedi. Bunun yerine kamerayı iki eliyle sıkıca tuttu. Herzfeld ne yaptığını göremiyordu.

"Hah," diye heyecanla haykırdı aniden, sehpadan bir adım geri çekildiğinde yüzünde coşku ve korku karışımı bir ifade vardı.

"Ne oldu?"

"Dediğim gibi Schwintowski'nin sohbet odası çoktan kapanmış. Ama geçmiş kaydından görebiliyorum, Martinek son günlerde sık sık başka bir bağlantıyı kullanmış."

Daha Herzfeld soramadan Ingolf dokunmatik ekrandaki bir linke tıkladı, ekranın ortasında dönen bir kum saati belirdi.

On saniye bile geçmeden tiz bir sinyal sesi bağlantının kurulduğunu bildirdi. İlk karlı görüntüler belirene kadar bir on saniye daha geçti.

Herzfeld sığınağa benzeyen bir mahzen görünce boğulurcasına bir çığlık attı.

52. Bölüm

Cehennemde.

Düşündüğünden daha kolay olmuştu. Metal yatak iskeleti tam ampulün, böylelikle de et kancasının altında duruyordu. Yatağın üstüne çıkacak gücü toplaması biraz zamanını aldı ama nihayet başardığında ve tel yayların üstünde nispeten sabit durduğunda kabloyu askıdan kolayca alıp yerine halatı taktı.

"İstediğin bu mu?" diye meydan okurcasına sordu kameraya ve bir karar verdi. Ölmeye değil. O mesele çoktan kapanmıştı. En hassas yerlerini manyak herifin sünnet bıçağına emanet etmektense kendi rızasıyla ölmeyi tercih ederdi.

Başka acılara katlanamam.

Ayrıca hayatta da kalamayacağım zaten, dedi kendi kendine. Katilin ona verdiği sözden en ufak bir kuşkusu yoktu. Ona tecavüz ederken, onu döverken, tekmelerken, makasla işkence ederken gözlerindeki ifade yanlış anlaşılacak gibi değildi. Onun için bir insan değildi o, bir fahişe, tek kullanımlık bir eşyaydı. Onunla işi bittiği anda, *beni sünnet ettiği anda*, bir çöp gibi imha edecekti. Elinde kalan tek şans ölümünün zamanını ve koşullarını kendisinin belirleyebilecek olmasıydı.

Ve o an şu andı.

Atlayacaktı. Son tedbirini de aldıktan hemen sonra.

Aceleyle, biraz fazla hızlı, o yüzden de beceriksizce yataktan aşağı indi ve ayağını burktu. Bu yeni, fazladan acı onu öfkelendirdi, yeniden ağlamaya başladı çünkü yeniden ayağının üstüne

başabilmesi için bir süre dinlenmesi gerekecekti, bu da zaten olmayan zamanına mal olacaktı.

Çünkü birazdan geri gelecek. "Bir ara," demişti. Ama bir ara ne zamandı?

Dizini çenesine kadar çekip dövmeli ayak bileğini ovuşturdu, kelebeği okşayıp uçabilmeyi diledi.

Ama uçmak bile beni artık kurtaramaz değil mi?

Acısı hafif bir zonklamaya dönüşünce hafifçe ayağının üstüne basmayı denedi ama olmuyordu. Tek başına bakıldığında ayağındaki bu incinme, şu ana dek katlanmak zorunda kaldığı her şeye kıyasla çok zararsızdı. Ama bütün yaşadıkları göz önüne alınınca burkulan ayak, ızdırap fıçısını taşıran son damlaydı. Sonuç olarak kamerayı kırıp bozmak için yatağı sığınağın köşesine taşımayı başaramayacaktı.

Katilin sırf onun üstünde nasıl bir gücü olduğunu izlemekten tahrik olduğu için geciktiğini seziyor, hayır, *biliyordu.* Muhtemelen bunca zamandır onu izliyordu. Belki daha sonra onun ölüme atlayışını gösteren videoyu her izlediğinde penisi sertleşecekti. Fakat ona bu zevki tattırmak istemiyordu. Ölecekse seyircisiz ölecekti.

Ama o dönmeden önce kamerayı nasıl kıracağım?

Köşeye doğru süründü, kırmızı ışığı sürekli yanıp sönen kayıt cihazı basit ama pratik bir çift taraflı bantla yukarıya sabitlenmişti. Kamera kablosuzdu ya da bataryayla çalışıyordu, her durumda tutup aşağıya çekebileceği bir kablosu yoktu.

Kameranın açısına bakılırsa şu anda objektifin altında çömelirken hiç görünmüyor olmalıydı ya da sadece bir kısmı görünüyordu, delinin görüş alanının dışına çıktığı düşüncesi içini mantıksız bir sevinçle doldurdu fakat sevinci kısa sürdü ve derin bir hüznün içinde dağılıp gitti.

Beni göremeyen sadece o değil. Aynada bir daha asla kendime bakamayacağım.

Yaşaran gözlerini yumdu, çaresizce kimliğine dair anıları bilincinin derinliklerinden çıkarmaya çalıştı fakat zihninde beliren her şey kopuk parçalardan ibaretti:

- bir bisikletin üstünde babası
- içinde halatı bulduğuna benzeyen bir sürü nakliye kolisi
- havaalanında annesi
- dövme yaptırmak istediği bölgenin daha çok acı vereceği konusunda onu uyaran dövmeci

Liseden mezun olacağını, matematik ve sporda iyi olduğunu hatırlıyordu ama yeterli değildi.

"Ölmek istemiyorum!" diye fısıldadı, güçlükle yutkundu. "Nedenini bilmeden olmaz."

Gözlerinin kenarındaki yaşları sildi, sonra biraz daha yüksek sesle ekledi: "Kim olduğumu bilmeden olmaz."

Yine de toparlanıp ayağa kalktı ve topallayarak yatağa geri döndü. Manyak dönmeden önce kendini gösterse iyi olurdu. Soğuk zeminde yattığı yerde kalmak anılarını yeniden harekete geçirmeyecekti. Boynunda ip varken de düşünebilirdi.

53. Bölüm

"İşe yaramayacak," diye itiraz etti yetişmekte zorlanan Ingolf. Herzfeld dirseklerine kadar gelen karın içinde kayrandan Porsche'ye doğru hızla yürüyordu. Sehpadan alelacele söktüğü video kamerayı kuş tüyü montunun altında saklıyordu, sonra bu önlemin gerekli olmadığını fark etti.

Leuthner haklı çıkmıştı. Hava onlarla dalga geçer gibi tuhaf bir şekilde düzelmişti ve kameranın rüzgâr ya da yağış yüzünden zarar görme tehlikesi yoktu. Fırtına keskin bir esintiye dönüşmüştü, hatta bütün tahminlerin aksine dağılan bulut tabakasının arasından akşam güneşinin ışığı vuruyordu

"Çabuk," diye seslendi Herzfeld, Ingolf'un nerede kaldığına bakmak için bir an arkasına döndü. Stajyer tir tir titreyerek gövdesine sıkıca doladığı kollarını ovuşturuyordu. Lacivert eşofman takımı yüzünden arka plandaki gri-siyah ormanın ve kesilmiş kütüklerin önünde neredeyse görünmüyordu.

"Gidemeyiz," dedi soluk soluğa. Herzfeld'in içine kötü bir his doğdu: "Sizden anahtarı mı aldı?"

"Evet ama problem o değil. Arabada saklı yedek anahtarım var."

"Tamam, o zaman hemen yola koyulalım." Herzfeld dört kapısından üçü açık durduğu için iç aydınlatması hâlâ açık olan Porsche'ye doğru bata çıka ilerlemeye devam etti.

"En yakın kasabaya gidip yardım istememiz lazım."

Herzfeld'in açık denizde havanın nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama şu şartlar altında hiç değilse bir kurtarma helikopterinin kalkış izni alabileceğini tahmin ediyordu. Leuthner,

FKD, polis ya da kurtarma ekibi hiç fark etmezdi, hava yine bozmadan evvel birileriyle irtibat kurmalıydı.

Kızım kendini asmadan önce.

Yalnızca boş bir yatak iskeleti ve çıplak duvarlar görmüştü, nefes alıp verişlerinden anladığına göre mahzenin köşesine süründüğü için kamerada daha fazlası görünmüyordu. Ama et kancasındaki halat yeterince açıklayıcıydı. Hannah'nın Martinek'in kızının kaderini paylaşmak üzere olduğuna işaret ediyordu. Schwintowski gözlerini açmıştı. Sadler'in numarası, kurbanlarına işkenceler devam edecek korkusuyla kamerası önünde intihar etmeyi seçene kadar eziyet etmekti. Gerçi Sadler iki gündür Linda'nın otopsi masasında ölü yatıyordu. Ama sadist adam gitmeden önce Hannah'ya neler yapmıştı? Onu nasıl işkencelerle korkutmuştu?

Dahası Hannah akılalmaz acılar çekeceğini düşünerek mahzeninde ne zamandır bir başına oturuyordu? Direncini kıracak kadar uzun süre geçtiği kesindi.

Sadler artık hayatta olmayabilirdi. Ama Hannah'nın ruhunu zehirleyen tohumlar hâlâ oradaydı. Bu yüzden Schwintowski ona acele etmesini söylemişti.

Hannah'nın son kararını vermesi sadece an meselesiydi.

Sonra atlayacaktı.

"Yedek anahtar tam olarak nerede?" diye sordu Herzfeld keçi yoluna ulaşınca. Toprak kar örtüsünün altında donup beton gibi sertleşmişti, arazi aracı üstünde kolayca ilerleyebilirdi. Tabii...

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı Herzfeld iki eliyle birden şakaklarına vurarak. Yanına gelen Ingolf üzüntüyle başını salladı, söylediği şey durumu yalnızca biraz daha kötüleştirdi: "Üzgünüm."

Öyle mi? Kızım biz ormanda çaresizce kalakaldığımız için Helgoland'da kendini asmak üzere olduğu için mi üzgünsün? Ne cep telefonu ne araba var!

Durumları çaresizdi, hem de oldukça sıradan bir engel yüzünden: Martinek bütün lastikleri patlatmıştı. Jantların üstünde ana caddeye kadar gitmeyi başarsalar bile bu çok fazla zaman alırdı ve zamanları yoktu.

Öfkeden, endişeden ve hayal kırıklığından kendinden geçip araca tekme attı ve tüm gücüyle sağ arka kapıyı çarptı.

"Maalesef yalnızca bir tane yedek lastiğimiz var," dedi Ingolf bagaj kapağını açarken. Bagaja doğru eğilip yedek lastiğin altından yedek anahtarı çıkardı.

"Bu da artık bir işimize yaramaz." Herzfeld başını çaresizce şoför kapısının camına yasladı. O sırada gözü Cayenne'in yan koltuğunun altına düşmüş kullanım kılavuzuna takıldı. Elektrik çarpmış gibi silkelendi. Bir dehşet anının ardından kapıyı açtı, bindikten sonra kamerayı arka koltuğa bıraktı.

"Çabuk, çabuk, çabuk," diye seslendi Ingolf'a, stajyer o sırada bagaj kapağını kapatıyordu, şaşkınlıkla öne doğru baktı. "Aklınızdan ne geçiyor?"

"Yedek anahtar, çabuk."

Ingolf bagajı kapattı fakat yan koltuğa geçmekte çok da acele etmedi. "Bu şekilde çok uzağa gidemeyiz," dedi Herzfeld'e anahtarı uzatırken.

"Yolumuz kısa."

"Kısa mı? En yakın kasaba on dakikalık uzaklıkta. Arabam şu haldeyken... ooo!"

Ingolf, Herzfeld gaz pedalına bastığından aniden etkisine girdiği merkezkaç kuvvetine dayanabilmek için bir eliyle kapının üstündeki tutamaca asıldı, diğeriyle de ön paneldeki torpido gözüne yaslandı. Havasız lastiklerin ve engebeli orman yolunun

birleşimi Porsche'nin artık pnömatik süspansiyonlu lüks bir araç gibi değil de hırçın bir vahşi at gibi hissettirmesine, Ingolf'un başını bir cama bir tavana çarpmasına yol açıyordu.

"Kemerinizi taktınız mı?" Herzfeld'in yanlış yöne gittiklerini haykıran Ingolf'a sorduğu son soru bu oldu. Hakikaten de karayoluna değil ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlardı. Herzfeld arabayı daracık yolda tutmakta gittikçe daha çok zorlanıyordu.

"Niyetiniz bizi öldürmek mi?"

Çok yaklaştın ufaklık.

Herzfeld hızlıca bir bakış atıp kemerini taktığından emin oldu, sonra gözlerini yumdu ve direksiyonu kırdı.

Porsche karla kaplı bir kayaya sürtündü, o yüzden hedefini kıl payı kaçırdı. Ama kısa bir dönüşten sonra savrularak iki yüz yaşında bir meşe ağacına çarptı, ağacın gövdesi radyatör panjurunu bir bıçak gibi kesti, motor bölmesini ön panele kadar uzanan iki parçaya ayırdı ve aracın ön camlarını konfeti gibi patlatan bir basınca neden oldu.

54. Bölüm

Helgoland.

Patoloji bölümünde gitgide artan soğukla birlikte hırıltılar da artıyordu. Ender'in nefes alma çabaları, daha doğrusu bilinçsiz bedeninin çabaları, kulağa sanki biri plastik bir bardaktaki son damlaları pipetiyle çekmeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

Ender uykusunda yana dönmeye çalıştığından beri Linda diz çökmüş onun yanında duruyordu. Ender'in kontrolsüz hareketlerinden önce bacaklarına hafif bir titreme gelmiş, sonra bir süreliğine durulmuştu. Şimdi de göz yuvarları kapalı göz kapaklarının altında huzursuzca bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Merak etme, her şey yoluna girecek," dedi Linda bir kez daha, artık bu cümleye kendi de inanmıyordu ama yapacak pek bir şeyi kalmadığı için sürekli olarak ezberden tekrarlıyordu. Herzfeld'in ondan kopardığı iki saatlik sürenin bitmesine yalnızca dakikalar kalmıştı ve Linda, Profesör'ün sözünü tutup onlara profesyonel bir yardım göndereceğinden umutlanmak için hiçbir sebep göremiyordu. İkide bir ona ulaşmaya çalışıyordu. Önce telefon çalıp durmuştu, sonra her seferinde mesaj kutusuna yönlendirir oldu.

"Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor. İsterseniz mesaj..."

Linda çaresizlikle iç geçirdi.

"On beş dakika daha, sonra yola koyulacağım," diye söz verdi Ender'e, yalnız olmadığını hiç değilse bilinçaltında hissedebilsin diye nemli ve soğuk elini sıkı sıkı tutuyordu.

Dizlerini hademenin önünde yatağa dayamış dururken aynı anda birbirinden uygunsuz bir sürü hisle boğuşuyordu. Fakat tuvalete gitme isteği yavaş yavaş hepsini bastırıyordu.

En son sahil evindeyken tuvalete gitmişti, bu da yüzlerce yıl geçmişte kalmıştı. Gerçi son saatlerde neredeyse hiçbir şey içmemişti ama mesanesi şu anda patlamak üzereydi. Kaplardan birini kullanmayı düşünmüştü, onu alıkoyan tek şey kurşun gibi ağır bir yorgunluk hissiydi.

Son dakikalarda birçok kez birkaç saniyeliğine uyuyakalmıştı. Yetmezmiş gibi şimdi bir de açlık hissediyordu, iştah kaçıran çevresine rağmen.

Şekerinin düştüğünü hissediyordu, kısa süre içinde bir şeyler yemezse kolunu bile kaldıramayacak duruma gelecekti.

Taziye yemeğinin ismi buradan geliyor demek ki. Başı öne düşüp sallanırken aklından geçen mantıksız son düşünce bu oldu. Dengesini kaybettiğini hissediyor ama yatağın yanındaki fayans kaplı duvara devrilmeyi umursamıyordu. Sadece Ender'le bağı kopsun istemiyordu, o yüzden elini sıkı sıkı tuttukça rüyasız bir uykuya gitgide biraz daha daldı. Maalesef bu da çok kısa sürdü.

Onu gerçekliğe savuran gök gürültüsü öyle şiddetliydi ki bir saniye daha uyumak için kendini sadece rüya gördüğüne inandırmaya çalıştı. Fakat sonra gök bir kez daha gürüldedi, sanki Linda birinin çekiç darbeleri indirdiği bir çanın altında duruyordu.

Biri dışarıdan tüm gücüyle kapıya vurmuş olmalıydı, Linda titreşimi ve yankıyı başka türlü açıklayamıyordu.

Tavana vuran el fenerinin solgun ışığında hiçbir değişiklik seçilmiyordu ama Linda kapının çelik plakasının dışarıdan yamulduğundan emindi. İç tarafında kabartılar görseydi hiç şaşırmazdı.

Ağır bir şey (*ayak mı? beden mi?*) kapıya bir kez daha vurdu, bu kez Linda o ana dek korkmaktan fırsat bulamadığı şeyi yaptı: Bir çığlık koparıp Ender'in elini bıraktı.

Açlığını, dolu mesanesini, yorgunluğunu ve baygınlığını unutmuştu. Ayağa kalkıp gözlerini ardındaki gürültülerin kesilmek bilmediği kapıya dikti. Gerçi şu anda kimsenin kapıya vurduğu yoktu ama Linda metalik bir takırtı duyuyordu. Sonra gördü.

Işık.

Bir bıçağın ağzı kadar soğuk ve keskin bir ışık yavaş yavaş aralanan kapıdan içeriye vuruyordu, bu da birinin kapıyı yana sürmek için kolunu tüm gücüyle ittirdiği anlamına geliyordu. İçeriye girmeye çalışan her kimse önündeki tek engel devrilmiş alet dolabıydı.

"Kimsiniz?" diye bağırdı Linda. Yanıt gelmedi.

Aralık şimdilik büyümüyor olsa da kapı sarsılmaya devam ediyordu. Dolabın köşesi kasten ayarlanmış gibi kapı kolunu sıkıştırıyor, o yüzden de ittirmek mümkün olmuyordu. Fakat davetsiz misafir yöntemini değiştirdi, artık kapıyı yana doğru itmeye çalışmıyor, sarsıntının etkisiyle kapının ardındaki engeli de itebilmek için dışarıdan kapıya vuruyordu.

Linda içgüdüsel olarak hareket edip önce Ender'i yatağıyla birlikte tehlike bölgesinden uzaklaştırdı. Sonra kayıp kapıdan uzaklaşmasın diye dolaba yaslandı. Dolabın sağ köşesi duvara, sol köşesi sürgülü kapının koluna dayandığı sürece katilin kapıyı açması imkânsızdı.

Tabii içeri girmenin başka bir yolunu bulmazsa.

Tavana baktı ama başının üstündeki havalandırma bacalarına açılan kapakları loş ışıkta göremedi, elbette bu, olmadıkları anlamına gelmiyordu. Zaten zorbanın da strateji değiştirmeye niyeti yok gibiydi. Tam tersine. Sürekli sürgülü kapıya vuruyordu, Linda her seferinde geri geri giden alet dolabını öne doğru bastırmayı

ancak müthiş bir güç harcayarak başarabiliyordu. Direncinin kırılmasının an meselesi olduğunun farkındaydı.

Tabii...

Panikle etrafına bakındı, barikatı güçlendirmek için ne kadar zaman gerekeceğini hesaplamaya çalıştı.

İki ağır otopsi masası da birkaç metre uzakta duruyordu, yani zemine sabitlenmiş ve hareket ettirilemez oldukları göz ardı edilse bile erişilemez bir uzaklıktalardı.

Ama sedye!

Linda, belli ki girişteki yabancının ihtiyaç duyduğu molayı, hâkimi taşıdıkları sedyeyi getirmek için kullandı. Gerçekten bir işe yarayıp yaramayacağını uzun uzun düşünmeden sedyeyi dik çevirip kapıya doğru ittirdi. Böylece alet dolabının çekmecelerinden biri açıldı ve içinden çeşit çeşit eşya döküldü. Linda plastik hortumların, tahta spatulaların ve lastik bantların yanında dağcı kazmasına benzeyen ve gözüne göklerden gelmiş bir hediye gibi görünen sivri ve uzun iki metal çubuk olduğunu fark etti.

Linda çelik kapıya yeniden indirilen darbelerin uğultusunda kazmalardan birini kaptığı gibi alet dolabının üstüne çıktı. Böylece kapının üst rayına dokunabiliyordu. Eliyle alelacele rayı boydan boya yokladı, ta ki aradığını bulana kadar.

Bir vida!

"Benden ne istiyorsunuz?" diye bağırdı yine bir yanıt alamadan.

Kapıyı titreten darbelerin gücü Linda'yı her seferinde ürkütüyordu, o yüzden metal çubuğun sivri ucunu yerleştirene kadar birkaç kez baştan başlaması gerekti.

Korkudan ve çaresizlikten kendinden geçmiş halde, çıplak eliyle kazmanın plastik sapına vurdu, sonra bir kez daha baştan başladı, gerçekten de vidayı azıcık gevşetmeyi başardığını his-

sıkıyordu. Dışarıdaki katilin dişini kırdığını hayal etti ve sivri ucunu raya (*diş etine*) bir kez daha sokup sapını yukarı çekti.

İşe yaradı mı? Vida rayı engelleyecek kadar aşağı indi mi?

Linda bilmiyordu. Alet dolabının üstüne çıktıktan kısa bir süre sonra patolojinin önündeki koridordan gelen sesler neden aniden kesildi, hiçbir fikri yoktu.

Bir eli buz kazmasına sarılmış, diğeri saçlarına gömülmüş halde bütün bedeni zangır zangır titrerken artık kıpırdamayan kapıya baktı.

Sedyeyi kullanarak yeni bir barikat kurma teşebbüsüyle vidayı gevşetme çabaları arasında bir yerde mesanesinin kontrolünü kaybetmiş olması gerektiğini fark edince gözyaşlarına boğuldu. Bacaklarının arasındaki leke gitgide soğuyor, korkunç hisler karışımına bir de utancı ekliyordu.

Ee şimdi?

Linda her durumda çok az bir zaman kazandığını seziyordu. Dışarıdan yardım gelmediği sürece asla dışarıya çıkmayı başaramayacaktı. İçinde kalan son güç de harcanıp gitmişti.

Sırtını duvara yaslayıp bitkinlikle yere çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Kulaklarındaki uğultu öyle güçlüydü ki kendi soluğunu bile duyamıyordu.

Dolayısıyla Linda, durumunun umutsuzluğunu gözden geçirmek için bir anlığına gözlerini yumduktan kısa bir süre sonra ikinci soğutucu çekmecenin kapısının içeriden açılırken çıkardığı hafif tıkırtıyı da duymadı.

55. Bölüm

Linda'nın algıladığı ilk şey ona hem tanıdık hem de hayali gibi gelen ses oldu. Sonra gözlerini açtı ve biraz zaman geçmiş olması gerektiğini fark etti çünkü jeneratör, dolayısıyla da tavan aydınlatması yeniden çalışıyordu.

Elinde mengene gibi bir şey tutan adamın geldiğini neden duymamıştı, bunu düşünecek zamanı yoktu. Sahiden de yorgunluktan uyuyakalıp kalmadığı onu bekleyen acıların karşısında önemsizdi.

Kapıya dayanan ölümüm karşısında.

"Beni tanımadın mı?" diye mırıldandı psikopat. Linda ona bir isim vermek istemiyordu, zihninde bile. Çünkü ismini söylemesi sonunu kabullendiği anlamına gelecekti.

Ayağa kalkmak istedi ama adam onu kolundan tutup sırtını duvara bastırarak kalkmasına izin vermedi.

"Son görüşmemizden bu yana birazcık değiştim," dedi adam, sesi ağzı doluymuş gibi geliyordu, oysa yüzünün görünüşü tam tersiydi. Alt çenesinin yarısı yoktu, sol yanağında girintili çıkıntılı bir delik vardı. Söylediği her sözcükle birlikte Linda'nın yüzüne üfürdüğü çürük nefesinin kaynağı. Ağzından çıkan her sözcüğe tıslama benzeri bir sesin eşlik etmesinin nedeni.

"Benim: Danny, sevgilin."

Danny.

Artık Linda gerçeğe direnemiyordu. Katil bir yabancı değildi. Tehlikenin bir adı vardı. Üstelik dışarıdan gelmiyordu, onca zamandır yanında saklanmıştı.

Yanımdaki çekmecenin içinde.

Öyle ya yanılmamıştı, daha önce kapısı açılan asansörün aynasında bir gölgenin hızla geçip gittiğini sandığında hayal görmüyordu. O zamandan beri onunla birlikte patolojide miydi? Linda ağzını açıp Danny'nin elinden kurtulmaya çalıştı ki adam beklenmedik bir şekilde tutuşunu gevşetti.

"Sakin ol hayatım. Korkma!"

Danny Haag; abisinin sonsuza dek ondan uzak tutmak istediği sapık, onun yüzünden Helgoland'a kaçıp burada yeniden cehennemine düştüğü adam, aynı adam şimdi gülümsemeye çalışıyordu, bu da görüntüsünün korkunçluğunu biraz daha artırıyordu.

Danny, Linda'nın kalkmasına yardım etmek ister gibi elini uzattı.

"Abin Clemens bizi ayırmaya çalıştı," dedi güçlükle. Linda çöktüğü yerde kalmış, gözünde yaşlarla ve dehşetle Danny'ye bakıyordu.

"Abin aşkımıza karşı çıkıyor tatlım. Hatta beni öldürmeye çalıştı. Biliyor muydun?"

Linda trans halindeymiş gibi başını sağa sola salladı.

Danny'nin saçlarının, kibirli sanatçının bir zamanlar gururla taşıdığı saçların ne kesildiğini ne de yıkandığını fark etti.

"Önce beni dövdüler, abin ve dövmeli arkadaşları. Sonra beni ormanda bıraktılar. Bir anda şu kız çıkageldi. Kıza beni nerede bulabileceğini o söylemiş."

Yavaş yavaş konuşuyor, anlaşılır olmaya çalışıyordu ama yaraları yüzünden beceremiyordu. Sözcüklerin çoğunlukla başı ve sonu yoktu, bir tıslamayla üst üste biniyorlardı.

Danny burnunu çekti. Sesi ağlamaklıydı. "Neredeyse bizi sonsuza dek ayıracaklardı tatlım. Neler çektim bilmiyorsun. Yarı ölüydüm, bagajda, ormanda. Beni hayatta tutan yalnızca sendin, aşkımızdı. Gelmen için, beni kurtarman için dualar ettiğim

meleğim. Ama onun yerine şeytan geldi. Küçük kız bana yardım edecek sandım, sonra abinin onun için arabaya yerleştirdiği silahı kaptı ve yüzüme ateş etti."

Linda sersemlemiş halde, az önce dolaptan düşen aletlerden birine denk gelme umuduyla sol eliyle yeri yokluyordu.

Buz kazması belki, en iyisi otopsi bıçağı. Lanet olsun, bıçağı nereye bıraktım?

"Sanırım kızın cezai ehliyeti bile yoktu," dedi Danny, Linda korkuyla boğuşurken Danny'nin kimden bahsettiğini neredeyse unutacaktı.

"Yakalanırsa hapse girmesin diye. Fakat gördüğün gibi işe yaramadı. Gerçekten ölüp ölmediğimi kontrol etmedi. Yoksa başımı tam zamanında yana çevirdiğimi fark ederdi."

Linda'ya merminin parçaladığı alt çenesini gösterdi. Linda ayağa kalktı.

Ağzının kenarından salyalar akan Danny'ye karşı ister istemez merhamet gibi bir şey duydu.

"İtiraf ediyorum, sonrasında nefret doluydum. İntikam almak istiyordum. Abinden, o kızdan, itiraf ediyorum senden çünkü beni aramadın bile. Numarandan sana ulaşamadım. Midemi ağrı kesicilerle doldurup boş yere aramanı bekleyerek evde yatarken hepinize yapacaklarımı hayal ettim."

Ürpertici bir gülümsemeyle sırıttığında Linda'nın merhameti saf dehşete dönüştü. "Beni nasıl buldun?" dedi güçlükle.

"E-postaların sayesinde. Neyse ki bana şifreni vermiştin."

Vermek mi? Casusluk yaparak öğrendin! Tıpkı mesaj kutumun PIN'ini ve özel alanımı korumak için kullandığım her şeyi öğrendiğin gibi!

"Clemens'ten gelen bir mesajı okudum. Senin için Helgoland'daki evi ayarladığını yazıyordu, sanki sen razıymışsın gibi. Ben de fırtına başlamadan evvel son feribota bindim."

Linda, Danny'yi sıkı sıkı giyinmiş halde gemide hayal ediyordu. Yüzlerini soğuktan korumak için diğer birçok yolcunun da yaptığı gibi kafasına bir şal doladığını. Fakat onun şalı yaralarını gizlemek içindi.

Ama benim için buradaysan o zaman Herzfeld'in kızıyla ne için var? Bütün bu ölüler niye? Dahası az önce dışarıda patırtı koparan kimdi?

Danny, Linda'nın yüzüne dokunmaya kalkıştı fakat Linda geri çekildi.

"Neyin var tatlım?" Davet edercesine kollarını açtı. "Dedim ya, artık sana kızgın değilim. Geçti. Onca zaman nefretle doluydum, evet, itiraf ediyorum; hatta adaya geldiğim ilk gün bile. Seni korkutmak istedim, yatağına yattım, havlunu kullandım. Ama sonra telefonda abinle konuştuğunu duydum. Bana ne yaptığını öğrenmek istedin. Tanrım, Linda, o kadar kızgın, benim için o kadar endişeliydin ki seni şehri terk etmeye onun zorladığını, beni hâlâ sevdiğini anladım. Seviyorsun değil mi?"

Linda fenalaştı fakat işlerin hızla kızışmaması için ne gerekiyorsa yapmak zorunda olduğunun farkındaydı. "Evet, Danny," dedi o yüzden boğuk bir sesle ve toparlanıp ayağa kalktı.

"Halime bak!" dedi Danny bir adım daha yaklaşarak. Linda seçeneklerini değerlendirdi, sonunda hiç seçeneği olmadığı sonucuna vardı. Silahsızdı, tek yardımcısı ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi ve kendini içeriye kilitlemişti.

"Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," diye yalan söyledi Linda.

"Sesin şüpheyle dolu."

Seninki de delilikle.

"Çünkü neden burada saklandığını anlamıyorum," diye oyununu sürdürmeye çalıştı. "Neden daha önce kendini göstermedin?"

"Utanıyordum Linda. Anla beni. Geldiğimde senden ... kam almak istiyordum. Seni görünce yalnızca yanında olmak istedim. Ama bu şekilde nasıl karşına çıkabilirdim?"

Mahvolmuş yüzünü gösterdi. "Beni artık istememenden korktum. O yüzden arka planda kaldım. Ama hep yanındaydım özellikle de burada başının belada olduğunu fark ettiğimden beri." Sanki boğazında bir yumru varmış gibi güçlükle yutkundu. "Ben senin koruyucu meleğinim."

"Yani bana zarar vermek için gelmedin, öyle mi?" diye sordu Linda, dudakları grotesk bir gülüşle gerilmişti. Uzun süre rol yapamayacaktı. Yine de Danny saçlarına dokununca irkilmemeyi başardı.

"Sana asla zarar vermem, biliyorsun."

Alnımı asitle yaktın, kedimi öldürdün!

"Peki bunu niye yaptın?"

"*Neyi*?" diye sordu, gerçekten şaşkın gibiydi.

"Bütün bu insanlar. Onların günahı neydi?"

"Şunların mı?" diye sordu, Linda'nın bakışlarını takip ederek önce yerde yatan Ender'e, sonra otopsi masalarına baktı.

Danny başını iki yana salladı. "Bununla hiçbir ilgim yok."

Hiçbir ilgin yok mu? Bu mümkün müydü?

"Başka birinin işi, yemin ederim. Burada neler oluyor, hiçbir fikrim yok. Hatta sen bana açıklarsın sandım. Seni ölüleri kesmeye zorlayan Clemens miydi?"

"Hayır," diye yanıtladı Linda, düşüncesizliği yüzünden daha o saniye pişman oldu. Clemens, Danny'nin nefret ettiği insandı, her şeyi ondan biliyordu, bunu lehine kullanmalıydı.

"Kim zorladı öyleyse?"

"Buradan çıkınca sana açıklarım Danny."

Kapıya doğru dönecek oldu ama Danny elinden tuttu.

"Linda?"

Linda Danny'ye döndü ve ürperdi. Zarar görmesine sebep olduğu için kısmen üzgün olsa da Danny'nin dış görünüşünün hastalıklı mizacıyla ilk kez örtüştüğünü düşünmekten kendini alamadı.

"Ne?" diye sordu ona.

"Bana bir öpücük ver!"

"Efendim?"

Linda boğazı sıkılıyormuş gibi hissetti.

"Barış öpücüğü. Beni kandırmadığını bilebilmem için."

Bir salya damlasının ağının ucundaki örümcek gibi sallandığı çenesini kaldırdı.

Hayır, lütfen. Olmaz.

Gözlerini yumdu, Danny de bunu bir davet olarak algıladı. Onu kendine doğru çektiğinde Linda çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Başkalarının gözünde çirkin olduğumu biliyorum. Ama sen beni aşkın gözleriyle görüyorsun. Öyle değil mi Linda?"

"Evet."

Gözlerini yumdu, ıslak ağzının kendi ağzına değdiğini, dilinin kapalı dudaklarını aralamaya çalıştığını hissetti. Kusmamak için güçlükle yutkundu.

Danny bir süre baskıyı artırdı, sonra geri çekildi, öyle aniydi ki Danny onu tutmayınca Linda düşecek gibi oldu.

"Ne oldu?" diye sordu ve cevabı gözlerinden okudu. Gözleri nefretle, öfkeyle ve hayal kırıklığıyla doluydu. Linda, Danny'yi aşırılıklara sürükleyen ani öfke nöbetlerini tanıyordu.

Lanet olsun, her şeyi batırdım.

Danny gömleğini kaldırdı, Linda yerde boş yere aradığı, Danny'nin pantolonunun beline kıstırdığı otopsi bıçağını gördü.

"Seni orospu," diye fısıldadı Danny. Sonra Linda'nın yüzüne bir tokat attı. Linda yanan yanağını tutacakken bir sonraki acıyı

hissetti. Danny doğrudan saçlarına yapışmıştı. "Bana yalan söylediğimi anlamamı mı sanıyorsun?"

Şimdi arkasında duruyordu, bıçağın ağzı boğazına dayalıydı. Yine tıraş losyonunun kokusunu aldı, bu koku her yere yayılan ceset kokusundan daha çok midesini bulandırdı.

"Benden tiksiniyorsun."

"Hayır Danny."

"Beni artık sevmediğini hissedebiliyorum."

"Seviyorum."

"Başka biri mi var?"

"Ne? Hayır, yemin ederim..."

Danny bir kolunu yakaladı, arkaya çekip yukarı doğru kaldırdı, sonra da öne bastırdı. Birlikte otopsi masalarından birine doğru yalpaladılar.

"Lütfen Danny, bir kez daha deneyelim. Seni seviyorum."

"Senin yalanlarından bıktım artık."

Danny durdu, Linda'yı saçlarından tutup başını yukarı çekti, Linda etrafında olup bitenlerden habersiz Ender'i son bir kez görebildi. Danny el fenerini yatağın dibinde bırakmıştı, o yüzden Ender'in çevresi şimdi onların durdukları yerden çok daha aydınlıktı.

"Bununla aranızda bir şey mi var?" diye tüm ciddiyetiyle sordu Danny.

Linda bu saçmalığa ne yanıt vereceğini bilemedi. Danny onu yine öne doğru ittirdi, Linda patolojideki bu zorunlu yürüyüşün nereye varacağına dair kötü bir hisse kapıldı.

"Yoksa seni onca zamandır telefonda konuştuğun adam mı sikiyor?"

Lavaboya ulaşmışlardı, beklendiği üzere Danny musluğu döndürebilmek için tutuşunu gevşetti.

Akan su, otopsinin başından beri yarı yarıya kanlı suyla dolu lavaboya sertçe çarptı. Linda kaçınılmaz olanı engellemek için ne söylemesi, ne yapması gerektiğini düşündü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Su taşma çizgisine ulaştıktan sonra her şey çok hızlı oldu. Linda'nın son kez nefes alacak vakti bile olmadı. Danny onu lavaboya doğru bastırdığında soğuk su yuttu.

"Benim olmayacaksan kimsenin olamayacaksın!" diye başardı Danny.

Sakin ol. Henüz bitmedi, diye düşündü Linda, aynı anda çığlık atmak, ağlamak ve... nefes almak... istiyordu.

Yıllar önce çizdiği bir çizgi romanda kadın kahraman doğru zamanda, gerçekten soluğu kesilmeden önce ölü taklidi yaparak katili kandırıyordu. Fakat Linda şimdi bu sahnenin ne kadar gerçek dışı olduğunu öğrenmek zorunda kaldı.

Suya batırıldığından beri hareketlerini kontrol edemiyordu. İçgüdüsel olarak tekmeler savuruyor, çırpınıyor, tepiniyordu. Daha birkaç saniye geçmişti ki oksijensiz kalmaya bir saniye bile dayanamayacağını sandı. Kaşıntı tozu sürülmüş gibi derisi gıdıklanıyordu. Şu durumda Danny'nin öldüğünü sanıp onu erkenden bırakmasını sağlamak için kaslarını bilinçli olarak serbest bırakması mümkün değildi.

Öleceğim.

Ellerini otopsi masasının çelik kenarına vuruyordu.

Ender. Kalk. Bıçak. Yardım.

Son düşünceleri birer sözcüğe dönüşmüştü. Hâlâ kafasının içinde çığlıklar yankılanıyordu ama yakında onlar da kesilecekti. Ellerinin bir süre sonra lavabonun kenarına vurmayı bırakacağı gibi.

Sanki kalkan bir uçaktaymış gibi giderek artan bir uğultu duyuyordu. Açık mı kapalı mı olduklarını bile bilmediği gözlerinin önünde şimşekler çakıyordu.

Ölmek istemiyorum

Linda dizi ile lavabonun altına vurdu ama cesedinden tutan Danny'nin onu biraz daha sıktığını fark etti.

Kafasının içindeki uğultu ritmik bir gümbürtüye dönüşmüştü. Hareketleri gitgide yavaşlıyordu, artık bedeni rol yaptığı için değil gerçekten ölmek üzere olduğu için gevşemek üzereydi.

Haaayır!

Elini son kez yumruk yaptı, oysa yumruğunu arkaya, bütün vücut ağırlığıyla üstüne doğru eğilen sapığın yüzüne savuracak kadar gücü kalmadığının farkındaydı.

Ama?..

Linda parmaklarını açıp hızla kapattı.

Bu... ne?

Kafasındaki uğultuların arasına bir çocukluk anısı karıştı. Aklına ormanda yaptıkları bir yürüyüş, babasının bir dalı kullanarak onun için yaptığı sapan geldi, önce bu anının ardındaki anlamı çözemedi, sonra şu anda tesadüfen otopsi masasına tutunduğunu fark etti.

Öl...

Linda biraz daha sıkıca tutundu...

Ölmek...

...ölüme son kez direnerek kolunu yukarı kaldırdı, sapığın kafasının olduğunu tahmin ettiği yöne doğru.

...istemiyorum...

Şansı vardı.

Başkası olsaydı muhtemelen aradaki mesafeyi biraz daha fazla tutardı. Ölüm kalım savaşının son anlarında tutuşunu gevşetirdi. Ama Danny, Linda ölürken ona olabildiğince yakın olmak istiyordu. O yüzden yüzü su yüzeyinin sadece biraz üstünde duruyordu, bu sayede hâkime saplanan tahta sopanın sivri ucu sağ göz yuvasından kafatasının derinliklerine kadar girdi.

anda tonlarca ağırlığındaki basıncın bedeninden çekildiğini hissedip başını kaldırdı. Aynı anda hem öksürüyor hem çığlık atıyordu, o yüzden lavabonun yanında yere yığıldığında diğerlerine yetecek kadar hava dolmamıştı.

Burada böyle duramayacağını biliyordu, boğulmak istemiyorsa en azından uzanması gerekirdi ama bunun yerine dizini göğsüne kadar çekti. Kafasına poşet geçirilmiş gibi hissediyordu. Aldığı her nefes bir işkenceydi, dayanmak doğaüstü bir güç gerektiriyordu.

Başaramayacağım.

Hiç değilse Danny'ye ne olduğunu, o oksijen almaya çalışır, savunmasız yerde yatarken yeniden saldırabilecek durumda olup olmadığını düşünmekle zaman kaybetmedi. Sesi gitgide artan, kafasındaki basınçlı hava çekici bütün düşünceleri paramparça ediyordu, bir tanesi hariç: *hava!*

Kafatasının içinde öyle korkunç bir sesle çalışıyordu ki etrafındaki diğer sesleri algılamıyordu.

Ne yanındaki Danny'nin hırıltılarını ne de arkasındaki birinin nihayet patolojiye girebilmek için keski kullandığı çıkış kapısının gıcırtılarını duydu.

56. Bölüm

"Saat nerede?"

Linda gözlerini açtı, sonra da rüya gördüğünü sanıp yeniden kapattı.

"Hey, hayır, hayır. Uyuma!"

Bir sarsıntı hissetti, kaldırımda giden bir arabanın içindeydi sanki, fakat iki güçlü erkek elinin tuttuğu bedeniyle artık hiçbir bağı yokmuş gibi hissediyordu. Sanki dikkat çekici olduğu kadar yorgun görünen adam başkasının saçlarını yüzünden çekiyordu.

"Kimsiniz siz?" diye mırıldanarak sordu Linda, artık sesi sapığınkinden çok da farklı çıkmıyordu. Dili şişmiş, uyuşmuş gibi hissediyordu.

"Benim," diye cevapladı adam, cevabı çok da anlamlı değildi, sonra arkasına dönüp etrafta koşuşturan insanlara seslendi.

Şimdi de işimi bitirmek için bir orduyla mı geldiler?

Linda'nın başı öne düştü, kuş tüyü montlu adamın göğsüne. Hâlâ eski sevgilisinin hanesine yazılmayan cesetlerden sorumlu olan bir katile yaslandığını düşünüyor olsa da uzun zamandır ilk kez kendini güvende hissetti.

"Danny," dedi soluk soluğa, ona ne olduğunu bilmediği aklına gelince dehşete kapıldı.

"Merak etme," diye yatıştırdı yabancı, kalın sesi gitgide daha tanıdık geliyordu. "Bir gözünü oymuşsun, acıdan bayılmış, gözetim altında. Sana hiçbir şey yapamaz artık."

Adam onu bir kez daha sarsmasaydı yeniden uykuya dalacaktı. Ne var ki adamın söylediği bir sonraki şey çok daha canlandırıcıydı: "Benim Linda. Paul Herzfeld."

Gözlerini kocaman açtı, birkaç kez kırpıştırdı ve aniden içi boşalmış gibi hissettiği kafasını inanamayarak sağa sola salladı.

"Paul?" diye sordu, sanki bu ismi hiç duymamış gibi.

Gerçekten başardın mı?

"Evet. Korkma artık. Her şey düzelecek." İki eliyle birden yüzünü tutup gözlerinin içine baktı. "Öğrenmek istediğim tek şey, dolaplı saat çaldığında tam olarak nerede olduğun!"

57. Bölüm

"Töven'in evi. Nerede?" diye sordu Herzfeld hastanenin önünde yoluna çıkan güçlü kuvvetli adama.

Hastane otoparkına kurtarma helikopterinin inişi bir yığın insanı çekmişti, aralarında kalın sesiyle kendini adanın Belediye Başkanı olarak tanıtan kaba saba, iri yarı bir adam da vardı. "Benim adım Till Bandrupp ve sizden burada neler döndüğünü öğrenmek istiyorum."

Güvensizliği yüzünden apaçık okunuyor, Herzfeld de bunu çok iyi anlıyordu. O anki kılığı kıyafeti bir adli tıp profesöründen ziyade zihinsel sorunları olan seri katil klişesine uygundu. Kıyafetleri de elleri gibi kana bulanmış, Porsche'nin kemeri çarpışma sırasında boynunu kesmişti, saçları darmadağındı, yüzü de patlayan hava yastığının duman iziyle kaplıydı. Ama bitap düşmüş halde hastanede kalan Ingolf oraya vardığında ondan çok daha az güven uyandırmıştı.

"Benim adım Paul Herzfeld, FKD'de özel bir birimi yönetiyorum," dedi Belediye Başkanı'na kimliğini gösterirken. Aynı anda ilk yardım doktoruyla onları buraya getiren pilota peşinden gelmeleri için işaret verdi fakat Bandrupp reddedercesine elini kaldırınca iki adam da kararsızlıkla durdu.

"Bir saniye. Burada böyle bir anda ortaya çıkıp da..."

"Evet, yapabilirim. Ve size söz veriyorum, her şeyi açıklayacağım ama şu an bunun için vaktim yok."

Herzfeld kavruk yüzlü adamın gözlerinin içine baktı ve karşısındakinin hareket geçme zamanı geldiğinde formalitelerin

yerine getirilmesinde ısrar edecek kılı kırk yaran bir burokrat olmadığını hissetti.

"Lütfen!" dedi vurgulayarak. "Kızımın hayatı bizi hızlı hareket etmemize bağlı."

Bandrupp kısa bir süre tereddüt etti, sonra kenara çekildi ve hafifçe başını sallayarak, "Pekâlâ," dedi, "ben sizi götürürüm. Ama umarım yolda bana güzel bir açıklama yapabilirsiniz."

Önden yürüyüp onları kurtarma helikopterinin hemen yanına park ettiği elektrikli araca götürdü. Kuvvetli bir rüzgâr arabayı sallıyordu ama son saatlerdeki fırtınayla kıyaslanamazdı bile, yine de Kuzey Denizi'nin üstündeki kara bulutlar kısa durgunluğun sonuna yaklaştığına işaret ediyordu.

Bandrupp önce gökyüzüne, sonra kucağında olay yeri inceleme çantasıyla yan koltuğa oturan Herzfeld'e baktı, ardından arka koltuktaki pilota ve ilk yardım doktoruna döndü: "Böyle bir riske girdiğinize göre gerçekten bütün akli melekelerinizi yitirmiş olmalısınız."

Adamlar başlarını salladı.

Eğer Ender ve Hannah bugün kurtulurlarsa hayatlarını bir kullanım kılavuzuna borçlu olacaklardı. Herzfeld birkaç saat önce Ingolf'un arabasının navigasyon cihazının nasıl programlanacağını öğrenmeye çalışırken gözü Porsche'nin güvenlik GPS modülünün anlatıldığı bir paragrafa takılmıştı. O anda entegre kurtarma sistemiyle ilgili bilgiyi yalnızca sabırsızlıkla kaşlarını çatarak karşılamıştı. Cihaza coğrafi koordinatların nasıl girileceğini öğrenmeye çalışıyordu, bir çarpışmanın ardından hava yastıkları açılır açılmaz ne olacağını öğrenmeye değil. Üreticilerin verdiği bilgiye göre çarpışmadan sonra kontrol merkezinin aracın radyofarının yerini tespit etmesi ve bir kurtarma ekibini kaza mahalline göndermesi on dakika kadar sürecekti.

Ancak mühendisler on dakika diyerek kötümser bir tahminde bulunmuşlardı. Herzfeld'in şimdi bildiği üzere yedi dakika sürüyordu. Üstelik aracı kasten ağaca çarptıktan sonra ambulans değil bir helikopter göndermişlerdi.

Kayrana inen ilk yardım doktoru ve asistanı, hastalarını tamamen mahvolmuş arazi aracının yanında sapasağlam bulunca önce sevinmişlerdi. Ama sonra Herzfeld ve Ingolf'un onlardan ne istediklerini duyduklarında ikisinin de ciddi bir şokun etkisinde olduğunu tahmin ettiler. Ancak Herzfeld FKD kimliğini gösterip Leuthner isminde bir meslektaşıyla iletişime geçmekte ısrar edince bu iki kaçığın belli ki ciddi olduğunu ve gerçekten de bir pilotun bir Cessna'yla birlikte sözde onları beklediği, Cuxhaven yakınlarındaki özel bir havaalanına gitmek istediklerini anlamaya başladılar.

Kurtarma ekibi boynundan bıçaklanıp ağır yaralanan bir adamın ada hastanesinde olduğunu ve acilen ana karaya taşınması gerektiğini duyduklarında hava durumunu kontrol ettiler ve meseleyle bizzat ilgilenmeye karar verdiler.

Yönetmeliklere aykırı davranmamak adına doktor Helgoland'a gitmeden önce Ingolf'u ve Herzfeld'i en yakın acil servise götürmekte ısrar etmişti. Fakat sonra kazazedelerin genç olanının, biyografisini okuyup hayran kaldığı İçişleri Senatörü'nün oğlu olduğunu öğrenince şaşırıp kaldı. Onları yanlarına almalarına yönelik nihai kararı, Ingolf'un bagajdaki yedek lastiğin altında kalan gizli bir gözden çekip çıkardığı ve "kötü hava ikramiyesi" sözleriyle iki adama uzattığı plastik bir torba verdi.

Herzfeld stajyerin ne kadar nakitle gezdiğini bilmek istemiyordu ama iki adamın torbanın içine baktıktan sonraki yüz ifadesi yeterince açıklayıcıydı.

Böylece kurtarma ekibi kontrol merkeziyle görüştükten sonra fırtınanın ara vermesinden istifade ederek rotayı Helgoland'a

çevirmişlerdi. Şiddetli türbülanslarla geçen yirmi dakikanın ardından adaya ulaşmışlardı, sarsıntılar yüzünden Ingolf birkaç kez kusmuştu. Şimdi stajyer hastanede bir yatakta yatıyordu ve artık ona ihtiyaç kalmamıştı.

Yirmi dakika.

Herzfeld'in hayal edebileceğinden çok daha hızlı.

Muhtemelen yine de çok geç.

Uçurum kenarındaki eve giderlerken Herzfeld, Belediye Başkanı'na en gerekli kısımları özet geçmekle yetindi: Kızının kendilerini adalet sisteminin kurbanı olarak gören ve onların gözünde başlarına gelen felaketin sorumlusu olan insanlardan intikam almak isteyen çaresiz iki kişi tarafından kaçırıldığını anlattı.

"Kaçıranların hepsi öldü mü?" diye sordu Bandrupp inanamayarak, o sırada Töven'in dik kıyının dibinde bulunan evinin önünde duruyorlardı.

"Evet. Görevlerini tamamladıktan sonra intihar ettiler."

Sadler, Töven, kızım. İntikam kurbanları ya morgda... ya da oraya giden yoldalar.

"Peki katiller biz fark etmeden adaya nasıl gelmişler?" diye sordu Bandrupp fakat Herzfeld açıklamalarla daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu, oysa cevap ortadaydı, varır varmaz hâkimin üstü kapalı park yerinde duran at taşıma römorkunu gördü: *Schwintowski'yle son sürat.*

Rüzgârda sallanan brandanın üstündeki tanıdık reklam sloganı âdeta yüzüne doğru haykırıyordu.

Son sürat, yoksa çocuğun ölecek.

Herzfeld, iş adamının taşınır mal olarak bildirdiği "yüküyle" birlikte adaya getirdiği bir teknenin iki limandan birinde bağlı olduğuna dair her türlü bahse girebilirdi.

"Hey, beni bekleyin," diye seslendiğini duydu Belediye Başkanının, koltuğunun altından bir el feneri çıkarırken ama Herzfeld çoktan araçtan atlamış, ahşap kapıya varmıştı bile.

Kapı kilitli değildi. Hemen eve daldı, merdivenlerden birinci kata çıktı, oradan da dar bir döner merdiveni kullanarak çatı katına.

Işığı yaktı. Çatı katı tıpkı videodan hatırladığı gibi görünüyordu: Pütürlü beyaz bir duvar kâğıdıyla kaplı eğimli duvarlar, çatı penceresi, devrilmiş sandalye... *ve üstündeki kirişe bağlı halat.*

Herzfeld kendini gerçeğe dönüşmüş bir kâbusun içinde dolanıyor gibi hissetti. Video kaydı cisimleşmiş, korkunç bir gerçeklik halini almıştı. Öyle gerçekti ki Schwintowski'nin sesini yeniden duyar gibi oldu: "*Hannah çok yakınımda.*"

Hiç şüphe yoktu. İş adamının ölüme atladığı yere gelmişti.

Dehşet verici görüntülerle örtüşmeyen tek bir şey vardı: Halat boştu.

Schwintowski artık ucunda sallanmıyordu.

58. Bölüm

Herzfeld önce yine aşağıya inip evin her odasında kızını aramak istedi.

"*Hannah çok yakınımda.*"

Ama sonra Linda'nın salonda hâkimin cesedini bulduğu sırada bu işi Ender'in çoktan hallettiğini hatırladı. Ayrıca Bandrupp'un da onayladığı gibi evin bir bodrum katı yoktu. Ve Herzfeld videoda beton duvarlar görmüştü.

Beton duvarlar ve bu çatı katındaki gibi bir halat.

Aklına Martinek'in fırtınalı havada karar alınmaz sözü geldi ama artık adayı değil çok daha büyük bir şiddetle içini kasıp kavuran kasırgayı nasıl devre dışı bırakabileceğini bilmiyordu.

Schwintowski'nin cesedine ne olmuştu? Son bilmecesiyle kastettiği neydi?

"*Alcatraz'ın beyaz ışığını takip edin.*"

Herzfeld çatı penceresine gidip küçük camı açtı. Temiz ve soğuk rüzgâr gözlerini yaşarttı.

Dik kıyıya vuran dalgaların sesini duydu, denizin aromatik kokusunu aldı ve gözlerini alaca karanlığa dikti. Güneş henüz batmamıştı ama bulutlar öyle yoğundu ki ada gölgelerin arasında kayboluyordu.

"Burada kan var." Adam şu ana kadar çok az konuştuğu için ona yabancı gelen bir ses duydu. Herzfeld pilota döndü, o da çatı katına çıkmıştı, ahşap zemindeki koyu bir lekeyi inceliyordu. "Kurumuş bile, yani çok taze değil."

Bandrupp soru sorarcasına omuzlarını silkti. Belediye Başkanı kare biçimindeki kafasını çatı kirişlerine çarpmamak için eğmek

zorunda kaldı. Tavandaki ampulün yeterince aydınlattığını fark edince el fenerini kapattı.

"Kan hiç mantıklı değil," diye dalgınlıkla mırıldandı Herzfeld.

"Efendim?"

"Schwintowski kendini astı, kesmedi."

"Schwintowski kim?" diye sordu Bandrupp.

İlk yardım doktoru ve pilot da şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar.

"O benim... o..." Herzfeld bir el hareketiyle geçiştirdi. "Çok uzun hikâye."

"Eğer size yardım etmemiz gerekiyorsa belki de artık anlatmaya başlamalısınız."

"Yardım mı?" diye neredeyse bağırdı Herzfeld. Öksürdü, bu da boğulan kızının görüntüsünü biraz daha canlı kıldı, soğukkanlılığını tamamen kaybetti.

"Yardım mı etmek istiyorsunuz? İyi peki. Yarım saat önce bir video izledim, videoda bir adam bu çatı katında kendini astı. Hemen öncesinde de kızımın çok yakınında olduğunu söyledi. Alcatraz'ın beyaz ışığını takip etmem gerekiyormuş. Ne kastetmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Bandrupp, Herzfeld'i şaşırtarak yavaşça başını salladı, el feneriyle peşinden gelmesini işaret etti ve arkasını döndü.

"Hey, nereye gidiyorsunuz?"

Belediye Başkanı yanıt vermedi, Herzfeld'in geride kalmamak için basamakları ikişer ikişer inmesi gerekti. Zemin kata vardığında hızla Bandrupp'un peşinden gitti, koridorun sonuna varmadan hemen önce yetişti. Belediye Başkanı dışarıya açılan bir kapıyı açtı. Herzfeld onu takip ederek soğuk havaya çıktı.

Teras, evden vuran cılız ışıkta bir sal gibi görünüyordu. Bir sürü iri kalas bir araya gelip uçurumun üstünde duran bir kare oluşturuyordu. Korkuluk niyetine köşelere gerilmiş ipler bir boks ringini çağrıştırıyordu. Bandrupp korkuluklara iyice

Herzfeld teleskopik teneriyle güneyi, adamın takımı yüksek tarafını işaret etti.

Deniz fenerinin ışığı birkaç metre sonra yok oluyordu.

"Şu arkadakini görüyor musunuz?"

Herzfeld gözlerini kıstı, emin değildi. "Bilmiyorum. Sanırım... evet!"

Doğru. Orada bir ışık çaktı.

Bir kulenin hatları karanlıkta yavaş yavaş belirdi.

"Ne o?"

Bandrupp yüzüne baktı. "Deniz fenerimiz. Beş saniyede bir sinyal veriyor."

Tuğladan yapılmış köşeli kule emir almış gibi Belediye Başkanı'nın sözlerini onayladı. "Alcatraz'daki deniz feneriyle aynı ışık ve aynı sıklıkta yanıyor."

"Kulenin bodrumu da var mı?" diye sordu Herzfeld, içini kıpır kıpır eden bir umutla dolmuştu.

"Öyle de denebilir," diye yanıtladı Bandrupp ümitsiz bir sesle.

"Hadi o zaman, gidelim!" Herzfeld koşmaya hazırdı ama Belediye Başkanı başını sağa sola sallayarak olduğu yerde kaldı.

"Bir anlamı yok Profesör."

"Niye?"

"Kulenin altında Nazilerin İkinci Dünya Savaşı'nda kullandığı yaklaşık yirmi kilometrelik bir sığınak sistemi var. İki çocuk orada kaybolduktan sonra ana girişini yıllar önce kapatmıştık." Belediye Başkanı'nın yüzü bulutlandı. "Onları ancak günler sonra bulabildik. Çoktan ölmüşlerdi."

59. Bölüm

Cehennemde.

Kapının ardından gelen sesleri duyunca artık vaktin geldiğini anladı.

Çabuk. O dönmeden önce.

Zaten uzun zamandır, çok uzun zamandır dengede durmaya çalışıyordu. Tel yaylar çıplak ayaklarını deliyor, sert halat boynunu tahriş ediyordu. Ve yorgundu.

Yaşam yorgunu.

Artık geri dönüş yoktu. Anılarını hatırlamayı başaramamış olsa da harekete geçmek zorundaydı.

Aldığım her nefes canımı yakarken nasıl hatırlayabilirim?

Sadece bir kez derin bir nefes alması yetti, kendini patlayacak gibi hissediyordu. Eğer yanılmıyorsa bacaklarının arası da yine kanamaya başlamıştı. Kontrol etmek istemiyordu. Orasına dokunma düşüncesi bile korkunç derecede canını yakıyordu.

Kapının önündeki sesler gitgide yükseliyordu, gözlerini yumdu.

Hadi. Ne bekliyorsun? Klitorisinin bir cam parçasıyla kesilmesini mi? Dış dudaklarının arasına paslı bir bıçağın girmesini mi?

Burnunu çekti, şu an her şey kaydediliyor olmasına rağmen gözyaşlarını tutamadı çünkü kamerayı kırmayı başaramamıştı.

Her neyse. Domuz herif bir gün yakalanırsa hiç değilse bir kanıt olur.

Gözlerini son kez açtı ve gözyaşlarıyla bulanıklaşmış bakışlarını sığınakta gezdirdi. Ampul, lavabo, yatak... burada vedalaşılabilecek hiçbir şey yoktu.

Bir şey hariç...

Bakışlarını yeniden yere, yatağın yanına çevirdi. İçinden halatı aldığı kolinin durduğu yere.

Kapının önündeki sesler gitgide yükseliyordu. Kendini bırakmak üzereydi. Yine de tüm sakinliğiyle kendini son düşüncesinin peşinden gitmeye zorladı. O sırada paniğinin ve telaşının azaldığını hissetti çünkü koliye attığı bu son bakış çoktan kaybedildiğini düşündüğü şeyi geri getirmişti: anılarını.

60. Bölüm

Helgoland.

"Çabuk. İçeri girmem lazım."

"Bunun bir faydası olmayacak," diye homurdandı Belediye Başkanı, yangın kapısını açmak için destede başka bir anahtar ararken. İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılan sığınağın büyük kapısı, deniz kulesinin kaidesine bağlanan savak benzeri bir duvarın içindeydi. Bir futbol stadyumunun oyuncuların soyunma odalarından sahaya çıktığı girişine benziyordu.

"Bu anahtarı kullanmayalı çok oldu," dedi Bandrupp özür dilercesine. Herzfeld, Belediye Başkanı'nın eline tutuşturduğu el fenerini sabırsızlıkla sallayıp duruyordu, hemen başlarının üzerindeki deniz fenerinin beş saniyede bir karanlığı yırtan ışığı dışında ellerindeki tek ışık kaynağı buydu.

"İçeri girmenin başka bir yolu var mı?"

"Bir yolu mu?" Bandrupp anahtarlarının birini daha ayırdı. "Burası bildiğiniz labirent. Henüz tamamen keşfedilmedi. Koridorların çoğu sahil kayalıklarının ortasına açılmış eski muharebe mevzilerine çıkıyor. Yani dürüst olmak gerekirse..." Kare biçimindeki kafasını üzüntüyle salladı. "Tamamını arayabilmemiz için yüz kişilik bir birliğe ihtiyacımız var."

"Kahretsin!" Herzfeld çaresizlikten bağırıp kapıya öfkeyle tekme attı.

Bir sürü engeli aştım. Hedefe çok yaklaştım. Yine de başaramıyorum.

"Hey, ne oluyor? Niye durdunuz?" diye sordu Belediye Başkanı'na, Bandrupp elini kapıdan çekmişti.

"Hepsini denemek anlamsız," diye üzülerek yanıtladı Bandrupp, anahtar destesini kaldıracak oldu. "Bir dakika erken ya da geç olması artık pek önemli değil. Ada itfaiyesinden gelecek adamları bekleyelim, onların gerekli ekipmanları..."

"Başlayacağım böyle işe," diye sözünü kesti Herzfeld ve elinden anahtarları çekip aldı.

61. Bölüm

Cehennemde.

Kapının önündeki metalik tıkırtılar, biri kapıya tekme attıktan hemen sonra kesilmişti.

Pislik herif beni korkutmaya çalışıyor. Ağırdan alıyor.

Yukarıya uzandı, boyun derisini kanatacak kadar tahriş eden halatı iki eliyle birden sıkı sıkı tuttu. Daha fazla süremezdi. Manyak adam birazdan oyun oynamayı bırakacak, doğru anahtarı kilide takacak ve zindana girecekti.

Ama artık bundan korkmuyordu. Ölümden de korkmuyordu. Şimdi benliğini yeniden bulmuştu, hem de eski bir nakliye kolisinde. Karton kutunun anılarını neden daha önce tetiklemediğini bilmiyordu. Fakat üstüne uzun uzun düşünmeye değmezdi. Artık çok geç olmadan harekete geçmesi gerekiyordu. Manyak herif elinde bir sünnet bıçağıyla karşısına çıkmadan, halatı kesmeden, ona yeniden tecavüz etmeden önce. Ona canavarca işkence etmeden, onu öldürmeden önce.

Hayır. Bitti. Daha fazla acı yok.

Şıngırtıyı yeniden duydu. Anahtar destesi bir kez daha yangın kapısına çarptı.

Kameraya son kez bakıp katile orta parmağını gösterdi.

"Artık kim olduğumu biliyorum," dedi memnuniyetle gülümseyerek.

"Ben fahişe değilim, adi herif."

Sonra kameraya doğru adını haykırdı ve atladı.

Yangın kapısı açılıp iki adam bir hışımla içeriye daldığında çoktan ölmüştü.

62. Bölüm

Helgoland.

"Hannah," diye bağırdı Herzfeld, kendi sesini ikinci, üçüncü kez duydu. Kızına seslenişi sığınağın koridorlarında yankılanıyordu. Hemen önündeki giriş alanı birbirine zıt yönlerde ilerleyen iki tünele açılıyordu. Herzfeld'in el fenerinin ışığında görebildiği tek şey beton grisi duvarlardan ibaretti. Duvarların gözeneklerinden iri su damlaları akıyor, hafif eğimli zemindeki su birikintilerinde toplanıyorlardı.

"Hannah, burada mısın?" diye bir kez daha denedi Herzfeld. Biraz daha yüksek sesle. Çok daha büyük bir çaresizlikle.

Birkaç adım attıktan sonra soğuk içine işledi, bu da ona gölde buzun kırılışını ve ölümü hatırlattı.

"Hannah? Tatlım?"

"Burada biri var," dediğini duydu Bandrupp'un, Belediye Başkanı girişin hemen önündeki yol ayrımında diğer yola sapmıştı. Düzensiz aralıklarla tünele açılan kapısız odalardan birindeydi. Onun sesi de labirentte yankılandı, o yüzden Herzfeld girişe geri dönerken yönünü bulmakta zorlandı.

"Nerede?" diye bağırıp koridordan hızla geri döndü.

Soru gereksizdi. Bandrupp ve ilk yardım doktoru kare biçiminde dar bir odanın girişinde duruyorlardı, odadan elektrostatik seslerin eşlik ettiği titrek bir ses geliyordu. İkisinin önüne geçti ve adamların odaya girmekte neden tereddüt ettiklerini anladı.

Kızın ölü olduğunu anlamaktan korkuyorlardı.

Hannah!

Herzfeld acı içinde hıçkırarak kare odaya daldı, kızın kıvrılmış yattığı kanepenin önünde diz çöktü, sarkan elini tuttu, hiçbir yaşam belirtisi göstermediğini fark edince vücudunu kendisininkine bastırdı, sıkı sıkı sarıldı, yüzünü toz ve ter kokan açık saçlarına gömüp ağladı.

"Yanındayım tatlım. Geçti artık. Yanındayım Hannah."

Birinin elini omzuna koyduğunu hissetti ama Belediye Başkanı'nın şefkatli sesine dönmek istemedi. Onun yerine Hannah'nın başını ellerinin arasına aldı, soluğunu kontrol etti, şah damarında nabzının attığını hissetti.

"Kortizon," diye seslendi arkaya doğru, aynı şekilde yanına diz çökmüş olan doktor başını iki yana salladı.

"Ben ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum."

"Ne?" Herzfeld öfkeyle yüzüne baktı. "Kızım astım hastası, yani saçmalamayı kesin de bir iğne çıkarın."

"Gerek yok." Doktor, Hannah'yı işaret etti. "Baksanıza."

O zaman Herzfeld de gördü: elindeki inhalatörü. Nefesi zayıf ama düzenliydi.

"Nöbet geçirmemiş," diye alçak sesle başladı doktor. "Sadece..."

Herzfeld başıyla onaylayıp cümleyi tamamladı: "Şokta."

Hannah o ana dek kapalı tuttuğu gözlerini kocaman açtı. Bir saniyeliğine babasına odaklandı ama onu tanıdığına dair hiçbir belirti göstermedi. Daha kötüsü donuk bakışları tamamen ifadesiz bir şekilde boşlukta geziniyordu.

"Hannah, tatlım. Buradayım," diye başladı Herzfeld ama göz bebeklerinin önünde parmak şıklattığında gözünü bile kırpmadı. Herzfeld alnındaki saçları çekerken aniden ağzını açtı.

"Ne dedi?" diye hemen sordu yanındaki doktor fakat mırıldanarak ne söylediğini Herzfeld de anlamamıştı. Kulağa *hasat* ya da *hesap* gibi gelen bir şey söylemişti.

Ya da kasap!

Hannah bir kez daha denediyse de ses çıkaramadı. Aynı anda kolunu kaldırdı. Herzfeld başını yana çevirip apatik kızının gösterdiği yöne baktı. Bandrupp kamp masasının üstünde duran televizyonu çoktan fark etmişti, muhtemelen onun titrek ışığı sayesinde tünelde doğru yolu bulmuştu. Şimdi kablosu birbirine bağlanmış bir sürü aküye uzanan eski aletin yanında duruyordu.

Herzfeld, Hannah'nın gevşemiş ellerini tuttu. Televizyona bakarken soğuk parmaklarını ovuşturdu. Hayatı boyunca ölümün birçok yüzünü görmüştü. Fakat hiçbiri ona metal bir yatak iskeletinin üstünde bir ipin ucunda sallanan, kana bulanmış çıplak kız kadar dokunmamıştı.

Kim bu?

Genç kızın yüzünü daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen bir yabancının fotoğraf albümünde tuhaf derecede tanıdık bir fotoğraf görmüş gibi kızın görüntüsünden etkilendi. Ekranda römorktaki video kamerada gördüğü gibi sığınak benzeri bir oda görünüyordu.

Ölmek için çok genç olan kız, sanki görünmez bir el tarafından hareket ettiriliyormuş gibi ipin ucunda kendi ekseninde dönüyordu. Herzfeld kızın ayak bileğindeki kelebek dövmesini tanıyınca boğulurcasına bir çığlık attı.

Hayır!

Güvenlik ipiyle çekilen bir dağcı gibi yavaş yavaş Hannah'nın yanından ayrılıp sendeleyerek televizyona doğru ilerledi.

"Dokunmayın," diye bağırdı Bandrupp'a ama artık çok geçti. Belediye Başkanı kamp masasının altındaki DVD oynatıcıyı kapatmıştı, bunu neden yaptığı gözlerinden anlaşılıyordu. Bu manzaraya daha fazla katlanamayacaktı.

Ama benim görmem lazım, diye düşündü Herzfeld, Hannah'nın burada kapalı tutulduğu süre boyunca katlanmak zorunda kaldığı kayıt aslında onun için hazırlanmıştı.

Belediye Başkanı'nı kenara itti ve olay mahallindeki hiçbir şeye dokunmama kuralını göz ardı ederek televizyonun hemen önünde diz çöktü.

Görmem gerek. Bu yüzden buraya yönlendirildim.

Oynat tuşuna basıp kaydı son bölüme geri sardı.

Bana yöneltilen suçlamaya.

Genç kız şimdi tel yayların üstünde duruyordu, besbelli adamın ona canavarca tecavüz ettiği yataktı bu; kız Hannah'nın içine atıldığı, Herzfeld'in şimdi acı bir çaresizliğin tanığı olmak üzere diz çöktüğü mahzenden daha boğucu bir odada, metal bir yatak iskeletinin üstündeydi.

"Bence bakmasanız daha iyi," dedi Bandrupp, sesi titriyordu, bakışlarını çoktan çevirmişti. Herzfeld biraz daha yanaştı. Parmağını tanımadığı ama bir o kadar yakın bulduğu kızın yüzünde gezdirirken televizyondan bir çıtırtı duyuldu. Kız etrafına son kez bakınıp yatağın yanında duran karton kutuya bir bakış attıktan hemen sonra sanki bütün bedeninden bir elektrik dalgası geçmiş gibi oldu. Kayıt son derecede netti, renkler de görüntü kalitesi de sıradan bir güvenlik kamerasından çok daha iyiydi.

Biri çektiği eziyetleri kaydetmek için epey çaba harcamış.

Sonra kayıttan ses geldi!

O sırada yalnızca bir hışırtı vardı ama sonra genç kız başını kaldırdı. Kızın gülümsemesi gözyaşlarıyla ıslanmış yüzündeki paniği ve güçsüzlüğü silip attı. Sonra kameraya orta parmağını gösterdi ve beklenmedik derece güçlü bir sesle haykırdı: "Artık kim olduğumu biliyorum. Ben fahişe değilim adi herif." Gülmeye başladı. "Benim adım Rebecca Schwintowski."

Jan Sadler'in haftalar önce kaçırıp işkence ettiği, son kurbanı olan on yedi yaşındaki kız bu sözlerle birlikte ölüme atladı.

Herzfeld televizyondan uzaklaştı ve hâlâ hipnotize olmuş halde ekrana bakan Hannah'ya doğru süründü. Kaydın devamını

bir kez daha görmemesi için ağlayarak bir eliyle yüzünü kapattı. Mahzenin kapısı açıldı, iki adam bir hışımla içeriye daldı. Hier zfeld hemen tanıdı onları: Biri eski meslektaşı Sven Martinek'ti, diğeri de kısa bir süre önce bir video kaydında gördüğü adam.

Baba Philipp Schwintowski, kızı Rebecca'yı bulmuştu.

Ve sonsuza dek kaybetmişti.

63. Bölüm

Helgoland.

"Paul Herzfeld?" diye sordu sırtında bir çantayla karanlığın içinden çıkagelen genç kadın.

"Linda?"

Herzfeld başını kaldırıp baktı ve ada hastanesinin önündeki rahatsız plastik banktan kalktı. Boş yere esnemesini bastırmaya çalıştı. Yorgunluk galip geldi. Hannah'nın ana karadan polisler gelip de onu sorguya almadan önce uyanacağını umuyordu. Hannah sığınaktan hastaneye getirilirken kollarında uyuyakalmıştı. Şimdi sıcak battaniyelere sarılmış halde ikinci katta yatıyordu, vücudunun sıvı dengesini sağlamak için serum takmışlardı. Herzfeld daha on dakika öncesine kadar aralıksız olarak elini tutmuştu ama şimdi biraz fazla ısıtılmış hastane odasında uyuyakalmamak için kısa bir süreliğine soğuk havaya çıkmıştı.

"Neredeydin? Seni aradım Linda ama hiçbir yerde yoktun."

"Eşyalarımı topladım. Artık beni bu adada tutan bir şey kalmadı," dedi. "İlk feribotla dönüyorum."

Herzfeld başını salladı, onun için hayatını tehlikeye atan genç kadına ne söylemesi gerektiğini bilmediğinden tatsız bir sessizlik oluştu.

Az önce otopsi salonunda, Danny'yle mücadelesinden sonra Linda'nın önünde diz çökmüştü. Şimdiyse gözlerine ilk kez bilinçli olarak bakıyordu, onu bambaşka hayal ettiğini fark etti. İnsan birinin sesini ne kadar sık duyarsa duysun gerçek, hayal gücünün onun için çizdiği resimle örtüşmüyordu. Herzfeld

sempatik ama genç yaşına rağmen yorgun görünen bir kadın beklemişti. Enteresan ama güzel olmayan bir kadın. Eserlerinin görünüşüne kendi dış görünüşünden daha çok önem veren bir sanatçıyla karşılaşmayı ummuyordu. Şimdi karşısında duran kadın, kendi çekiciliğinin farkında değilmiş gibi görünen, özgüvenli ve zeki bir kadındı. Geniş kalçalarıyla asla bir modellik sözleşmesi imzalayamazdı ama muhtemelen son saatlerde yaşananları tekrar etmeyi ne kadar istiyorsa bir model olmayı da ancak o kadar istiyordu.

"Ben, ben..." Herzfeld kekelemeye başladığını fark etti çünkü onun için yaptıklarının karşılığında nasıl doğru düzgün teşekkür edebileceğini hâlâ bilmiyordu.

"Kızımı kurtardınız," diyebildi sonunda.

Linda'nın tepkisi başından aşağı dökülen bir kova su etkisi yaptı. Ama ondan daha sertti. Linda elini kaldırdı ve suratına bir tokat patlattı.

"İki saat demiştin," diye bağırdı öfkeyle, elini bir kez daha kaldırdı. "Yalnızca iki saat, sonra beni oradan çıkaracaktın."

Nefesi buharlaşıyordu.

Herzfeld bir eliyle yanan yanağını ovuşturdu, diğeriyle de sonraki saldırılara karşı yüzünü korudu.

"Kahretsin, biraz daha gecikseydin ölecektim."

"Özür dilerim."

"Tabii, çok da umurumdaydı."

Linda kolunu indirdi, ağır ağır nefes verdi, sonra ceketinden bir paket sigara çıkardı. Herzfeld bir süre başarısız teşebbüslerini izledi, sonunda sigarasını yakabilsin diye iki elini siper etti.

"Teşekkürler." Linda, Herzfeld'i süzdü, tokat için özür diledi. "Ama hak etmiştin."

Herzfeld başıyla onayladı. *Muhtemelen daha fazlasını.*

Üç intihar, canavarca öldürülmüş bir hâkim, idam edilmiş bir sadist ve muhtemelen hayatı boyunca travma yaşayacak olan kızı, o zamanlar Martinek'i dinleyip kanıtları çarpıtsaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Linda'yı cesetleri kesmeye zorlaması gerekmeyecek, Ender şimdi ölümle savaşıyor olmayacaktı. Muhtemelen Linda patolojinin karanlığında, Herzfeld'in kışkırtmadığı tek kişi olsa bile o sapıkla da mücadele etmeyecekti.

"Burası epey hareketlendi," dedi Linda, hastanenin ışıl ışıl aydınlatılmış girişine bakıyordu. "Elektrik geldi sanırım."

Herzfeld başıyla onayladı.

Parayla ve güzel sözlerle işe koşulan kurtarma ekibi gerçekten harikalar yaratmıştı, Belediye Başkanı, bir fizyoterapist ve birçok gönüllüyle (eğitimsiz ama fedakârlık yapmaya hazır gönüllülerle) birlikte hastaneyi işleyen bir sahra hastanesine çevirmişti, en azından binanın fırtınada zarar görmeyen kısmını.

Ender ve Danny'nin durumları stabilize edilmişti ve kurtarma helikopteriyle ana karaya nakledilmişlerdi. Herzfeld bunun için eğitim almış olmasa da gerekirse hastaları adada acil ameliyata alabileceğini söylemiş ama sonra hava açılmıştı. Gerçi gemiler henüz harekete geçmemişti ama kurtarma helikopterinin inişi de kalkışı da hemen hemen sorunsuz gerçekleşmişti.

"Asistanını nerede bıraktın?" diye sordu Linda kâkülünün altından biraz duman üfleyerek. Herzfeld emin değildi ama alnında tam olarak iyileşmemiş yaralar görür gibi oldu.

"Gitgide iyileşiyor."

Ingolf, Belediye Başkanı'na burada suşi satan bir yer var mı diye sormuştu, onun mantığına göre denizin ortasındaki bir adada bu bir piyasa açığıydı. Yani fırtınalı uçuştan sonra yaşadığı mide bulantısını da atlatmış gibi görünüyordu.

"Bana da bir tane versene," dedi Herzfeld ama öğrenciliğinden bu yana içeceği ilk sigarayı Linda'dan otlanamadı. Hastanenin sürgülü kapıları açılmıştı, gönüllü hemşirelerden biri gelip kendini tanıttı. Herzfeld hemşirenin adını anında unuttu çünkü hemşire Hannah'nın az önce uyandığını bildirmişti.

64. Bölüm

Herzfeld dar hasta odasına girdiğinde kızını donuk bir bilinç bulanıklığı halinde ama hâlâ son günlerde yaşadığı dehşetin etkisi altında bulacağını düşünüyordu. Yanılmıştı. Hannah tamamen uyanıktı.

Ve öfkeli.

"Ne istiyorsun?"

İki sözcük. Kırgınlık ve düşmanlıkla dolu.

"Ben sadece şey için gelmiştim..." diye başladı Herzfeld, Hannah hasta yatağında pırıl pırıl gözlerini ona dikince duraksadı. Solgun görünüyordu, yanakları çökmüştü ama bakışlarında yalnızca sınırsız öfkenin yaratabileceği bir enerji vardı.

"Ne için gelmiştin? Beni kurtardığın için tebrik edilmeye mi?"

Sanki Herzfeld kral, kendisi de tebaasıymış gibi oturduğu yerde reverans yapıp elini davet edercesine açtı.

Herzfeld ziyaretçi masasından bir sandalye çekecek oldu ama sonra olduğu yerde kalmaya karar verdi. "Ben sadece nasıl olduğuna bakmak istemiştim."

"Niye?"

Şaşkınlıkla kızının yüzüne baktı. Hannah meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Evet, sana soruyorum. Niye tam da şimdi?"

Kızının hiç bu kadar düşmanca davrandığını görmemişti. Ne kendisine ne başka birine karşı.

"Ha." İfadesi biraz daha sertleşti. "Anlıyorum. Ortaya çıkman için önce bana bir şey olması gerekiyordu."

Gözlerinden yaşlar boşandı. Silmeye yeltenmedi bile, akmalarına izin verdi.

Bunlara katlanmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Üzgünsün demek?"

Yumruklarını öyle bir sıkmıştı ki eklemleri beyazlaşmıştı.

"Üzgünsün ha?" Neredeyse bağırıyordu. "Onu ölürken gördüm baba. Kız benim yaşımdaydı, o canavarın ona yaptıklarının her ayrıntısını gördüm."

Biliyorum tatlım. Bunu yaşanmamış kılmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Gerçekti. Gözlerinin içine baktım, ne düşündüğünü anladım. Nasıl hissettiğini, o herif..."

Boğularak sözlerini yarıda kesti ve gözlerini yumdu. Herzfeld, Rebecca'nın gördüğü işkencelerin en fena anlarının gözünün önünden bir kez daha geçtiğini hissedebiliyordu.

"Bunu görmemen gerekirdi," dedi yatağına sokularak. Hannah'nın bütün bedeni öyle bir titremeye başladı ki Herzfeld kızının serum hortumunu kolundan söküp atacağından korktu.

"Görüntüler korkunçtu. Ama en kötüsü onlar değildi," dedi Hannah alt dudağı titrerken. "Daha kötüsü adamın söylediklerriydi. Şu Sadler dönünce ona yapacaklarını anlattı. İnan bana baba. Ben olsaydım ben de kendimi asardım."

Yeniden gözlerini açtı, ona daha önce kızında hiç görmediği berrak ve soğuk bir bakış attı.

"Kaydı durduramıyor muydun?" diye sordu Herzfeld. "İzlemen için seni neyle tehdit ettiler?"

Cevap bir darbe gibi geldi.

"Beni bir şeyle tehdit etmediler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediysem o: Baskı altında değildim. Kaydı kendi rızamla izledim."

Herzfeld şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ama Tanrı aşkına tatlım. Neden?"

"Çünkü öyle istedim."

"Kimse böyle bir şeyi izlemek istemez hayatım."

"İster, o bana açıkladı. Beni buraya getirip bana DVD'yi veren eski iş arkadaşın. İzledikten sonra neden sana bir ders verdiklerini anlayacağımı söyledi. Neden bütün bir sisteme ders verdiklerini."

Martinek, seni adi domuz.

"Bu sadece bizimle ilgili değil baba. Yarın bütün manşetler bas bas bağıracak, sözde hukuk devletimizde mağdurların hiçbir şansı olmadığını, suçluların her türlü hakka sahip olduğunu herkes öğrenecek."

Herzfeld bir an için gözlerini kapattı. Besbelli Hannah onu kaçıranların kafasına kazıdığı şeyleri papağan gibi tekrarlıyordu, Herzfeld onu iyice kızdırmadan ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

"En önemlisi şimdi iyi olman hayatım."

"Ben hiç kötü olmadım."

"Efendim?"

"Bana iyi davrandılar. Yeterince yiyecek ve içecek verdiler. Astım spreyimi bile düşünmüşler."

"İyi mi davrandılar? Seni kaçırıp bir odaya kilitlediler."

Hannah babasının aklı kıtmış gibi gözlerini devirdi. "Hiçbir şey anladığın yok. Saçımın teline bile zarar gelmeyecekti. Hiçbir zaman tehlikede olmadım. Başta sesli mesaj bırakırken korkmuştum. Ama korkum yersizdi. Şişman olan, şu Schwintowski, benimle gayet iyi ilgilendi."

"Ya zamanında gelmeseydim?"

"İki gün içinde sığınağın krokosiyle birlikte bir e-posta alacaktın. Schwintowski'nin cep telefonunda zaman ayarı yaptığını kendi gözlerimle gördüm. Hah, şaşırdın değil mi?" Alay ederek yüzüne doğru güldü.

Lanet olsun Martinek. Bunu ona yapmak zorunda mıydın?

Hiçbir şey ergenlik çağındaki birinin zihninden daha kolay manipüle edilemezdi. Olgunlaşmış kişilikler bile aşırı baskı altında kendilerini kaçıranlarla ittifak kurmaya meyledebilirdi.

Herzfeld bunu biliyordu, baş edemediği şey, Stockholm sendromunun belirtilerini kendi kızında görmekti.

"Bunların hiçbiri olmayabilirdi..." dedi Hannah yüksek sesle.

Herzfeld elini kaldırıp kendini savunmaya kalkıştı. "Hayır hayatım, yanılıyorsun..."

"O zaman yardım etseydin..."

"Hiçbir işe yaramazdı."

Ona kanıtları manipüle edemeyeceğini çünkü tarafsız ve bağımsız olmanın işinin bir parçası olduğunu, mesleğinin başka hiçbir mesleğin olmadığı kadar gerçeği söylemekle yükümlü olduğunu anlatmak istedi ama kızıyla iletişim kuramıyordu.

"Annem de haklıymış..."

"Sadler'in avukatı manipüle edilmiş bir bilirkişi raporunu didik didik ederdi, hatta belki Sadler beraat ederdi."

"İğrençsin. Yaptığın iş iğrenç..."

"Ve Martinek'in kızının ölümünü engellemezdi..."

"Ama Rebecca'nınkini engellerdi. Sen sistemi ayakta tutan yağlanmış bir çarksın."

Birbirlerine deli gibi bağırıyorlardı, sözleri gitgide yükseliyor, birbirlerinin üstüne biniyor, anlaşılmaz tek bir bağırtının içinde kaybolup gidiyorlardı. Kimsenin kimseyi dinlediği yoktu, ta ki Herzfeld son bir teşebbüste bulunup kızının eline uzanana kadar.

Hannah çığlık attı, inşaat işçisinin karnına tekme attığı hamile köpek kadar yüksek sesli ve tiz bir çığlık. Herzfeld geri çekildi.

"Hannah, lütfen, çok üzgünüm," diye bir kez daha başladı ama anlamı yoktu.

Hannah onun söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordu, battaniyeyi başına çekti.

Bir süre yatağının başında kalakaldı, çığlıklarını dinledi, boğulurcasına hıçkırışlarını saydı, hıçkırıkları ancak azalıp düzensizleştiklerinde kendine geldi. Sonra kalbinde hayatındaki en önemli şeyi sonsuza dek kaybettiği hissiyle odadan ayrıldı.

"Sakinleşecektir," dedi Ingolf, hasta odasının önünde bekliyordu, belli ki her şeyi duymuştu. "Sadece şokta."

"Siz öyle diyorsanız," dedi Herzfeld sinirle ve daha o saniye pişman oldu. Sadece yardımcı olmak istemişti.

Ama bana kimse yardım edemez.

"Eminim sabah sözlerinden pişman olup dilini ısırmak isteyecektir."

"Çok teşekkür ederim ama şimdi..."

Herzfeld olduğu yerde kaldı, dönüp ardında Hannah'nın yattığı kapıya baktı, sonra da Ingolf'a. "*Dil...*"

Neden Ingolf'un özellikle bu sözünün onu rahatsız ettiğini söyleyemezdi ama nefesi kesilmiş gibiydi.

"Yine nereye gidiyorsunuz?" diye şaşkınlıkla arkasından seslendi İçişleri Senatörü'nün oğlu fakat Herzfeld transa geçmiş gibi davranıyordu, Ingolf'a yanıt vermedi.

"*Dilini ısırmak...*"

Anı parçaları konfeti gibi yere düşüyor ama bir araya gelip anlamlı bir resim oluşturmuyordu. Martinek'in kayıkhanesini hatırladı, içinde dil olan bardağı, Sadler'i. Sonra Linda'nın ilk otopside ona söylediği şeyi.

Hatırladıkları kafasında dönüp dururken adımlarını hızlandırdı, sonra hafif hafif koşmaya başladı, nihayetinde hastanenin koridorundan merdiven boşluğuna, oradan da patolojiye koşarak indi, korkunç şüphesini gözden geçireceği yere.

65. Bölüm

"Yoksa cesedin genç eklemleri mi eksik?"

"Hayır. Biri bu zavallı herifin dilini kesmiş."

Kafasında Linda'nın sesi ve telefon üstünden birlikte yürüttükleri ilk otopsinin anısıyla otopsi masalarının arasına girdi. Birileri iki cesedi de beyaz ceset torbalarına koymuştu. Ama bu, son saatlerde yaşanan kaosu bertaraf etmek üzere tek teşebbüs olarak kalmıştı, patoloji bölümünün genel hali felaketti: Yardım etmek için kasabadan hastaneye akın eden sayısız insan arkalarında izler bırakmıştı. Yerler çamurlu kardan ayak izleriyle kaplıydı; aletler, lastik eldivenler hatta lekeli yatak hâlâ ortalıkta duruyordu. Hiç değilse dolap ve sedye yeniden doğrultulmuştu ama ayak altına bırakılmıştı.

Herzfeld ilk ceset torbasının fermuarını açtı. Ceset alışıldık olanın tersine ayakları önde durduğu için önce hâkimin bacaklarını, sonra gövdesini gördü. Kurumuş kanla kaplı uyluk derisindeki kabarcıklara o bile isteksizlikle baktı. Kim bilir Linda kendini nasıl hissetmişti, üstelik cesedin kıçına bir kazık saplıyken! Torbayı kapatıp kesik tişörtünü girişteki eşya masasında bulduğu Sadler'e döndü.

Jan *Erik* Sadler.

"Ağzında kan var mı?"

Herzfeld, Sadler'in cesedine daha yakından bakmak üzere fermuarı açmadan önce duraksadı.

Gözlerini yumdu, Sadler'in Martinek'in kayıkhanesindeki sayısız fotoğrafta gördüğü yüzünü yeniden gözünün önüne getirmeye çalıştı. Sonra ceset torbasını açtı.

Hiç şüphe yok.

Önünde, otopsi masasında yatan adam tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu. Herzfeld gözetlenirken çekildiği fotoğraflar olmasaydı da onu tanırdı. Sadler'in fotoğrafı dava başladığında haftalarca basında yer almıştı. Saçları şimdi biraz daha uzundu fakat yüzündeki kan lekeleri bile yanlış anlamaya mahal vermiyordu: Burada yatan Martinek'in kızı Lily'nin katiliydi.

Schwintowski'nin kızı Rebecca'nın katili.

Sadler'in açıkta duran ağız boşluğuna daha uygun bir açıdan bakabilmek için biraz öne doğru eğildi. Ceketinin iç cebinden çıkardığı bir tükenmez kalem beklediği üzere boşluğa gitti. Dili Linda'nın ona tarif ettiği ve Schwintowski'nin de videoda itiraf ettiği gibi koparılmıştı: "*Başta yalnızca hâkimden intikam almak istiyordum. Elbette bir de Sadler'den, oracıkta dilini kestim, Rebecca'ya teca...*"

"Ama bu nasıl olabilir?" diye fısıldadı Herzfeld kendi kendine.

Linda ağzında nasıl kan gördü ki?

Herzfeld donakaldı. Artık onu neyin bu kadar huzursuz ettiğini biliyordu. Schwintowski'nin itiraf videosunu zihninde bir kez daha oynattı: "*Sadler'in yarası iyileşene kadar bekledik. Martinek domuz herif kan kaybından elimizde kalmasın diye kesik dilini dikti. Sonra yeniden iyileşince pis işleri ona yaptırdık.*"

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye yeniden fısıldadı Herzfeld, bir yandan da ceset torbasını cesedin göğüs kafesinin üstünden yavaş yavaş tamamen açtı. Sadler haftalar önce sakatlandıysa Linda'nın bir dikiş, bir iplik ya da kabuk bulması gerekirdi.

Kan değil.

"Hiç mantıklı değil..."

Cesede doğru eğildi ve o anda fark etti. Bu kadar yorgun, halsiz ve dikkati dağınık olmasaydı normal şartlarda hemen

gözüne çarpardı. *Linda cesedin ağız boşluğunu açtı, boğazını kesti ve gırtlağından bir kapsül çıkardı*, diye geçirdi içinden, tam o anda Sadler sağ kolunu kaldırıp bir otopsi bıçağını Herzfeld'in karnına sapladı.

66. Bölüm

Fuck.[6]

Aslında bir kez daha saplamak istiyordu ama şimdi acilen tüymeliydi. Hemen dışarı. Çabuk.

Fuck. Fuck. Fuck.

Sadler otopsi masasından atladı.

Siktir!

Buraya kadar. Bitmişti.

Planı, yani bu boktan adadan kimseye çaktırmadan gitme ihtimali suya düşmüştü. Sırf şu aptal moruk bir şeylerin kokusunu alıp geri döndü diye.

Atlattığı onca şeyden sonra!

Önce işkence. Şu yağlı Schwintowski dilini kesmişti. Bir ekmek bıçağıyla. Öylece. Sırf şu kızı olacak aptal sürtük, beş para etmez pislik kendini astı diye. Hayatı boyunca yaşadığı en berbat sikişti.

Rebecca'yı nasıl buldukları konusunda hiçbir fikri yoktu. Tahliye edildiğinden beri takip edildiğini bir şekilde sezmişti. Kesin diğer serseri, kızı çok daha çekici ve çok daha genç olan şu Martinek takip etmişti.

O pislikler onu kaçırmışlardı. Nakliye aracıyla bir kutunun içinde. O şerefsizler onu doğuda bir yere, göl kenarında bir eve götürmüşlerdi. Önce burada onun işini bitireceklerini düşünmüştü. Şişko dilini kestikten sonra kendi kanında boğulmaması bile bir mucizeydi.

---

6 (İng.) Siktir. (ç. n.)

Ama sonra şu doktor bozuntusu bir anlaşma önermişti.

Hâkimle son bir sikiş.

Onun tek sözüne bile inanmamıştı. Güya bu pis işi halletmesi karşılığında onu şu Hannah'yla baş başa bırakacaklardı. Ama seçme şansı var mıydı? Reddetseydi Schwintowski ona ölene kadar işkence ederdi, bundan emindi. Sonra zaman harcamayı ve uygun bir kaçış anı beklemeyi tercih etti. Ayrıca yaşlı hâkim orospusunu kazığa oturtmaktan çok keyif almıştı. O sürtük ona üç buçuk yıl vermişti.

Sadler dikkatle patolojinin çıkışına doğru süzüldü. Arkasında, yerde yatan Herzfeld hırıldamayı kesmişti. *Güzel.*

Bu salak yalnız mı geldi yoksa?

Hepsi korkaktı. Martinek gibi. Şu yağlı iş adamı olmasaydı Sadler çoktan kurtulabilirdi. Ama Schwintowski sefil suç ortağından çok farklıydı. Martinek onun dilini kesecek kadar taşaklı değildi. Yalnız başına onu getirmeyi de asla başaramazdı. Onu uyuşturup bir at taşıma römorkuna sokmuş, iş adamının yük teknesiyle buraya getirmişlerdi. Hannah'yla birlikte. Lanet olsun. Onu hiç görememişti ama adada olduğunu biliyordu. Sonuçta yan mahzende şişko pislikle konuşurken sesini duymuştu. Sinsi karı, yağ tulumu sanki en yakın arkadaşıymış gibi nasıl da normal konuşmuştu.

Hâkimin işini hallettikten sonra kaçınılmaz olan oldu. Belliydi zaten. Onu öldürmeye çalıştılar. Daha doğrusu Schwintowski çalıştı. Diğeri her nedense ana karada kalmıştı.

Ne aksilik değil mi? Sen de gelecektin.

Schwintowski onu çıplak elleriyle boğmaya çalışmıştı.

Martinek doktordu. O olsaydı nabzını bileğinden değil boynundan kontrol ederdi. Schwintowski hamlamıştı. Eskiden ona borcu olan insanların soluğunu kesmeye bayılırdı. Ama bu, yıllar önce olmalıydı. Aptal herif ellerini vaktinden önce

çekmişti. Sadler kendine geldiğinde üstünde yalnızca bir tişört, kulağında dayanılmaz bir çınlamayla sahilde yatıyordu. Başı her an patlayacakmış gibi hissediyordu, aynı zamanda asit yutmuş gibi boğazı yanıyordu. Yardım isteyecek oldu, artık bir dilinin olmadığını ancak kendi boğuk homurtularını duyunca hatırladı. Dili yerine ağzında başka bir şey, yabancı bir madde vardı: Schwintowski'nin sokmuş olması gereken plastik bir nesne. Kendini toparlayıp hırıldayarak kuma tükürdü.

Neydi o?

Sadler yarı açık sürgülü kapının dibinde durdu, patolojiden koridoru gözetledi, sahilde uyandığı anı hatırladı. Soğuktan yarı felçli haldeydi. Schwintowski pisliği kışlık ceketini üstünden almış, yerine incecik bir tişört giydirmişti, üstünde keçeli kalemle ikinci adı yazıyordu: Erik.

Niye?

Sadler onu boğmaya çalışan pisliğin taşaklarını koparmak üzere fırtınada yalpalaya yalpalaya hâkimin evine geri dönmüştü. Ama bu zevki yaşayamadı. Schwintowski'yi çatı katında bulmuştu. Çalışan bir video kameranın hemen önünde, bir halatın ucunda sallanıyordu. Beyinsiz kendi işini kendi görmüştü.

Ee şimdi?

Sadler intikam almak istemişti ama elinde peltemsi ölü etten başka bir şey yoktu. Öfkeden kudurdu. Önce Schwintowski'yi ipten indirip yağ bağlamış yalancı dilini kesti.

Göze göz. Dile dil. *Domuzun hiçbir şey hissetmiyor olması ne kötü.*

Schwintowski'nin dilini elinde tutarken biraz sakinleşmişti. Biraz arınmıştı. Sadler'in bir anda zihni açıldı.

Hannah'yla Schwintowski'nin yan hücreden kulak kabarttığı konuşmalarını hatırladı. Sisteme ders vermekle ilgili bir plan ya da onun gibi saçma sapan bir şeydi. Sadler pek bir şey anlama-

Jessica da bu cümle aklına kazınmıştı. Schwintowski bu cümleyi Hannah'nın hücre kapısını kapatmadan önce şu rezil sığınağın koridorunda dururken iki kez tekrarlamıştı: "Korkma kızım. Katillerin cesetleri babanı sana yönlendirecek."

Şimdi anlıyordu. Herzfeld, Lily'nin babası gibi ölü kesiciydi. Cesetler de onun için yol gösterici olacaktı.

Ama bu kez sert kayaya çarptınız çocuklar.

Bana sökmez.

Elbette Hannah'yı, yani ödülünü bulma fikri hoşuna gitmişti. Zindana başında bir çuvalla sokulduğu ve yine aynı şekilde çıkarıldığı için tam olarak nerede tutulduklarını bilmiyordu. Ama şansı biraz yaver giderse şu ölü kesici baba onu kızına götürebilirdi. Yapması gereken tek şey oyunu devam ettirmekti. Nasılsa bu boktan havada beklemekten ve izlemekten başka bir şey yapamazdı. Kim bilir, belki bir de ödül sikişi kazanırdı.

Böylece Sadler, Schwintowski'ye Erik tişörtünü giydirmek için neredeyse bir saat uğraştı, tişört XXL olmasına rağmen çok dar gelmişti. *Yağlı domuz.* Diğer yandan cesedi aşağıdaki sahile, tam olarak Sadler'in yatması gereken yere götürmek neredeyse çocuk oyuncağıydı. Yeri Schwintowski'nin beton kazıkların üstüne koyduğu şu çirkin erkek çantası sayesinde bulabilmişti. Sarı plastik nesneyi az daha unutacaktı. Schwintowski onu ağzına öylece koymuştu fakat Sadler tüm gücüyle serserinin boğazına çaktı. O andan itibaren Sadler meraklı izleyici rolünü oynadı. Şu çırpı kollu koca kıçlı sürtüğün cesedi buluşunu seyretti. Alelacele telefon edişini. Schwintowski'yi ertesi sabah Türk'le birlikte hastaneyi taşıyışını.

Gizli gizli gözetlerken gördüğü şeylerin çoğu onu epey tahrik etti: kızın bir anda cesedi soymaya başlaması. Sonra kesmesi! Hattın ucunda talimatlar veren tip kesin Hannah'nın babasıydı. Ama aynı şekilde karanlıkta koridorlarda süzülen, tuhaf

yöntemlerle patolojide casusluk ediyormuş gibi görünen, yüzü paramparça olmuş diğer manyak kimdi?

Sonra jeneratör bozulmuştu, hademe tamir etmeye giderken yolda Sadler'in eline düşmüştü.

Neyse ki Sadler patolojiden bir bıçak kapmıştı, yoksa Türk hademe kesin ortalığı ayağa kaldırırdı.

Ondan sonra bir daha riske girmemeye çalıştı. Belki de Hannah'yı aramaya devam etmek çok da iyi bir fikir değildi. Kızlar her yerde bulunabilirdi.

Kafasını toplamak için hastanenin en ücra köşesinde bir yatak bulup bir süre kestirdi. Harikaydı. Gerçi çok pis soğuktu ama haftalar sonra nihayet gerçek bir yatakta yatıyordu. Uyandığında patolojiyi kolaçan etmek istemişti. Belki de şu Linda, Hannah'yla ilgili bir şeyler bulmuştu. Bulamadıysa onunla ilgilenirdi. Gerçi ufaklık çok yaşlıydı ama çok da sevimliydi, Sadler ne zamandır kimseyle yatmamıştı, artık çok da seçici değildi. Sürtük şansına barikat kurmuştu da Sadler hastane aniden tımarhaneye dönüşmeden evvel ona ulaşmayı başaramamıştı. Ansızın bir helikopter inmiş, insanlar hastaneye akın etmişti, her yerden sesler geliyordu.

Onu fark etmemeleri bir mucizeydi.

Sadler ortalığın durulmasını beklemiş, hastaneden nasıl çıkacağını düşünmüştü. Ama nereye gidecekti? Saklanacak güzel bir yer bulsa bile bu lanet adadan nasıl kurtulacaktı? Aklına bir fikir geldi. Fakat işe yaraması için aslanın inine bir kez daha inmesi gerekiyordu. Patolojiye.

Hastanenin geri kalanına kıyasla burası şaşırtıcı derecede sakindi. Birileri hâkim orospusunu ve yarılmış yağ tulumunu ceset torbalarına tıkmıştı.

Hiç fena fikir değil.

Planın işe yarama ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu uzun uzadıya düşünmeden Schwintowski'yi plastik torbayla birlikte masadan çekmiş ve cesedi, artık dinlenmiş olduğu için, hiç zorlanmadan iki çekmeceden birine tıkmıştı. Sonra yeni bir ceset torbası çıkarmış, otopsi masasına yayıp içine kendi girmişti. Fermuarı içeriden kapatmak o kadar kolay olmamıştı ama sonunda başarmıştı.

Fuck! Planı neredeyse kusursuzdu.

Şöyle bir baksaydı sorun olmazdı. Şu Herzfeld salağı bu kadar dikkatli incelemeseydi onu Töven'in cesediyle birlikte adadan götüreceklerdi. Bir şekilde kurtulabilirdi. En geç ana karaya vardığında bıçağı torbayı açan ilk kişinin yüzüne saplardı ama bıçak artık ölü Profesör'ün karnındaydı.

Of, bıçağı hissedip az sonra öleceğini anladığı sırada gözlerine bakmak çok tahrik ediciydi.

Sadler hâlâ ereksiyon halindeydi.

Patoloji ile asansörler arasındaki yolu yarılamıştı. Merdiven boşluğundan paldır küldür ayak sesleri geliyordu ama uzaklaşıyor gibiydiler. Yine de koridordaki bir ilaç dolabının arkasına saklandı. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Burada, hastanede kalamayacağı kesindi. O zamana kadar polisler bütün meseleleri aydınlatmışlardı: Töven? Öldü! Sadler? Öldü.

Patolojide iki ceset = sorun yok!

Videoda Schwintowski'nin kendini astığını gören biri serserinin neden hâlâ hâkimin çatısındaki kirişte asılı olmadığını sorabilirdi. Ama polislerin adada kayıp bir cesedi aramalarıyla kaçak bir katili aramaları aynı şey değildi. Ve Herzfeld'in cesedini patolojide bulur bulmaz yapacakları da buydu.

Fuck.

Ayak sesleri gitgide azaldı, bu sefer de asansör harekete geçti.

Yukarı mı çıkıyor yoksa aşağı mı iniyor?

Sadler'in işaretlere bakacak zamanı yoktu. İlaç dolabının gölgesinden çıkmaktan başka şansı kalmamıştı. Eğer kapana kısılmak istemiyorsa asansör kapıları açılmadan evvel merdiven boşluğuna ulaşmalıydı.

Koş o zaman.

Tam koşacaktı ki ensesine sıcak bir şey vurdu.

Nefes.

Bu da ne... diye düşündü, arkasına döndükten hemen sonra ise kafatası patladı.

67. Bölüm

Bu defaki, işçiyle kavgasından farklıydı. Bu defa kendi burnunu da kırmıştı.

Herzfeld'in Sadler'in yüzüne kafa attıktan sonra parçalanan burun kemiğinin verdiği acı, az önce uzun uzun düşünmeden bıçağı karnından çektiğinde hissettiği acıdan biraz daha katlanılırdı.

Bağırmak yerine bayılmıştı, elbette sadece birkaç saniyeliğine. Sonra kafasında bir şalter atmış gibi oldu, bütün eylemlerini ve hislerini baskı altına alan dizginsiz bir öfke onu yeniden canlandırmıştı.

Bir volkan patlaması kadar şiddetli ve enerji yüklü bir öfke. Herzfeld'in ne kadar kan kaybettiği düşünülürse gitgide zayıf düşmesi gerekirdi ama kızgınlık onu canlandırıyordu. "Seni öldürürüm!" dedi soluk soluğa ve tecavüzcünün karın boşluğuna bir tekme attı.

Sadler kıvranıyordu. Dilsiz ağzından gırtlaktan gelen bir ses çıktı. Başına aldığı ilk darbenin ardından geriye doğru sendelemiş, tutunacak bir yer bulamayınca yere yığılmıştı. Yamulmuş burnundan kalın kan damlaları akıyordu. Ölmüş de dirilmiş gibi Herzfeld'e baktı. Sonra Herzfeld'in çizmesi hedefine bir kez daha isabet etti ve Sadler başını duvara vurdu.

Kuru bir dal kırılmış gibi bir çıtırtı duyuldu ama Herzfeld kafasındaki gürültü yüzünden hiçbir şey duymuyordu.

Zihninde bir sürü ses rastgele bağırıp duruyordu. Onu Lily'yi ikinci kez öldürmekle suçlayan Martinek'i duydu, Paul'un kendi

kızını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bir gün anlaması için dua edişini.

"*Doğru Sven. Nasılmış gösterdin zaten.*"

Herzfeld, Sadler'in midesine tekme attı, Rebecca'nın işkenceye uğrayacağı korkusuyla ölüme atlarken kendi adını haykırışını duydu.

Sadist adamı saçlarından tutup çekti ve dizini yüzüne geçirdi. Sadler'in gırtlaktan gelen çığlıkları Hannah'nın sesini bastıramıyordu: "*Senden nefret ediyorum.*"

Adi herifi kıskaca aldı, bıçağı boğazına dayadı ve bir hata yapıp derin bir nefes aldı. O saniye bakışı berraklaştı, ansızın hepsinin önünde durduklarını gördü: Linda, Ingolf, Bandrupp.

Peşlerinde iki polisle asansörden inmişlerdi. Muhtemelen ana karadan nihayet adaya ulaşan yetkilileri patolojideki cesetlere götürmek için.

Ne zamandır orada durduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Ne zamandır ağızları açık onu izliyor, ne zamandır onu ikna etmeye çalışıyorlardı bilmiyordu. İki polisten biri görev tabancasını çekmişti. Üstüne doğrultup bağırdı: "Bıçağı bırakın. Derhal bırakın."

Herzfeld yüzüne baktı, ani öfkesinin yavaş yavaş silindiğini, acısının üstünlüğü yine ele geçirdiğini hissediyordu.

"Yapamam," dedi boğuk bir sesle.

Cinayet işlemeye zorlanan bir suçlu nasıl bir ceza alır ki?

Zihninde Schwintowski'nin başını sallayarak onu onayladığını gördü. Dersini almıştı. Bazen doğru olanı yapmak için kuralları çiğnemek gerekiyordu.

"Lütfen. Yapmayın!" dedi Ingolf.

"Kendi hayatınızı mahvediyorsunuz," diye ekledi Bandrupp.

Son cümle Linda'dan geldi: "Bırak gitsin, bunun hiçbir faydası yok. Sonrasında kendini daha iyi hissetmeyeceksin."

Biliyorum," diye onayladı Herzfeld, Rebecca'nın acı içindeki sesini hatırladı. Bacaklarının arasındaki kanı, kim olduğunu bu işi sonlandırmak için yalnızca tek bir ihtimal kaldığını fark ettiği anda gözlerindeki ifadeyi hatırladı. O an Herzfeld ölüm durumdaydı.

Kafasının içinde ölü çocuk sesleri çınlarken Sadler'in boğazını kesti.

Son

Üç hafta sonra.

Otel ne kadar pahalıysa halılar o kadar kalın olur.

Paul Herzfeld bir süngerin üstünde yürüdüğü hissine kapıldı. Koridorda yürürken ayakkabıları sessizce döşeme halıya gömülüyordu, halının iplikleri o kadar uzundu ki çamurda yürüyormuş gibi her adımında ayaklarını biraz kaldırması gerekiyordu. O sırada terlemeye başladı, harcadığı fiziksel çaba yüzünden değil, Sadler'e borçlu olduğu yara yüzünden. Doktorlar ağrıların ona hayat boyu eşlik edeceğini söylemişlerdi, ne zaman ağır işlere kalkışsa, merdiven çıksa, spor yapsa ya da şimdi olduğu gibi sadece nefes alsa böyle olacaktı.

Herzfeld durdu, elini göbeğinin üstündeki zonklayan ameliyat yarasının üzerine koydu. İçinden dönüp gitmek geliyordu.

Duvarlardaki pırıl pırıl pirinç levhalar onu önceden uyarmıştı. Potsdam Meydanı'ndaki Hyatt-Hotel'in 4011 numaralı odası koridorun tam sonundaydı. Yanında valiz olmadığı için kendini şanslı sayabilirdi. Tekerlekler koridor halısına kesin takılır kalırdı.

4003, 4005, 4007... Herzfeld'in oda numaralarına dikkat etmekle uğraşmasına gerek yoktu. Aradığı kapı gözden kaçırılacak gibi değildi. Asansörlerle arasındaki uzaklık ona bir kilometre gibi gelmişti, diğer kapılardan çok daha büyüktü ve iki yanında çiçek buketi bulunan tek kapıydı.

Herzfeld'in burnuna bir gül kokusu geldi ama gül kokusu bütün havalandırma sistemine karışmış ve egzotik kokusu otelin

...sından geçerken bile hissedilen odunsu oda spreyini basıra sıvordu. Tam kapıyı çalacaktı ki gözüne elektronik anahtar kart okuyucunun hemen yanında duran yuvarlak düğme çarptı. Düğmeye bastı ve içeriden boğuk bir vızıltı duydu.

"Gelebilmenize çok sevindim Profesör!"

Ingolf von Appen kapının hemen ardında bekliyor olmalıydı, kapıyı o denli hızlı açmıştı.

Herzfeld'in elini sıktı, o sırada bütün yüzü ışıl ışıl oldu, yanakları heyecandan al aldı. *Bir köpek olsaydı*, diye düşündü Herzfeld, *kesin selam vermek için bacaklarıma atlar, heyecanla kuyruğunu sallardı.*

"Paltonuzu çıkarmak ister misiniz?" diye hemen girişte sordu Ingolf. Herzfeld şaşkınlıkla etrafına baktı.

Antre birçok müstakil evin holünden daha büyüktü.

Hiç şüphe yoktu. 4011 numaralı oda bir oda değil, süitti. Ingolf'un onu yönlendirdiği salon bile sıradan bir otel odasının iki katı büyüklüğündeydi; yemek masası, köşe koltuk ve yan yatırıldığında üstünde rahatça masa tenisi oynanabilecek bir plazma televizyon. O sırada mat ekranda sessizce bir bira reklamı oynuyordu.

Herzfeld salona açılan dört kapı saydı, biri açık duruyor ve bir Roma konsülünün onuruna yakışır bir banyoya açılıyordu. İç döşemeye hâkim temel renk tonuna uygun krem rengi mermerler vardı.

"Bu kadar zahmete ne gerek vardı?" diye sordu.

Ingolf, Herzfeld'in eski kışlık paltosunu duvara gömülü bir gardıroba koyarken boş boş baktı. İçişleri Senatörü'nün oğlunun üzerinde her zamanki gibi toplumsal konumuna uygun olarak altın düğmeli ve mendilli lacivert bir ceket, gri bir flanel pantolon vardı, altında da makosen bir ayakkabı. Kravat takmamıştı, muhtemelen hafta sonları biraz daha rahat davranabiliyordu.

Ama her bir saç teli üstüne beton dökülmüş gibi kaskatıydı, Herzfeld genç adamın bu kadar jöleden arınmak için duşun altında ne kadar kalması gerektiğini merak etti.

Kendisi ise daha ziyade mahvolmuş profesör klişesine uygundu. V yaka, kahverengi kazağı ne lime lime olmuş kadife ceketiyle ne de tenis ayakkabılarıyla uyumluydu. Günlerdir tıraş olmamıştı, o yüzden elmacık kemiklerinin altı tek bir gölge gibi görünüyordu.

"Zahmet derken ne kastettiniz?" diye sordu Ingolf, Profesör'ü süite buyur ederken.

Herzfeld arka cebinden von Appen ailesinin armasını taşıyan balonlu bir zarf çıkardı ve kırmızı kart gösteren bir hakem gibi havaya kaldırdı. "Bu daveti kastediyorum. Bana bir kahve içmek üzere buluşalım yazmışsınız. Bunun için niye beş yıldızlı bir otelin başkanlık süitini tuttunuz?"

Ingolf bir an için biraz daha şaşkın göründü, sonra yürekten bir kahkaha attı. "Hayır, bir yanlış anlaşılma olmuş Profesör. Süiti özellikle bugünkü randevumuz için tutmadım."

"Ya neden?"

"Burada yaşıyorum."

Herzfeld bir kez daha etrafına bakındı. "Ciddi olamazsınız."

"Ciddiyim. Altı aydır. Benim ihtiyara daha fazla katlanamadım ve hızlı bir çözüm bulmam gerekti. Gerçi mobilyalar pek kişisel değil ama işletme eğitimim sırasında iç dizayn stresiyle uğraşmak istemedim, anlarsınız."

"Tabii," dedi Herzfeld kuru bir sesle. "Bu sıkıntıyı hangi öğrenci bilmez ki?"

Zemine kadar uzanan panorama penceresine baktı, Berlin Filarmoni Orkestrası Binası'ndan Tiergarten'e kadar uzanan etkileyici bir manzarası vardı.

"Beni şımarık bulduğunuzu biliyorum. Ama bu süit üst katımdaki rock şarkıcısının süitinin ancak yarısı kadar, ayrıca iki yıllık peşin ödeme yapınca indirim yapıyorlar."

"Hadi ya."

Ingolf alaycılığa karşı bağışıklık kazanmış gibiydi çünkü saymaya devam etti: "Üstelik her şey dâhil: elektrik, su, ısınma, temizlikçi, spor salonu, hatta yüzme havuzu."

"Duş jelini unutmayın," diye son derece ciddiyetle onayladı Herzfeld. "Başkaları Rossmann'a gidip dünyanın parasını veriyor, burada banyodaki her şey bedava."

Tam lafının üstüne sifonun çekildiğini duydu, sonra o ana dek fark etmediği bir kapı açıldı.

"Başladı mı?" diye sordu Ender, misafir tuvaletinde yüzüne biraz su çarpmak için lavaboya eğildiğinden sırtı onlara dönüktü. Başını kaldırınca aynada Herzfeld'i gördü.

"Paul!"

Aniden döndü, belli biraz fazla hızlı dönmüştü çünkü acıdan çarpılmış bir bakışla ten rengi boyunluğunu tuttu. Çılgın herifin kastan çok şansı vardı. Adadaki doktorlar bir mucize gerçekleştirmiş, on saatlik bir ameliyatla otopsi bıçağını çıkarmış, damarları onarıp yarayı dikmişlerdi. Birkaç hafta ihtiyatlı davranırsa kalıcı bir hasar olması beklenmiyordu.

"Seni cesetsiz görmek ne güzel. Yoksa yanında biraz iş mi getirdin?" Ender, Ingolf'un girişte selam verirken sırıttığından daha çok sırıttı. "Gel, sana bir şey göstermem gerek."

Herzfeld, Ender'in süitin en güzel yanlarından birini göstereceğini sandı ama Ender onu doğruca televizyonun önüne götürdü. Reklamlar bitmişti, ekranda bir eğlence programının logosu belirdi.

"Deutschland Deine Talente!" dedi Ender, sanki Herzfeld okuyamıyormuş gibi. Değnek kadar kalın bir kumanda bir şekilde eline geçmişti, onunla sesi yükseltti.

"Bu saçmalık da ne?"

Ingolf, Herzfeld'e arkadan açıkladı: "Bu saçmalıkta dostunuz az daha itibarını kaybedecekti."

"Neyimi?" diye sordu Ender bakışlarını televizyondan çekmeden. Bütün dikkatini akıl sağlığı pek yerindeymiş gibi durmayan, denizci şapkalı yaşlı bir adama vermişti.

"Şu domuz benim sıramı çaldı," diye sızlandı elinde bir eskrim kılıcı tutuyormuş gibi kumandayı sağa sola savurarak. "Aslında onun yerine ben çıkacaktım. İkinci etapta komedi numaramı gösterecektim. Sırf Helgoland'da kaldım diye aptallar bu ruhsuz herifi aday gösterdiler."

"Ne için?" diye sordu Herzfeld tiksinti dolu bir bakışla. "Kameraların önünde takma dişlerini çıkarsın diye mi?"

"Ucuz, değil mi? Sırf komiklik olsun diye yapıyor," diye açıkladı Ender. "Yaşlı Fransız numarası, anladın mı: dişsiz sakso."

"Çok komikmiş."

"Ben de öyle diyorum. Bunun şakaları benimkilerin yanına bile yaklaşamaz. Lanet olsun."

"Eminim seneye şansınız yaver gidecektir," dedi Ingolf arkadan Ender'in omzuna vurarak.

Ses tonu ve hareketleri Herzfeld'e hastasına ilaçlarını alırsa her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir psikiyatrı hatırlattı.

"Sonrasında kaydı hep birlikte izleyebiliriz. Ama şimdi nihayet hepimiz toplanmışken başlamayı öneriyorum."

Bu bir öneriden ziyade karardı çünkü Ingolf misafirlerinin onayını beklemeden süitin diğer tarafına yürüyüp dört kapıdan birini açtı. "Çalışma odama gelin lütfen."

Işıkta bir an için durdu, sonra Herzfeld'in tanıdık başka bir yüzle karşılaştığı odaya girdi.

"Linda."

"Paul."

Ingolf'un "çalışma odam" dediği şey başka yerlerde konferans salonu olarak geçiyordu.

Linda uzun bir masanın ucuna oturmuştu, belli ki beklerken yapmaya başladığı bir çizime ara verdi. Eskizde bir kan gölünün içinde yatıp can çekişen bir adam görünüyordu. Çizimde tasvir edilen rahatsız edici şiddete rağmen ya da tam da bu yüzden Herzfeld, Linda'nın yeteneğine hayranlık duymadan edemedi.

"Seni görmek güzel."

Linda ayağa kalkıp Herzfeld'e savaştan dönen bir askermiş gibi sarıldı. Yakası Herzfeld'in kulaklarını kaşındıran taklit kürklü deri ceketini çıkarmamıştı. Kokusu hoştu, Herzfeld parfüm kullanmadığından emin olmasına rağmen hem buruk hem çiçeksi bir kokusu vardı.

"Son görüşmemizdeki tokattan çok daha iyi hissettirdi," diye fısıldadı kollarını çekerken.

Sonra Linda'nın karşısında oturan adama başıyla selam verdi, Ingolf haricinde böyle odalarda rahat ediyormuş gibi görünen tek kişi oydu: özel dikim takım elbise, büyük düğümlü bir kravat, manikürlü tırnaklar ve şerit düzeltici kadar beyaz dişler. Bu işletme danışmanı prototipinin, eşofman giymiş bir vücut geliştiricinin yanına oturuşunu görmezden gelmekte ne kadar zorlandığı anlaşılabiliyordu. Herzfeld bir elini karın bölgesindeki sargıya bastırıp acıdan yüzünü buruşturarak oturdu.

Ingolf von Appen yabancı adamı tanıtmadan sunumuna başladı. Odanın ışığını kapatmış, bir projektörü çalıştırmıştı, görüntü odanın başucunda bulunan beyaz perdeye yansıyordu.

"Bugün hepinizin evime gelmesini istedim çünkü yardımınıza ihtiyacım var."

"En son beni aradığında Herzfeld de öyle demişti, sonu nereye vardı biliyoruz," dedi Linda kuru bir sesle.

Ender buna gülen tek kişi oldu.

"Merak etmeyin. Size ihtiyaç duyduğum konu çok daha az riskli, hatta sizin için oldukça kazançlı."

Ingolf ilk PowerPoint sayfasını gösterdi, sadece bir yazı biçimiyle atılmış tek bir başlıktan ibaretti: *G.P.SAVE*

"Bu ne?"

"Bu sevgili Profesör, sizin yanınızda staj yapmak istememin asıl sebebi. Hatırlarsınız, size *PetSave*'den bahsetmiştim."

"Kedinizden, evet. Kaçan hayvanların bulunmasını sağlayan bir GPS çipi geliştirmiştiniz."

Ingolf sırıttı. "Aynen. *G.P.SAVE* de..." bir lazer kalemiyle duvardaki logoyu işaret etti, "...*PetSave* ile aynı fikre dayanıyor. Sadece evrim seviyesi çok daha yüksek."

"Kayıp insanları mı bulmak istiyorsunuz?" diye sordu Ender.

"Hayır," diye güldü Ingolf. "İnsanların kaçırılmalarını engellemek istiyorum." Bakışları ciddileşti, artık yalnızca Herzfeld'e bakıyordu.

"Bir dergide çıkan makalenizi okumuştum Profesör. Orada mikro cerrahi bir müdahaleyle görünür yara izleri bırakmadan insan bedenine bir şeyler takılabilecek elli altı nokta olduğunu yazmıştınız."

National Geographic'te. Herzfeld sessizce başını salladı.

"Bir düşünün, kaçırılma tehlikesi olan insanlara zamanında bir GPS vericisi yerleştirebilirsek biz aileler ve geri kalanlar büyük acılar yaşamaktan korunabiliriz."

Yeni bir çizelge belirdi. Bir grafik.

"Sadece Güney Amerika'da her altmış saniyede bir bir insan kaçırılıyor. Almanya'da elbette çok daha az ama yine de halkın korkusu giderek büyüyor. Tüm dünyada."

Herkesi tek tek süzdü, gözlerinin şöyle demeye çalıştığı açıktı. "*Sadece Sadler olayından beri değil.*"

"Analistlerim yirmi milyondan fazla ilgili müşterinin bulunduğu potansiyel bir pazar görüyorlar. Bu da ihtiyatlı bir tahminle bile 1.4 milyar dolarlık bir yıllık ciro ediyor. Dört yüz otuz milyon dolar kârdan söz ediyoruz. Tabii kötü ihtimali bu."

Sözlerinin etki etmesini bekledi.

"Piyasa çok büyük ve sayısız alıcı var: üçüncü dünya ülkelerindeki üst düzey yöneticilerine aşırı pahalı kaçırılma sigortaları yaptırmak zorunda kalan şirketler. Hükümlüler için uygun fiyatlı ayak kelepçeleriyle ilgilenecek devletler. Ama ilk etapta çocuklarının nerede olduğunu bilmek isteyen ebeveynler. Operasyonu doğumdan hemen sonra gerçekleştirirsek kaygılı anne çocuğunun oyun sahasından neden hâlâ dönmediğini merak ettiği anda bilgisayarını açıp çocuğunun tam olarak nerede olduğunu görebilecek."

"Bir saniye, ben yanlış mı duydum yoksa siz insanlara çip takmaktan mı söz ediyorsunuz?" diye sordu Linda.

"Evet. Şüpheli bir durum yaşandığı anda kaçırılanı aramak için bir birlik gönderilebilir. Teknik son derece gelişmiş, hukukçularımız temel koşulları gözden geçirdi. Operasyonu bir doktor gerçekleştirdiği ve bütün katılımcılar rıza gösterdiği takdirde hukuki bir engel yok."

"Peki ahlaki?" diye kızgınlıkla sordu Linda.

"Ben olsaydım endişelenmezdim," dedi Herzfeld, Ingolf'un yardımına koşarak. Elini kaldırdı. "Seni anlıyorum Linda. Veri koruma, kişilik hakları, hepsi zor konular ama yalnızca teorik argümanlar. Bana altı ay önce sorulsaydı bu fikri öfkeyle red-

dederdim. Ama şimdi? Yaşadığımız onca şeyden sonra?" Omuz silkti. "Hannah'nın yerini uydu aracılığıyla belirleyebilmek için sağ kolumu bile verirdim."

"O halde *G.P.SAVE*'i desteklemeyi düşünebilirsiniz?" Ingolf'un gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu.

"Hayır."

"Ama..." Ingolf afallamış görünüyordu. "Az önce..."

"Ben fikrinize karşı ahlaki bir endişem olmaz dedim. Ama böyle bir şeye dâhil olmam."

Herzfeld yerinden kalkacak oldu.

"Durun Profesör, bekleyin. Size düşündüğünüz gibi bir doktor olarak ihtiyacım yok. Kimseyi kesmeniz gerekmeyecek. Sadece danışman olarak yer alacaksınız. Buradaki herkes..." Ingolf bakışlarını üstlerinde gezdirdi, "...buradaki herkes takım halinde çalışacak. Linda, siz çizim konusunda yeteneklisiniz. Pazarlamayı devralabilirsiniz. Meseleye eleştirel yaklaşmanız bu iş için ideal. Ve siz, Ender..." Ona doğru başını salladı. "Sizin organizasyon yeteneğiniz var, dağıtımdan sorumlu olacaksınız."

"Ben mi?" Ender inanamayarak kendini işaret etti. "Ben sadece hademeydim, o işi de komedi kariyerim için bıraktım."

"Güzel, bu da şu anda hepinizin mesleki açıdan serbest olduğu anlamına gelir. Siz de şu anda izindesiniz sayın Profesör."

Öyle de denebilir.

"Sadece harekete geçmeniz yeterli. Yalnızca başlangıç yılı bonusuyla bile her biriniz kendi Porsche'nizi ağaca çarpabilirsiniz."

Buna Herzfeld bile güldü. Ingolf, Cayenne'indeki toplam hasarı sigorta şirketine bildirmemişti bile.

"Neden bize gerçeği anlatmıyorsunuz von Appen? Dört yüz milyon dolar kâr mı? Kusursuz takım mı? Saçmalık bunlar." Linda burnundan soludu, alnındaki yaraya düşen saçlarını çekti. "Hepimizi burada toplamış olmanızın tek bir sebebi var. Biz

mühiş uzmanlar olduğumuz için değil." Herzfeld'i işaret etti. "Belki o hariç."

"Ya neden?"

"Kaçırılan bir kızı bulduğumuz ve bir seri katili durdurduğumuz için. Biz yılın medya olayıyız. Bizi reklam figürü olarak kullanacaksınız."

"Öyle olsa ne olur ki?" dedi Ingolf gülümseyerek.

"O zaman siz bir aptal olursunuz," diye yeniden söz aldı Herzfeld. "Unuttunuz mu? Beni kefaletle serbest bıraktılar. Altı ay içinde kasten cinayetten davam başlayacak."

"İşte tam bu noktada Dr. Torben Ansorge devreye giriyor," dedi Ingolf. Gülümsemesi biraz daha yayılmıştı.

Ender'in yanındaki kravatlı yakasını düzeltti ve boğazını temizleyip ağır ağır başını salladı.

"Dr. Ansorge eyaletimizin en iyi ceza avukatlarından biri, eminim bu zorluğu atlatmanızı sağlayacaktır sayın Profesör."

Avukat memnuniyetle başını salladı.

"Öyle mi?" Herzfeld avukata döndü. "Hapse girmemi engelleyebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Eh, çok kolay olmayacak," dedi Ansorge şaşırtıcı derecede yüksek bir sesle. "Ama bir yolu varsa onu buluruz."

Biz mi? Bu züppe şimdiden çoğul mu konuşmaya başladı?

"Sonuçta Nobel Barış Ödülü alan birini değil Jan Sadler'i öldürdünüz."

"Öyleyse şahane," dedi Herzfeld. "Tek bir sorum var."

"Nedir?" Avukatın sağ gözü beklentiyle seğirdi.

"Ceza avukatı olarak görev yaptığınız onca yıl içinde kesinlikle suçlu olan birinin vekilliğini üstlendiniz mi?"

Ansorge tereddüt etti ama Linda fırsattan istifade soruya yanıt verdi.

"Benim kardeşimi savunuyor. Peşime takılan sapığı benden uzak tutmaya çalışan abimi. Clemens'in niyeti iyiydi. Ama yöntemleri kesinlikle öyle değildi. Danny'yi ortadan kaldırmak için reşit olmayan bir kızı araç olarak kullanan arkadaşı Sandro kadar suçlu."

Herzfeld başıyla onayladı. Gazetede on üç yaşındaki Fiona'yla ve hukuk devletinin onu sorumlu tutmakta yaşadığı sıkıntılarla ilgili haberleri okumuştu.

"Yine de kardeşiniz sistemin korumasını hak ediyor," dedi Ansorge. "Anayasamızın en yüce prensiplerinden biri herkese mümkün olan en iyi savunmayı sağlamaktır."

"Güzel, peki bütün bu suçlu insanların arasında bir tecavüzcü ya da bir çocuk katili de var mıydı?"

"Önce dosyalarıma bakmam..."

"Yapmayın Dr. Ansorge. Almanya'nın en iyi ceza avukatının hafızası güçlüdür herhalde. Tek bir tecavüz ya da çocuk istismarı davası var mıydı?"

"Sanırım evet. Ama bu davalarda kesinlikle beraat talebinde bulunmadık, sadece..."

"...gerçeği gün yüzüne çıkardınız ve adaletin tecelli edeceğine inandınız. Biliyorum."

Herzfeld bunları tiksinti duymadan, Ansorge'yi kınamadan söylemişti. O da bir zamanlar aynen böyle davranmıştı. Kızı kaçırılmadan önce.

Oyunun kurallarına riayet etmiş, sisteme güvenmişti. Gerçekleri doğru değerlendirecek bir yargıcın var olduğuna inanmıştı. Sonuç ne olmuştu? Sadler gülünç derecede kısa bir sürenin ardından tahliye edilmişti. Sonra başka bir aile felakete sürüklenmiş, sonunda da tamamen yok olmuştu. Bir sürü insan ölmüştü.

"Teşekkürler, hayır, bu teklifi de reddediyorum."

Herzfeld ayağa kalktı, bir kez daha arkasına dönüp bakma gereği duymadan konferans salonundan çıktı.

"Hey, bekleyin."

Ingolf alelacele peşinden koşturup girişte yolunu kesti.

"Sizi onun savunmasına izin vermeyerek hata yapıyorsunuz."

Herzfeld gardırobu açıp içinden paltosunu aldı.

"Boş verin Ingolf. Siz hoş bir adamsınız. Biraz kaçıksınız belki ama sizden hoşlanıyorum, gerçekten."

"Kaçık mı? Hangimiz kaçığız acaba? İşini kaybettiniz, unvanınızı elinizden alacaklar, itibarınız bitecek, sonra da sizi yıllarca hapsedecekler. Ben size bütün bunlardan kurtulmanızı sağlayacak bir yol gösteriyorum. Milyonlar kazanacak ve hapse girmek zorunda kalmayacaksınız."

"Bunlar benim için o kadar da önemli değil Ingolf."

"Para ve özgürlük mü? Pardon da geleceğinizden daha önemli ne var?"

"Bugünüm." Herzfeld hüzünle gülümsedi. "Önce karımı, şimdi de kızımı kaybettim. Kalan az zamanımı Hannah'yla ilişkimi düzeltmeye çalışmak için kullanacağım. PowerPoint sunumları ve dava stratejileriyle kaybedecek vaktim yok." Herzfeld kapıya gitti, kapıyı açıp hâlâ otel koridorunda dururken bir kez daha arkasına baktı. "Moralinizi bozmayın Ingolf. Bana öyle bakmayın. Biliyorum, iyi bir şey yapmaya çalışıyordunuz. Ama sırf sizi gölden çıkardım diye bir karşılık vermek zorunda değilsiniz. Bana çok yardımcı oldunuz. Ödeştik."

Ona elini uzattı. "Ayrıca endişelenmeyin. Vergi kaçırmadım, sadece bir insanı öldürdüm. Başıma en kötü ne gelebilir ki?"

Dönüş yolu ona artık o kadar da uzun gelmedi. Halı daha ince, havadaki koku öncekinin yarısı kadar yoğundu. Ağrıları da o kadar şiddetli değil gibiydi ama Herzfeld bunun sadece yanılgı

olduğunu tabii ki biliyordu. Birkaç saat içinde kol saatinin alarmı ilaçlarını almasını hatırlatacaktı. En geç bir sonraki teşebbüsünde yine Hannah yerine telesekretere ulaştığında da şu anki memnuniyeti kaybolacaktı. Fakat o anda, uzun zamandır, çok uzun zamandır ilk kez bir şeylerin değişebileceğine dair içinde zayıf bir umudun filizlendiğini hissetti. Sahiden de bu duygu bir süre devam etti. Asansörle dört kat aşağıya, lobiye inene kadar. Paul Herzfeld otelden yağmurlu havaya çıkıp kaldırımdaki anonim insan kitlesinin içine karıştığında bu duygu da kayboldu.

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Dört yaşındaki kız çocuğunu taciz etti, yine de kurbanıyla aynı evde yaşamasına izin verildi: Andreas S. geçen hafta Dresden'de **22 ay hapis cezasına** çarptırıldı. Ancak hâkimler cezasını erteledi çünkü Andreas S.'nin avukatları savcıyla ve mahkemeyle bir anlaşmaya varmıştı: Andreas S. suçunu itiraf etti ve bu yüzden **hapis cezası** almadı.

Kaynak: *Stern* 13 Nisan 2011

İş insanı Stefan W. milyonlara varan gelirini sakladı. Hazine bunu fark edip vergi danışmanının bürosunu ve dairesini arayınca W. vergi beyanını eksiksiz bilgilerle çoktan hazırlattığını söyledi. Fakat savcılık bunu geçerli bir beyan olarak görmedi. Münih Eyalet Mahkemesi Stefan W.'yi vergi kaçakçılığı ve yatırım dolandırıcılığından **yedi yıl hapse** mahkum etti.

Kaynak: *Basler Zeitung* 2 Temmuz 2010

Adli Tıp Enstitüsü
Ekstrem Suçlar Birimi
Otopsi Raporu

Otopsi tarihi: 26.09.2012 **İsim:** Kesik, ön ad yok **Meslek:** Gerilim romanı	**Protokol Numarası: 666**
Ölüm tarihi: Ölüm tarihi bilinmiyor, kısmen saatler boyunca süren kör şiddet, kısmen de iç yapısının zarar görmesi (sayfaların çok hızlı çevrilmesi) sebebiyle muhtemelen akşam geç saatlerde	**Otopsiyi yürütenler:** 1. Dr. Sebastian Fitzek 2. Prof. Dr. Michael Tsokos
Doğum tarihi: 2011 Bahar	**Otopsi asistanları** Hans-Peter Übleis (Droemer'dan çıkan bütün otopsi raporlarının yayıncısı), Carolin Graehl ve Regine Weisbrod (üslup, cümle ve kelime otopsisi), Sabrina Rabow (delillerin kamuya sunulması), Fritz Breitenthaler ve Frank Hellberg (delil tespiti amacıyla Berlin-Helgoland-Berlin uçuşunun pilotları), Lars Carstens (Helgoland sahil güvenlik polisi), Sibylle Dietzel (otopsi nesnesinin hazırlanması), Roman Hocke (sözleşmeli delil tespiti uzmanı), Christian Meyer (otopsiyi yürüten doktorların ulaşımı), Helmut Henkensiefken (olay yeri fotoğrafçısı), Noomi Rohrbach (bilimsel okumaların organizatörü), Monika Neudeck (polis muhabiriyle iletişim), Manuela Raschke (Fitzek'in hızlı çalışan beyni),

Karl Raschke (Fitzek'in fizyolojik eğitimi), Helmut Fitzek (baba desteği), Sandra Fitzek (eş desteği), Anja Tsokos (çılgın bir adama gösterdiği sonsuz sabır için).	
Teşhis: Açıkça bir masa başı cinayeti.	
Hikâyesi: Psikolojik gerilim romanı yazarı 2009'da bir TV programında kurgu dışı kitap yazarı ve adli tabiple buluşur; birbirlerinin eserlerine ilgi duyarlar, karşılıklı sempati, 2010'da yeniden buluşma, biftek yerken (kanlı) ortak bir kitap projesi yürütme fikri.	**Ölüm sebebi:** Sonuna kadar okunmak. **Otopsi bulguları:** 13,5 x 21 ölçülerinde kitap, karton kapak, ağırlık 580 g, 344 sayfa. Kapakta tıraş bıçağı motifi. Makroskobik olarak tespit edilebilen büyük bir hasar yok; yalnızca kıvrılmış birkaç köşe. Kitabın her yerinde kimliği tespit edilememiş bir okurun birçok parmak izi. Kitabın arka kapağında ölüm lekeleri, parmakla iyice bastırıldığında solma meydana gelmiyor. Kitabın sırtında nedeni belirsiz şüpheli salgı karışımlarıyla bol miktarda kanlı sıvı izi. **çünkü nesne yüksek gerilim altında.** **El konulan deliller,** **bk. ek sayfa.**
Otopsi zor geçti	

SEBASTIAN FITZEK
KİTAPLARI

Hayatının en kötü anılarını hafızandan sildirmek ister misin? Peki ya bu sırada bir şeyler ters giderse?

"Fitzek insanların kâbusları ve ruhlarının derinlikleriyle ustalıkla oynarken, okurunu her satırda soluksuz bırakıyor."
Freie Presse

"Bu romanda gerilim her sayfada artıyor ve baş döndürücü bir yüksekliğe ulaşıyor. Hafızanızdan bir şeyi sildirip sildirmeyeceğiniz sorusu ise uzun süre yakanızı bırakmayacak."
DRS3 Radio

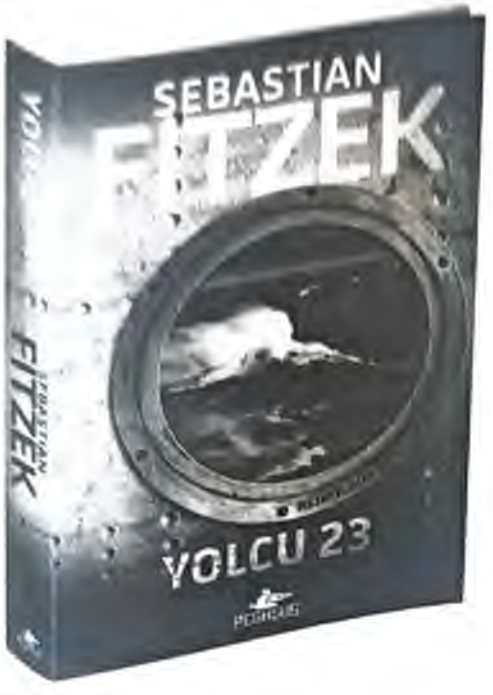
Kendinizle yüzleşmeye hazır mısınız? Tanık yok. Ceset yok. Kız nerede?

"*Terapi*, aslında akılalmaz bir muamma içinde saklı bir bilmece. Okuyucunun elinden bırakamayacağı ve onu sürekli tahminler yapmaya zorlayacak bir gerilim. Psikolojinin ve gerilimin büyüleyici bir karışımı."
Paul Carson

"Bu yıl içinde okuduğum en iyi suç romanı, insanı kendine esir eden bir hikâye."
The Bookseller

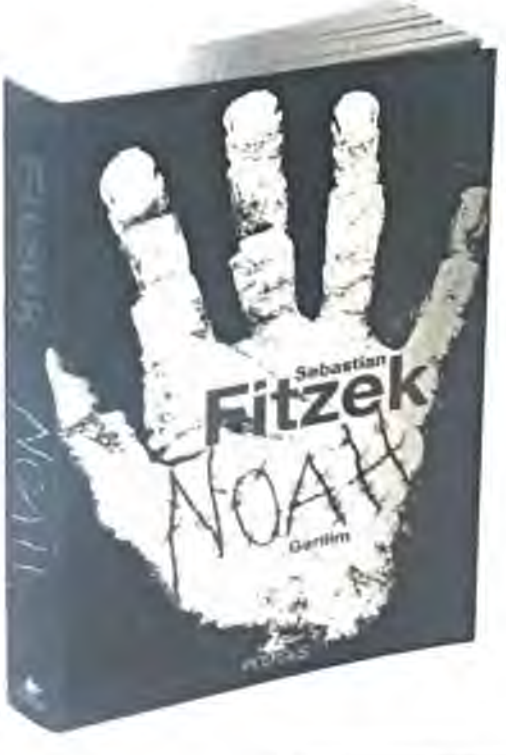
Her yıl onlarca kişi gemilerde kayboluyor. Üstelik arkalarında bir iz bile bırakmadan. Onlar yolcu 23'ler.

"*Yolcu 23*'ün güvertesine davetlisiniz. Ancak sizi uyarayım. Sadece cesur olanlar bu okuma yolculuğunu tamamlayabilir."
denglers-buchkritik.de

"Fitzek bu kitabında okuyucularını bir gemiyle seyahate çıkarıyor. Bu seyahatte ne dinlenmek ne de derin suların keyfini çıkarmak mümkün. Elinizden düşürmeyeceksiniz."
mokant.at

Bir adamın hafızası insanlığın kaderini değiştirebilir mi?

"Sebastian Fitzek'in okuyucuyu tekrar tekrar şaşırtma, yanlış yollara sokma ve hiç beklemediği anda tüylerini diken diken etme konusunda eşine az rastlanır bir yeteneği var."
Oldenburger Onlinezeitung

"Dünyanın sonuna dair okuduğum en etkileyici romanlardan biri. Kalbi zayıf olanlar okumamalı."
Ici Paris

Dikkat!
Yüksek dozda gerilim içerir!

"Sebastian Fitzek uykusuz bir gece geçireceğinizi garanti ediyor."
Donna

"Yazar, okuyucuları için delice bir hikâye, tekinsizlikler ve son sayfaya kadar devam eden çılgınca bir temposu olan bir paket hazırlamış."
dpa

"Fitzek yanıltmacalarla dolu bir şahesere imza atmış."
Westdeutsche Allgemeine

8 Ağustos, saat 20.08. Tek bir isim seçildi.
Düşmanlarının sayısı ise 80 milyon.

"Ahlaksızca mı? Evet. Sürükleyici mi? Hem de nasıl!"
Chemnitzer Zeitung

"*Sekizinci Gece* uydurma bir haberin bile ne derece popülerlik kazandığını gözler önüne seren, günümüz dünyasını ve sosyal medya neslini çok iyi anlamış bir gerilim romanı."
Peter Bücherkiste

Onlar öldürülmedi, işkenceye de uğramadı.
Başlarına çok daha kötüsü geldi...

"*Ruh Kırıcı* sizi şoka sokacak. Artık duyamayacak, tat alamayacak, konuşamayacak ya da hissedemeyeceksiniz. Sadece okuyabileceksiniz. Ama dikkat edin: Fitzek sizin ruhunuzu da kırmasın!"
Denglers-buchkritik.de

"Hiç azalmayan bir tempoda geçen, bir solukta okunan bir gerilim romanı. Gerilim hayranları için bulunmaz bir hazine."
Multimania

Gerçekleri öğrenmek için önce aklını kaybetmelisin!

"*Psikoz* korkutucu, insanın ruhunu parçalayan ve boğazını düğümleyen bir gerilim romanı. Sebastian Fitzek yine yapacağını yapmış."
Denglers-buchkritik.de

"*Psikoz*'un anlattığı psikiyatri kliniğinin insanı delirten dünyası ve dışarıdaki hayatta yaşanan acılar Fitzek'in kaleminin gücüyle birleşince her sayfası soluksuz okunan bir romana dönüşüyor."
Lenas Bücherlounge

Çocuğunun hayatı için kaç kişiyi feda edebilirsin?

Buenos Aires'ten Berlin'e giden bir uçak. Akli dengesi yerinde olmayan biri.

Ve doğum yapmak üzere olan kızını kaybetmek istemiyorsa bu kişiye uçağı düşürtmek zorunda olan bir psikiyatrist.

"Sebastian Fitzek ruhumuzun derinliklerine gizlenmiş korkularla oynamayı çok iyi biliyor."
Berner Zeitung

Onunla karşılaşırsanız gözlerinizi kapatın!

"Soluksuz bir tempoyla yazılmış, sonu okuru fazlasıyla tatmin edecek bir gerilim romanı."
Oberösterreichische Nachrichten

"Her kitabıyla dehşeti iliklerinize dek hissettiren Sebastian Fitzek, Alman gerilim dünyasının tartışmasız bir numarası."
Le Nouvel Observateur

Kimseye güvenme! Öldüğüme inanma!
Beni bul!

Kriminal psikolog Ira Samin kendini nasıl öldüreceğini son detayına kadar tasarlamıştı. Ancak Berlin'in en ünlü radyo istasyonlarından birinde canice bir rehin alma olayı patlak verince bu planını askıya almak zorunda kaldı...

"Usta işi bir gerilim romanı."
Lippische Landeszeitung

"Başkentte geçen bir kovalamaca avı ancak *Amok Oyunu* kadar eğlenceli olabilirdi."
Focus Online

Joshua seni seçti. Ve o, asla yanılmaz.

"Almanya'nın gerilim türündeki en iyi kalemi, kendini içinden çıkılmaz durumlarda bulan başarısız bir yazarın hikâyesini anlatmış. İki yazar arasında benzerlik var mı diye düşünmeden edemeyeceksiniz."
Focus

"*Joshua Projesi*'nde iyi bir vatandaşın, bir suçluya nasıl dönüştüğüne tanık olacaksınız."
Bild

Adım Simon.
On yaşındayım ve bir seri katilim.

Robert Stern eski sevgilisinden gelen tuhaf bir buluşma isteğini kabul ettiğinde aslında ölümle randevulaştığının farkında değildir. Savunma avukatı bu gizemli ve terk edilmiş alanda yeni müşterisiyle tanışınca şaşkına döner: On yaşındaki Simon ölümcül evreye ulaşmış bir kanser hastasıdır ve önceki hayatında çok sayıda cinayet işlediğini iddia etmektedir.

"Sebastian Fitzek'in kitapları nefes kesici ve beklenmedik sürprizlerle dolu."
Harlan Coben

"Kanlı sahnelerle dolu olmamasına rağmen bu roman okura daha gerilimli ve derin bir dünya sunuyor."
La Repubblica

Sebastian Fitzek, 1971 yılında Berlin'de doğdu. Hem yazarlık hem de gazetecilik yapan ve Almanya'nın en başarılı gerilim yazarlarından biri olan Fitzek'in kitapları yirmi dört dile çevrildi ve dünyada sekiz milyondan fazla sattı. Kitapları sinema ve tiyatroya da uyarlanan yazar, ailesiyle birlikte Berlin'de yaşamaktadır.

Michael Tsokos, 1967 yılında Kiel'de dünyaya geldi. Berlin'de Charité Adli Tıp Enstitüsü'nü ve Devlet Adli ve Sosyal Tıp Enstitüsü'nü yönetmektedir. Almanya'nın ve dünyanın en bilinen adli tıp uzmanlarından biri olan Tsokos, AB gibi kuruluşlara da uzmanlığıyla yardımcı olmaktadır. Adli tıp uzmanlığının yanında National Geographic Channel'daki adli tıp formatlı bir programa ve çoksatan romanlara da imza atmıştır.

Kapak tasarımı: ZERO Werbeagentur, Münih
Kapak görseli: GettyImages / Stone / PIER